

စန္ဒာစာအုပ်အိတ်

မမသဒ္ဓါမောင်

ရုန်းထွက်ခွင့်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ဒုတိယအကြိမ်၊
၂၀၁၈၊ ဧပြီလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆန်း
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၂၀၀၀ ကျပ်
အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ • ၈၃

မမသဒ္ဒါမောင်

ရုန်းထွက်ခွင့်/ မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၈။

၂၉၄ - စာ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ။

(၁) ရုန်းထွက်ခွင့်

မမသဒ္ဒါမောင်

ရုန်းထွက်ခွင့်

There is only one happiness in life,
to love and be loved.

George Sand

ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ တစ်ခုတည်းရှိတယ်။
မေတ္တာထားဖို့နဲ့ မေတ္တာအထားခံရဖို့ပဲ။

(ဂျော့ချီဆင်းစ်)

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ရထားဆိုက်ရောက်ချိန်က ည (၉) နာရီကျော်နေပေပြီ။ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို လက်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်လိုက်ပြီး ကျောပိုးအိတ်လေးကို လွယ် လိုက်သည်။ မီးရောင်ခပ်မှိုမှိုနှင့် စကြာမှာ ဟိုဒီလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရင်း ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းလိုက်၏။ အင်း ဒီအချိန်ဆို နီနီတို့အဆောင်ပိတ်ပြီထင်ပါရဲ့။ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာပဲ ညအိပ်ရင် ကောင်းမလား။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ လေးလေးကျော်က အပေါင်း အသင်း သိပ်ဆန်သည့်သူ မဟုတ်လား။ တော်ကြာ ညတွင်းချင်း ကိုခနဲပြန်မိသွားမှ သူမ ထောင်လုံးလုံးကျပေမည်။

အဲဒီထောင်က တစ်သက်လုံးပြန်လွတ်တော့တဲ့ ထောင်လေ။ အာရုံမှာ ပါးစုံကြီးထွက်နေသည့် ဦးအောင်ပိုင်၏ မျက်နှာကြီးကို ကွက်ခနဲမြင်လိုက်မိသဖြင့် သူမရင်ထဲမှ ပျို့တက်လာမိသည်။ အမလေး မုဆိုးခိုကြီးကို ယူတာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သက်သေလိုက်တာကမှ ပိုကောင်းမှာပါ။ ဘူတာအပြင်မှာ ဖုန်းပဲဆက်ရခိုးခိုး Taxi ပဲ တားစီဆန်းခိုး ဝေဝေဝါဖြစ်နေပြီး ဖုန်းအရင်ဆက်တာပဲ ကောင်းမည်မို့ ခြေကိုလှမ်းလိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ဂန္ဓမာဆောင်ကပါရှင်”

“ဪ အန်တီရေ အဲဒီမှာ နီနီမာရှိပါသလားရှင်”

“နီနီမာဆိုတာ နှစ်ယောက်ရှိတယ်ကွယ်။ ဘယ်နီနီမာကို ပြောတာပါလဲ”

“ဟိုလေ ပြင်ဦးလွင်က နီနီမာပါ”

“ဪ ဒါဆိုရင်တော့ မရှိပါဘူးကွယ်။ သူ့အလုပ်က ကျွန်တို့ထီးရိုးဘုရားဖူးထွက်တာ ပါသွားတယ်ကွယ်”

“ရှင် ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမှာလဲဟင်”

“တစ်ပတ်လောက်ကြာမယ် ပြောတာပဲကွယ်”

“ဟုတ်လား အန်တီတို့အဆောင်မှာ အခန်းလွတ် ချိသေးလား အန်တီ”

“အကုန်ပြည့်နေပြီကွယ်။ နီနီမာကို ဘာပြောပေးရမလဲ”

သူမ ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး ဝိုင်သွားရသည်။ ဒုက္ခတွေ့ မှားတာလိုက်ရင် အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ပါလား။ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ။ စဉ်းစားမိမ်း ဖုန်းခိုးငွေချေလိုက်ပြီး လမ်းမကို ပြန်ထွက်လိုက်စဉ် Taxi တစ်စီးကို မြင်လိုက်၍ လှမ်းတားလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုလဲ ကလေးမ”

“အနီးဆုံး တည်းခိုခန်းကို ပို့ပေးပါရှင်”

“ဪ အေး အေး”

မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ညအိပ်လို့ရရင် တော်ပါပြီ။ တစ်နေ့တည်း အမြဲနေလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ညစဉ်ပြောင်းနေမှ တာဝန်လမ်းမကြီးကို ချိုးချလိုက်စဉ် ရှေ့မှ လူနှစ်ယောက်က တားလှိုက်သော်လည်း။

“ဦးလေး လူပိုမတင်နဲ့လေ”

“ခဏပါ သမီးရဲ့”

“(၈) မိုင်သွားမလို့ ရမလား”

“(-----) တော့ ပေးရမယ်နော်”

“ရပါတယ်၊ ငွေက မိုင်နာပါ”

ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် တက်ထိုင်လိုက်သဖြင့် သူမ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ကားက လျှော့ခနဲ မောင်းထွက်လာပြီး မီးပျက်နေသည့် ဓာတ်မီးတိုင်အောက်အရောက်မှာ ရပ်သွားလေ၏။ ကားထဲမှာလည်း မီးထွန်းထားသဖြင့် သူမ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အဘိုးကြီး စကားမရှည်နဲ့၊ ပေးစမ်း ဒီနေ့ရသမျှငွေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဦးလေးမှာ သားမယားနဲ့”

“လျှာမရှည်နဲ့လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ပေးဆိုပေးပေါ့။ ကျုပ်လက်က ဓားက လည်မျိုမရွေးဘူး”

သူမ ကားတံခါး Lock ကို အမြန်စမ်း၍ ဖွင့်လိုက်စဉ် ဘေးမှလူက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

“ဟိတ် မပြေးနဲ့၊ မင်း ငါတို့နဲ့ တစ်ညလိုက်ရမယ်”

“အို လွတ်နော်”

သူမ ခြေနှစ်ချောင်းစလုံး အပြင်ရောက်နေပြီ။ လူက သတိသတိ အတန်တန်ပေးရင်း ရုန်းကန်လိုက်၏။ ထိုလူက သူမကို အနောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်သဖြင့် မျက်နှာကို ခေါင်းဖြင့် နောက်ပြန်ဆောင်လိုက်သည်။

“ခွပ်”

“အား ကောင်မ လာစမ်း”

လက်ချပ်တာလျော့သွားစဉ် သူမ ကားပြင်ကိုရောက်၍ ခြေတုန်ပြေးတော့၏။ ဘောင်းဘီခါးကြားထဲမှ ဖိုက်ဆံအိတ်တော့ ဘယ်ကျကျ နှုတ်ခဲ့ပါလိမ့်။ သွားပြီ မှတ်ပုံတင်ပါ ပျောက်ပါရောလား။ ပြေးမိပြေးရာ ပြေးရင်း မီးတွေ ထိန်နေသည့်ဘက်ကို ရောက်လာသည်။ နောက်မှ ဘဖတ်ဖတ်ပြေးလိုက်လာသည့် ခြေသံကြောင့် သူမ ကားလမ်းကို ခြိတ်ကူးလိုက်၏။ ပြေးစမ်း၊ နဒီလှိုင်းခေရ နင့်ဘဝက ဒီလိုပြေးဖို့ကို အပြုခဲ့တာပဲ။

လမ်းကို ကွေ့ချိုးချလိုက်စဉ် ကားတစ်စီးနှင့် ပက်ပင်းတိုးလေ၏။ လန်ဖျတ်ခလုတ်တိုက်၍ လဲကျစဉ် ကားပေါ်မှ လူတစ်အုပ်

ဆင်းလာလေသည်။

“ကြည့်စမ်း ဒီဒီ။ ရှာလိုက်ရတာ သေတော့မယ်။ ညည်းတော်တော် ပြုတ်ဖွေတဲ့ကလေးပဲ”

ဟိုက် လာပြန်ပြန်တစ်ဖို့။ သူမလက်ကို ဟိုဘက်တစ်ယောက် ဒီဘက်တစ်ယောက် ဆွဲထူလိုက်သဖြင့် ရုန်းလိုက်မိသည်။

“မလိုက်ဘူး မလိုက်ဘူးနော်”

“ဒီဒီ ပြောမရရင် နာမယ်နော်။ ငါတို့ကို ဘာများမှတ်နေလဲဟင်။ ဟိုမှာ မအောက သွေးတိုးနေပြီ။ လာခဲ”

သေချာပြီ သူတို့လူမှာကြတယ်။ သူမ မတ်တပ်ရပ်၍ အန်တီကြီးနှစ်ဦးကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။

“လူ လူမှားနေပြီနော်၊ ဒီဒီ အန်တီတို့ကို မသိဘူး”

“အံ့မာ ဘာအန်တီလဲ။ ကြီးတော်တွေကိုများ လှိန်ချင်သေးတယ်။ ညည်းပါးစပ်က ဒီဒီလို့ထွက်နေတာကို၊ လာ လိုက်ခဲ”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဒီနာမည်က နဒီလှိုင်းပါ။ ပြင်ဦးလွင်က လာခဲ့တာ”

“အံ့မယ် အံ့မယ်၊ နာမည်သစ်တွေ ဘာတွေ ထွင်လို့ မိဒီဒီ။

ညည်းကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါတို့ထိန်းလာတာ။ ညာလို့ရမယ်များမှတ်နေလား။ ညည်းနာမည် စနို့။ မသေမချင်း မှတ်ထား။ ပြောင်းလို့ရမယ် မထင်နဲ့။ တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ ကလေးမပဲ။ ငါနော် လုပ်ထည့်လိုက်ရ”

“သေချာပါတယ် အန်တီလို့လူမှားနေ”

“ကဲ”

တစ်ယောက်က ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ချလိုက်ပြီး တစ်ယောက်က ဗိုက်ခေါက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်သဖြင့် သူမမျက်နှာလေး ရှုံ့တွသွား၏။

“အား နာတယ် နာတယ်”

“နာပါစေ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ခေါ်နေတာတော့ မလိုက်ဘဲနဲ့၊ လာခဲ”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ကြီးမေရယ်။ ကလေးနာနေပါဦးမယ်”

“အမလေ။ ပိုင်တောင်မပိုင်ရသေးဘူး။ မင်း ဒီလောက်ထိ အလိုလိုက်နေရင် ခေါင်းပေါ်တက် အမွှေးနုတ်သွားလိမ့်မယ် ရဝေ”
သူ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး နောက်ခန်းတံခါးကို အဆင်သင့်

ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၏။ သူမက သူ့မျက်နှာကို ပြုံးပြကြည့်လိုက်ရင်း အကဲ
ခတ်လိုက်သည်။ အင်း ပုံစံကတော့ စိတ်ရှည်သဘောကောင်းမည့်ရုပ်
ပဲ။ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြရင် နားလည်နိုင်မှာပါလေ။

“ဟို ဒီဒီ ရှေ့ခန်းကပဲတက်မယ်”

“တွေ့လား၊ နည်းနည်းလောက် ကန့်လန့်တိုက်ရမှ ကျေနပ်
တဲ့ဟာမ။ သား ရဝေ၊ သူတက်ပြီးရင် တစ်ခါတည်း တံခါးကို lock
ချ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ”

သူ ရှေ့ခန်းတံခါးဖွင့်ပေးတော့ သူမက တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်
ပြီး တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုလေးမှန်းကို မသိ။ အစကတော့
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံလာပြီး မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးမှ ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့် ထဖောက်ရတယ်လို့ ဒီဒီရယ်။

ကားလေးက အင်းလျားလမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။
မြို့ကုန်းကြီးထဲက တိုက်ဖြူဖြူကြီးရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားတံခါးကို
သော့ဖွင့်ပေးလိုက်စဉ် သူမက ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း သူ့လက်ကို
ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒီတံခနဲ ထိုးဆောင့်ခနဲ

သွားရလေသည်။

“ဒီဒီကို ကူညီပါနော်။ သူတို့လူမှားနေကြတာ အမှန်ပဲ သိ
လား”

“ဟုတ်လား အင်း အင်း”

သူ ပြုံးလိုက်ပြီး သူမလက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်၍ အိမ်ထဲသို့
ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်ကြီးထဲမှာ အစီအစဉ်ချိတ်ထားသည့် ဓာတ်ပုံများ
ကို ငေးလျက် သူမ အံ့သြနေမိသည်။ တူလိုက်တာ၊ တူလိုက်တာ။
ဘာလို့များ ဒီလောက်ချွတ်စွတ်ကြီး သူမနဲ့တူနေတဲ့ မိန်းကလေးပါလဲ။

“ထိုင်လေ”

သူမ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ချလိုက်စဉ် အပေါ်ထပ်လှေကားမှ အန်တီ
ချောချောတစ်ယောက် အပြေးဆင်းလာလေ၏။ သူမ ကြောင်ကြည့်
နေစဉ် ထိုအန်တီက သူမကိုယ်လုံးလေးကို ပွေဖက်လိုက်လေသည်။

“သမီးရယ်၊ အိမ်မှာ အကုန်လုံးစိတ်ပူအောင် သိပ်လုပ်တာပဲ”

“အန် အန်တီ လူမှားနေပြီရှင်”

“ဟင် ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်။ မမကြီး မမလတ်ထွေးသမီး
က ထွေးကို အန်တီတဲ့”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ မိဒီဒီ။ ညည်း လူကြီးတွေကို အရူးလုပ်တာ ရုပ်သင့်ပြီ။ ဘယ်နှယ် မွေးထားတဲ့မအေပါ မချန်ဘူး။ ကဲ”

“အား နာတယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကြီးမေရယ်။ သူ အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီပဲ”

“အေး ရှေ့ကနေ ကျုပ်ကျပ်ကားဆီးကာဆီးလုပ် ရလေဟင်း ဝါတော့ မြင်ယောင်တယ်နော်။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို အိမ်ခွဲထား လို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထွေးဆိုသည့် အန်တီကြီးက သူမကို ဖက်ထားရင် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်လေ၏။ သူက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမကို ပြုံးကြည့်နေလေသည်။

“ကိုဝေ ကြည့်ပြောပေးပါဦး”

“ကြည့်စမ်း။ ခေါ်ပြန်ပြီလား ဒီ ကိုဝေ။ ကိုကိုလို့ပြောင်းခေါ်ဖို့ မေမေ ပြောထားတယ်လေ သမီးရယ်”

“အား ခက်တာပဲ”

သူမမျက်နှာ ဖျန်းခနဲ ရဲတက်သွားတော့ သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်လေ၏။

“သားရေ ပြန်ရောက်ပြီလား”

အိမ်ဝသို့ အန်တီတစ်ဦး ထပ်ရောက်လာပြန်၏။ သူနှင့် ခုပ်ခပ်ဆင်ဆင်မို့ သူမမေ ထင်ပါရဲ့။ အင်း သူမကို ကယ်တင်နိုင်မည့် သူတစ်ဦးဟု ယူဆလိုက်ပြီး ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

“ဟော သမီးရယ်၊ မနက်ကတည်က ပျောက်သွားတာ ခုမှ ပြန်လာရသလား။ အန်တီမေဖြင့် စိတ်တွေပူလိုက်ရတာ။ စာထဲမှာ လည်း ပေါက်တတ်ကရ ရေးသွားသေးတယ်။ ဘယ်မှာလဲ သမီး ချစ်သူ”

“ဟင် ရှိပါဘူး”

“ကဲ မေ မပြောလား မမကြီးရဲ့။ ကလေးက မောင်နှမတွေ လို နေလာခဲ့ပြီး ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ရုတ်ရုတ်နဲ့ ပေါက်ကရ ထလုပ် တာပါလို့။ ကဲကဲ သားလည်း ရေချိုးပြီးနားတော့။ သမီးလည်း ရေချိုး လေ။ ပြီးရင် အန်တီပေအိမ်မှာပဲ ထမင်းလာစား။ သမီးအကြိုက် ငါးလေးအိုးကပ်ဟင်း ချက်ထားတယ်”

“ဟာ ငါးလေးအိုးကပ်။ အန်တီက ဒီဒီအကြိုက်ကို ဘယ်လို လုပ်သိနေတာလဲ။ ထူးဆန်းလိုက်တာ”

၁၈ စေတနာအတိုင်း

“ပြောပြနိဗ္ဗာန်၊ အထူးအဆန်း၊ ညည်းကို သူတို့သားအမိက ပိစိလေးကတည်းက ဝိုင်းထိန်းလာခဲ့ကြတာလေ။ ခုမှ တအံ့တဩ”
သူမ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားပြီး ခေါင်းကုတ်လိုက်မိသည်။ သူက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

“ရေချိုးဝေအာနော်၊ ခဏနေ ကိုယ်လာခေါ်မယ်”
“ဟတ်”

သူက သူမမေနှင့်အတူ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။ အန်တီထွေးက သူမလက်ကို ဆွဲထူလိုက်လေ၏။

“လာ သမီးလေး ရေချိုးရအောင်”

“ထွေးနော်၊ နင့်သမီး နင် မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေ။ ငါတို့ နောက်ထပ် လိုက်မရှာနိုင်ဘူး။ ဘယ်နှယ် မကြီးမငယ်နဲ့ ဆော့စရာရှားလို့ အိမ်ပြေးတိုင်းဆော့ရလား”

“အင်းပါ မလတ်ရယ်။ ထွေးသမီးက လိမ္မာပါတယ်”

“အံ့မယ် တော်တော်လိမ္မာရှာတယ်။ ဒီအရွယ်ထိ ပါးစပ်မပိတ်တမ်း ပြောနေရတာ။ ငါတို့ပဲ သင်္ချိုင်းရောက်ကာနီးနေပြီ”

အန်တီထွေးက သူမကို အပေါ်ထပ်ရုံ အခန်းတစ်ခုကို ဆွဲ

ခေါ်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ နိုင်ငံခြားအဆိုတော်မလေးများ၏ မပေါ့တပေါ့ပုံများ၊ ယောက်ျားလေး Model ပုံတွေ၊ လမ်းသရဲဆန်ဆန်ပုံတွေကို နေရာအနှံ့ တွေ့ရ၏။ သူမ ကျောပိုးအိတ်ကို ခုတင်ထက် ချလိုက်စဉ် အန်တီထွေးက အိတ်ထဲမှပစ္စည်းတွေ ထုတ်နေလေသည်။ ဂျင်းပန်ရှည်တစ်ထည်၊ ရှပ်အင်္ကျီနှစ်ထည်၊ အတွင်းခံသုံးစုံနှင့် ငွေငါးသောင်း။ သူမ ရေချိုး၍ ပြန်ထွက်လာစော့ အန်တီထွေးက ဝတ်စုံတစ်စုံကို ထုတ်ပေးလေသည်။

“ကျောက်ပျဉ်ရှိလား အန်တီ”

“ဟယ် ခေါ်ပြန်ပြီ။ မေမေလေ သမီးရယ်။ ဘယ်နှယ် ကြီးမေတို့ကြားရင် ထပ်အရိုက်ခံရဦးမယ်”

“အင်း မေမေ မေမေ၊ ကျောက်ပျဉ်ရှိလား။ ဒီဒီ သနပ်ခါးလူးချင်လို့”

“ခါတိုင်း သမီးက မိတ်ကပ်ပဲလိမ်းလို့ မေမေ သိမ်းထားလိုက်တာလေ။ နေနေ မေမေ အပြုံးကို ယူခိုင်းလိုက်မယ်”

မေမေက အခန်းထဲမှ လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပြီး ခုတင်ထက်

ပြန်ထိုင်ပြန်လေ၏။ သူမက အပြုံးဆိုသည့် ကောင်မလေးယူလာပေးသည့် ကျောက်ပျဉ်ဖြင့် သနပ်ခါးကို ခပ်ကွဲကွဲလေး သွေး၍ လူးလိုက်ပါသည်။ ကျောလယ်ခန့်ရှိသည့် ဆံပင်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးတွေကို နှစ်ချက်သုံးချက် ပြီးလိုက်ပြီး သိုးမွေးကွင်းဖြင့် ပြန်စည်းထားလိုက်၏။ မေမေက နောက်မှ တစ်ဖန်စိန်ကြည့်နေသဖြင့် သူမ နောက်ကျောမထဲဘဲ ကြက်သီးထသွားရသည်။

ဒီဝံ့ရာထက် တင်ထားသည့်ဝတ်စုံကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့ တီရှပ်အဖြူနှင့် ဂျင်းစကပ်အရှည်။ အား ခါးက တော်တော်ကြီးနေပါလား။ သူမ ဗီဂိုကို အသာဖွင့်၍ ရှာလိုက်ပါသော်လည်း လုံချည်နှင့်တူတာ မှန်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရချေ။ ရော ခက်ချေပြီ။ ဒီကောင်မလေးနှင့်သူမ အကြိုက်မတူပါလား။

“ဘာရှာနေတာလဲ သမီး”

“လုံချည်ပါ မေမေ”

“လုံချည်၊ အရင်ကတော့ ကိုယ့်လုံချည် ကိုယ်ပြန်နင်းမိလို့ ရှုပ်တယ်ဆို”

“အခု အခု ဝတ်ချင်လို့ပေါ့ မေမေရဲ့”

“ကဲ အပြုံး၊ မေမေဗီဂိုထဲက အဖြူခုံမှာ ခဲပွင့်လေးကြိထား၊ လုံချည် ယူလာခဲ့။ အောက်ဆုံးထပ်မှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

သူမ ဘလောက်စ်အဖြူလေးကို ယူဝတ်လိုက်သည်။ လက်ဘောင်းလေးနှင့်မို့ အင်္ကျီလေးက ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေလေ၏။

“ဟောတော်၊ အဲဒီအထပ်က သမီးမတော်တော့လို့ ပေးပစ်သည့်အထပ်လေ။ အခုတော့ သမီးနဲ့ fitsize ဖြစ်နေပါရောလား။ ဤည့်စမ်း မေမေသမီးလေး ပိန်သွားပြီထင်တယ်”

အပြုံးယူလာပေးသည့် လုံချည်နှင့်တွဲဝတ်၍ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ခပ်လိုက်မိသည်။ အမလေး ဒီပုံကိုသာ ဦးအောင်ပိုင် ပြင်သွားရင် သားရည်တများများ ဖြစ်မှာအမှန်ပဲ။

“လှလိုက်တာ၊ မေမေက သမီးကို ဒီလိုကျက်သရေရှိလေး ဝတ်စားစေချင်တာ သမီးရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဒီဒီကို လုံချည်တွေပဲ ချုပ်ပေးပေါ့ မေမေ”

“အေးအေး၊ ကြီးမေတို့က သမီးကို တော်တော်ပြောပြီး

၂၂ စေတနာအားတော်

သင်ရမယ်ထင်နေတာ။ မေမေ့သမီးက လိမ္မာလိုက်တာ”

မေမေက သူမပါးလေးကို ရွတ်ခနဲနမ်းလိုက်သဖြင့် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားမိ၏။ ဩော် ဒီအိမ်က သူဌေးသမီးကတော့ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေမှန်း မသိပါလား။ လောလောဆယ် တစ်ပတ်လောက်တော့ အလိုက်သင့်လေး ပျောနေဦးမှ။

“မေမေ အောက်မှာ ကိုကိုကြီးရောက်နေပါပြီ”

“အေးအေး အပြုံး။ မမချွတ်တဲ့အဝတ်တွေ တစ်ခါတည်း လျှော်လိုက်ဦး”

“ဒီဒီလျှော်ပြီးပြီ မေမေ။ မနက်မှ ထုတ်လှန်းပေးပါ အပြုံး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

မေမေ့မျက်နှာလေး ပြုံးသွားပြီး သူမလက်ကလေး အသာဆုပ်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လှေကားမှဆင်းလာ သည့် သူမကို တအံ့တဩဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြ၏။ လုံချည်ရုံ အနားညီညီနှင့် သစ်သစ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားပုံက အချိုးတကျ။ ကြည့်ရင် အင်မတန် ကျက်သရေရှိတဲ့ ကလေးမလေးပါလား။ သူမက သူမ လှစ်ခနဲပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“ကဲ ခေါ်သွားတော့ သားရေ။ စားပြီးရင် ပြန်လည်းပို့ဦး။ တော်ကြာ မယ်မင်းကြီးမက ခြေက ခပ်ရှည်ရှည်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ။ လာ ဒီဒီ”

လက်ကမ်းပေးလာသည့် သူမလက်ထဲသို့ သူမလက်ကို အလိုက်သင့်လေး ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ ဒုတိယပွဲ ဒီတစ်ခနဲ ခုန်သွားရပြန်၏။ ကြည့်ပါဦး။ အရင်ကတည်းက လက်ပွန်းတတီး နေလာခဲ့တာ ဒီလိုထူးဆန်းတဲ့ ရင်ခုန်သံမျိုး သူ ဖြစ်ဖူးခဲ့တာမဟုတ်။ အခုမှ အခုမှသာ ဘယ်လိုဖြစ်ရတယ် မသိ။

အိမ်ဘေး ခြံစည်ရိုး သံဆန်ကာတံခါးမှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်ခြံ ကို ကူးလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေသည့် လူကြီးက မျက်မှန်ကို မ၍ သူမကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

“အံ့မယ် တယ်ထူးခြားပါလားဟေ့။ သမီးက လုံချည်တွေ ဘာတွေဝတ်လို့ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးဦး။ စားပြီးပြီလားရှင်”

“ပြီးပြီပေါ့။ ဒီအချိန်မှ ထမင်းစားရင် အစာဘယ်ကြေတော့ မှာလဲ သမီးရဲ့။ ကဲ ကဲ သွားစားကြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမတို့ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့တော့ အန်တီမေက ထမင်းပွဲကို ပြင်ဆင်ပြီးနေပေပြီ။

“လာ သမီး ထိုင်”

“အန်တီမေရော စားမှာလားဟင်”

“မစားတော့ပါဘူး သမီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးအဖော်ရအောင် ထိုင်နေပေးပါမယ်”

“အတော်ပဲ ဒီဒီပြောစရာရှိလို့”

“ကဲ စားရင်းနဲ့ပြောပေါ့”

သူက ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးပြီး သူမကို မကြာခဏ ကြည့်နေလေ၏။ သူမ ထမင်းကို နှစ်စွန်းသုံးစွန်း ခပ်စားလိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုပါ အန်တီ။ ဒီဒီနာမည်က နဒီလှိုင်းပါ။ ပြင်ဦးလွင်မှာ နေပါတယ်။ မိဘတွေမရှိတော့တဲ့အချိန် မေမေမောင် ဒီဒီဦးလေး လင်မယားက ဒီဒီကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ဆိုပြီး ရောက်လာပါတယ်ရှင် အဲ့ဒါ”

“ဟင်း ဟင်း။ သူပြောတာ နားထောင်ရင် ခူးသွားမယ်

မေမေ။ ဒီကလေး အရမ်းကို စိတ်ကူးယဉ်တတ်နေပြီ”

“ဟင် ဒီဒီ တကယ်ပြောနေတာပါ ကိုဝေရဲ့”

“မယ့်ဘူး။ ဒီဒီ ဘာပြောပြော ဘယ်သူမှ မယ့်ဘူး။ ကိုယ်က ပိုဆိုးတယ်။ ကဲ စားစရာရှိတာကိုသာ ပြီးအောင်စား၊ စကားမများနဲ့”

“ဒီဒီပြောနေတာ”

“ဟင်းဟင်း။ အန်တီမေကိုတော့ ညာမပြောပါနဲ့သမီးရယ်။ ဘွားဘွားသိရင် ပိုဆိုးမှာ။ မနက်ဖြန် ဘွားကိုလာတွေ့ဦးနော်။ သမီးက ဘွားနဲ့တွေ့ဖို့ အကြောက်အကန်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်ရဲ့လား မေမေ”

ဒေါ်ရင်ရင်မေ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံလိုက်မိသည်။ သားပြောတာ ဟုတ်သားပဲ။ အရင် သမီးဒီဒီက ပြန်ခံပြောနားကမထောင်။ လူကြီးသူမပြောလိုက်ရင် နှုတ်က တအင်းအင်းနှင့် ဘယ်တော့မှ မနာခံ။ အခုတော့ လိမ္မာလာပါရော့လား။

ထမင်းစားပြီးတော့ အန်တီမေ ဖျော်ပြီးသွားသည့် သစ်သီးဖျော်ရည်ကို သောက်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ကိုရောက်တော့

သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းစက် အမှတ်တမဲ့ ကိုင်လိုက်ပြီး ပြောမိပြန်၏။

“ကိုဝေ၊ ဒီဒီ တကယ်ပြောနေတာပါ။ ဒီဒီက ကိုဝေဒီဒီ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ သေချာပါတယ်။ နောက်မှ မလိုလားအပ်တဲ့ပြဿနာ တွေဖြစ်လာရင် ကိုဝေ စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ ဒီဒီ ကိုဝေအတွက် ပြောနေတာ ပါ နော်”

“ဒီစကားတွေ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတဲ့အထိ ပြောနေဦးမှာပဲလား ဒီဒီ ဟင်”

“ဒီဒီက ပြင်ဦးလွင်သူ့အစစ်ပါ ကိုဝေ။ မယုံရင် အိမ်လိပ်စာ ပြောပြပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဒီ အဲဒီပြင်ဦးလွင်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဘာဖြစ်လို့ အပိုတွေပြောနေမှာလဲ။ လေကုန် ခံလို့၊ ဒီမှာ ဒီဒီသိထားဖို့က တစ်ခုတည်းပဲ။ ဒီဒီကို ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းက ညီမလေးလိုသဘောထားပြီး ချစ်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင်မှာ ချစ်သူတစ်ယောက်လို ပြောင်းချစ်ဖို့ ကိုယ်ပြင်ဆင်ရတော့မယ်။ လိမ္မာပီကလေးရယ်။ ကိုယ်က ကလေးစိတ်ချမ်းသာအောင်ထားမယ့်သူမှန်း သိရဲ့သားနဲ့ မဆိုးပါနဲ့”

သူက သူမလက်ဖျားလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ပြောနေရာမှ သူမနဖူးပေါ် ဝဲကျလာသည့် ဆံနွယ်စလေးတွေကို သပ်တင်ပေးလိုက်ပါ၏။ သူမမျက်နှာလေး ရေခဲမြစ်သွားကာ မျက်လွှာကို အမြန်ချလိုက်ရသည်။ ဘုရား ဘုရား ရင်တွေခုန်လိုက်တာနော်။ ငါ ငါ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။

“ကိုကိုလို့ တစ်ခွန်းလောက် ခေါ်ကြည့်ပါလား”

“အာ”

သူမ ခေါင်းကိုခါပြလိုက်တော့ သူက ဟက်ခနဲရယ်ချလိုက်ပြီး သူမ၏နာတံချွန်ချွန်လေးကို ဆွဲလိမ်လိုက်လေသည်။

“အခု မခေါ်ချင်သေးရင် ရတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင်တော့ မရတော့ဘူးနော်။ ကိုယ် အလျှော့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ချာတိတ်ရဲ့။ ကဲ Good night ကိုယ်သွားပြီ”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် သူက ကျောခိုင်းလျက် တစ်ဖက်ခြံကို ကူးသွားလေတော့သည်။ သူမ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာပြီး ဘုရားခန်းထဲဝင်၍ ဘုရားရိုင်းနေမိ၏။ မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်မရဲ့ ရင်ထဲက ပူလောင်မှုတွေကို အေးငြိမ်းအောင် ငြိမ်သတ်ပေးတော်

မူပါ။ ဤနှေးထွေးလှသည့် မေတ္တာစိတ်အိမ်လေးမှာ လုံခြုံစွာ ခိုအောင်း
ခွင့်ရပါရစေ။ နောင်ဖြစ်လာမယ့် ဘဝလမ်းကိုလည်း ပြောပြပြီးအောင်
လမ်းပြပေးတော်မူပါ။

ဒေါ်တင်တင်ထွေး ဘုရားခန်းဝမှာရပ်၍ သမီးဖြစ်သူကို ဝေး
ကြည့်နေမိသည်။ ဗုဒ္ဓေါ သမီးက ဘုရားဝတ်ပြုလို့ပါလား။ တစ်သက်
နဲ့တစ်ကိုယ် ဘုရားဝေယျာဝစ္စလုပ်ဖို့များ ဝေလာဝေ။ ဦးသုံးကြိမ်ချစ်
တောင် ပြောမရတဲ့ကလေးက ခုတော့ ခုတော့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ
ရိုသေဝပ်တွားလို့ပါလား။

သူမ အသာထရပ်လိုက်၏။ ဘုရားခန်းဝမှ မေမေ့ကို လှမ်း
မြင်လိုက်၍ မေမေ့ရှေ့မှာ အသာဒူးတုတ်၍ ထိုင်ကန်တော့လိုက်မိသည်။
တစ်ပတ်လေးပဲ နားခိုခွင့်ရရ အန်တီတို့ကျေးဇူးကို ဒီဒီ မမေ့ပါဘူးရှင်။

“သမီးရယ်၊ သာဓု သာဓု သာဓု၊ ကျန်းမာချမ်းသာပြီး
လိုအင်ဆန္ဒ တစ်လုံးတစ်စတည်း ပြည့်ဝပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ရပါစေ မေမေ။ ကြီးမေတို့ကိုတော့ အာရုံနဲ့
မှန်းပြီး ကန်တော့လိုက်ပါမယ် မေမေ။ ဒီဒီ အိပ်တော့မယ်နော်”

“အေးအေး သမီးလေး”

သူမ အခန်းထဲဝင်၍ အိပ်ရာထက် အသာလှဲချလိုက်မိသည်။
အမောတွေ ဘယ်အချိန်မှာများ ပြေပါ့မလဲ လောကကြီးရယ်။

အချိန်မှန်မှန် မနက်လေးနာရီ နီးကျင့်နေကျမို့ သူမ နီးလာခဲ့
 တ်။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး သနပ်ခါးရေကွဲ
 လေး လူး၍ ဆံပင်ကို ကျားပါးစပ်ကလစ်ဖြင့် ခေါက်တင်၍ ညှပ်ထား
 လိုက်သည်။ ဦးဆုံး ဘုရားခန်းမှာ သောက်တော်ရေလဲ၊ ဘုရားစင်ကို
 သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တံမြက်စည်လှဲလိုက်၏။ စနို့အခန်း
 ကို သေသေသပ်သပ်နှင့် အမြင်ရှင်းအောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။ မပေါ့
 တပေါ့ပုံတွေ၊ လမ်းသရဲပုံတွေကိုဖြုတ်၍ သေချာလိပ်ပြီး အံ့ဆွဲထဲ
 ထည့်သိမ်းလိုက်၏။ မီးဖိုခန်းကိုရောက်တော့ ဒေါ်ကြီးမြိုင်နှင့် အပြုံးကို
 တွေ့ရလေသည်။

“ဟယ် မမ အစောကြီးနီးနေပြီလား”
 “ဆွမ်းတော်ကျက်ပြီလား အပြုံး”

“ကျက်ခါနီးပြီ မမရဲ့။ ခဏနေ ကြီးမေနဲ့အပြုံး ရှေးသွားမှာ။
 မမ ဘာစားချင်လဲဟင်”

“အိမ်ကလူကြီးတွေနဲ့ ထည့်တာမျိုးပဲချက်ပါ အပြုံးရဲ့။ မမက
 ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရှိတာနဲ့ စားတတ်ပါတယ်”

ဒေါ်ကြီးမြိုင်က မျက်လုံးပြူးဖြင့် သူမကို လှည့်ကြည့်လာ၏။
 သူမက ပြုံးပြလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ မုန့်လာဥတွေကို ရေဆေးအခွံခြစ်၍
 ပါးပါးလှီးကာ ရေထပ်ဆေးလိုက်သည်။ ကြက်ဆွန်ဖြူနီကိုနွာကာ
 ဂျင်းနည်းနည်းဖြင့် ထောင်းလိုက်ပါ၏။

“ဈေးထဲမှာ ငါးခေါင်းဝယ်လာခဲ့မယ် မမ။ ငါးကြော်နပ်ဖို့
 ငါးကြင်းဝယ်လာခဲ့မယ်နော်။ ပြီးတော့ ပုစွန်နည်းနည်းရယ်၊ ငါးရုံ
 ခြောက်ရယ် ဝယ်လာမယ်”

“အသီးအရွက်ပါ ဝယ်လာလေ အပြုံးရဲ့။ အသီးအရွက်ကမှ
 လူကို အာဟာရဖြစ်စေတာ။ အသားအရေလည်း လှတယ်။ ဂေါ်ဖိတို့
 ခရမ်းချည်သီးတို့ တို့စရာလေးတွေ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဝယ်လာခဲ့။ ဘုရား
 ပန်းလည်း ဝယ်ဖို့ မေ့မနေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မမက အပြုံးတို့လို ငါးပိရည်စားမလို့လား”

“စားမှာပေါ့၊ ငါ့ဝိနွဲစားမှ ထမင်းပြန်တာ။ ဘုရားပန်းကို လှလှလေးဝယ်လာနော်။ ပေးပေး ဒေါ်ကြီး။ ဒီဒီပဲ ဆွမ်းတော်ကပ် လိုက်မယ်”

သူမ ဆွမ်းတော်ကပ်နေချိန်မှာ လူကြီးတွေ နိုးလာလေပြီ။ သူမက ထမင်းစားခန်းမှာ ကော်ဖီဖျော်၍ ပေါင်မုန့်ကို အနောက်တော် မီးကင်ကာ ဂျစ်သုတ်ထားပေး၏။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ သစ်သီးအချို့ကို ယူ၍ ရေဆေးကာ ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပြင်ပေးလိုက်သည်။ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေစဉ် အပေါ်ထပ်မှ ကြီးမေတို့ ဆင်းလာလေသည်။

“ငါတို့သမီးက တယ်လီဗွှာနေပါလားဟေ့။ ဘာပူဆာဦးမှာလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ မပူဆာပါဘူး ကြီးမေရဲ့”

“အလတ်ရေ Breakfast စားပြီးရင် ဆိုင်သွားဖွင့်နင်း နောက်မှ မမကြီး ထမင်းချိုင့်ယူပြီးလိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး”

“ကော်ဖီက တယ်စိမ့်ပါလား။ ဒါ မြိုင်လက်ရာတော့

မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“သမီးဖျော်ပေးတာပါ မမကြီး”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးဖျော်ပေးတာပါ။ မုန့်တွေကိုလည်း သမီးပဲ ပြင်ဆင်ပေးတာတာ”

“ကဲ ထွေးမပြောလား။ သမီးက အရင်လိုမဆိုးတော့ပါဘူးလို့။ မမြိုင် သမီးကိုသွားခေါ်ချေ”

ကြက်မွေးတစ်ချောင်းဖြင့် မုန့်တွေ သုတ်နေရာမှ ခြေသံကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဒီဒီ မမထွေးက လာဦးတဲ့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီးမြိုင်”

သူမ ကြက်မွေးကို သေချာဖုန်ခါ၍ ချိတ်မှာပြန်ချိတ်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းဘေစင်မှာ လက်သေချာဆေးပြီးမှ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“လာ သမီး”

မေမေက သူမလက်ကိုခွဲ၍ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သဖြင့်

သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကြီးမေက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို သေချာကြည့်လိုက်၏။

“ကြီးမေဆင်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေရော သမီး။ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ပါလား”

“ဟိုလေ ညတုန်းက Taxi စီးတုန်း လူမိုက်နှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဝိုင်းလုတာနဲ့”

“အမလေး ဘုရား ဘုရား သမီးကို ဘာမှလုပ်မသွားတာ ကံကောင်း”

“ထင်တော့ထင်သားပဲ။ သူ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ခဲ့လားရင်း ဆိုတာ။ လန့်ဖျတ်ပြီး ကြီးဒေါ်တွေကိုတောင် မမှတ်ရုန်းကန်နေတာ”

“ဒါဖြင့် ကြီးလတ်နဲ့ဆိုင်မှာ လိုက်ယူချေ”

“ဟင့်အင်း။ ဒီဒီ မဝတ်ချင်ဘူး ကြီးလတ်ရဲ့”

“ဟဲ့ သမီးကလည်း မဟုတ်တာ။ ကြီးမေတို့ တူမက ဝမ်းလေးတောင် ဆင်မထားရင် သူများတွေ ဝိုင်းပြောကုန်မှာပေါ့”

“ဒီဒီမကြိုက်လို့ပါ ကြီးမေရယ်”

“ဆိုင်မှာ ဒီဝိုင်းစုံတယ်လေ သမီးရယ်။ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဒီဒီ အပြင်မထွက်ချင်လို့ပါ”

လူကြီးတွေ တအံ့တဩဖြင့် သူမကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်သဖြင့် သူမမျက်လွှာကို အသာချလိုက်သည်။ မုန့်ပန်းကန်ထဲမှ ပေါင်မုန့် ယိုသုတ်နှစ်ခု တပ်ထားတာကို ယူ၍ အသာကိုက်ကာ ကော်ဖီကို တစ်ခုံသောက်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်တင်တင်ကြီး မျက်မှောင်ကျသွား၏။ အရင်က ဒီကလေးမ ဒီလိုသိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ စားတတ်တာ မဟုတ်။ စားစရာရှိရင် ဂဏီဂဏောင်ကျရမှ။ အသံဆူဆူညံညံဖြင့် ဒီအိမ်မှာ ပူလောင်ပွာလောင်ညံနေရစမြို့။ ထူးဆန်းလှချည်လား။

“ထွေးတို့မဆင်လည်း မေမေကြီးဆင်ပေးလိမ့်မယ် မမကြီး။ ဒီမနက် သမီးကိုခေါ်ထားတယ်”

“သမီးသွားရင် ဘွားဘွားစကားကို နားထောင်နော်။ ပမာ မခန့် သွားမလုပ်နဲ့။ ဘွားဘွားက သူ့မြေးရဝေကို သိပ်ချစ်တာ။ ရဝေကိုပေးမယ့်အမွေတွေက မနည်းဘူး။ သေချာခေါင်းခေါက်ရှာနေတဲ့ မြေးချွေးမကို စိတ်ကြိုက် ဘယ်တော့မှတွေ့ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ သမီးကိုတောင် ငယ်ငယ်ကတည်းက လက်ပွန်းတတီးနေခဲ့လို့ ဘာမှ

မပြောတာ။ ဘွား မျက်စိနောက်အောင် မနေနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ”

“အေး အဲဒီလို ပြောတတ်လာတာကအစ သမီးလိမ္မာလာတာ ကြီးမေတို့ သိတယ်။ ယောက်မမြင်းစီးထွက်ဖို့ မကြံနဲ့”

သူမ အသာလေးငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ အမလေးနော်။ ဟိုမှာ မက်လာဆောင်တွေ နေပါရောလား။ ဗေဒင်ဟောထားသလို ဒီနှစ်ထဲ အိမ်ထောင်မလွဲမသွေကျမယ်ဆိုတာ မှန်နေပါရောလား။ ငါတော့ လဲသာသေလိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။ အိုလေ ဒီမှာ ငါ တစ်ပတ်ပဲနေမှာ ပဲဟာ။ စိတ်ကို အေးအေးထားမှ။ အရေးကြီးတာ နီနီနဲ့ အဆက် အသွယ်မိဖို့ပါပဲ။

“မေမေထွေးရေ”

“ဟော ဝိပုထင်တယ်၊ လာလေ သမီး”

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ကလေးမလေး ဝင်လာလေ၏။ ကောင်မလေးက သူမကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက် လေသည်။

“ဟယ်၊ မမနိုးနေပြီလား။ ဘွားက မမ မနိုးသေးဘူးထင်လို့

မေမေထွေးကိုပဲ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

“အေးအေး သမီး၊ မေမေထွေး အခုပဲလိုက်လာခဲ့မယ်”

လူကြီးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထသွားတော့ သူမ က ခွက်အပေတွေကို စုကိုင်လိုက်၏။

“မမ အပြုံးဆေးမှာနော်”

“ရပါတယ် အပြုံးရဲ့”

“ပေးပါ မမရဲ့။ အပြုံး အရိုက်ခံရအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

သူမ အိမ်ရှေ့သို့ပြန်ထွက်လာတော့ မေမေက အဝတ်အစား လဲ၍ လှေကားမှ ဆင်းလာလေသည်။

“သမီးရဲ့ဗီရိုထဲ မေမေလုံချည်တွေ ရွှေထားခိုင်းပြီးပြီနော်။

ဘွားဆီလာရင် သင့်တော်တာ ဝတ်လာခဲ့ဦး။ ပြုံးပြုံးပြီပြီတွေ ဝတ် မလာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ကြီးလတ်က ဒုခိုင်ဘာမောင်းသည်ကားဖြင့် ရွှေဆိုင်ဖွင့်ရန် ထွက်သွားလေပြီ။ ကြီးမေက အပြုံးနှင့်ဈေးသို့ထွက်ကာ မေမေက သူတို့အိမ်ကို ကူးသွားလေပြီ။ သူမ အိမ်နေလုံချည်ကို ခပ်တိုတိုပြင်ဝတ်

၍ ရေလုံတစ်လုံးဖြင့် ကြမ်းစတိုက်လေတော့သည်။ အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းမှတစ်ဆင့် လှေကား၊ ထိုမှ ညှပ်ခန်းရောက်လာကာ ရေ ခြောက်ခြောက်ဖြင့် ဖုန်တွေကို သေချာတိုက်နေစဉ် အိမ်ဝမှ လူရိပ် တစ်ခု ရောက်လာလေ၏။

“ဟာ ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ ဒီဒီ”

“ကြမ်းတိုက်နေတာလေ ကိုဝေရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အလန် တကြားနဲ့”

“ဟာ ဒါအပြုံးအလုပ်လေ။ ဒီဒီလုပ်စရာလား၊ ထ ထ”

“ပြီးတော့မှာပါ ကိုဝေရဲ့။ အပြုံးက ကြီးမေ့နဲ့ ရှေးလိုက်သွား တယ်”

“ကျွတ် တော်ဆိုတော်ပေါ့ကွာ။ ထ ရေချိုးအဝတ်လဲ။ ဘွား စောင့်နေပြီ၊ မြန်မြန်လုပ်”

“ဟင် ဘွားခေါ်လို့လား။ ဒုက္ခပဲ ဒီဒီ မတွေ့ရဲဘူး”

“မတွေ့လို့ဖြစ်မလား။ လာပြန်ပြီ၊ ဂရီကကျောငလုပ်တဲ့အကွင့် က ပျောက်ကိုမပျောက်ဘူး။ ခေါင်းသိပ်မာတာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုဝေရဲ့၊ ဘွားနဲ့တွေ့ရမှာ ဒီဒီကြောက်လို့ပါ”

“အစကတော့ မကြောက်ဘူးဆို”

“အဲဒါက ကိုဝေဒီဒီလေ။ ဒီဒီက ဘဝသမား ဒီဒီပါ”

“ကြည့်၊ လူကိုရွံ့သလိုလိုနဲ့။ ပြောရင် နားထောင်မှပေါ့။

ရေချိုး။ ဘာလဲ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ကိုယ်ချိုးပေးရမှာလား”

“ဟင် မလုပ်ပါနဲ့”

“ဒါဖြင့်သွားတော့ မြန်မြန်”

သူမ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်၍ ရေလုံကို မလိုက်တော့ သူက နှလုံးထဲမှ ရေလုံကို ပြန်လှလေ၏။

“ထားခဲ့၊ အရေးမပါတာတွေ”

သူမ အပေါ်ထပ်ကို အမြန်ပြေးတက်လာခဲ့ပြီး ရေချိုး နှင်းခဲ၊ ရေကျလေး လူးလိုက်သည်။ ဘလောက်အပြန်ရောင်လေး နှင့် အပြာနုရောင်ပေါ်မှာ အနက်ပွင့်လေးတွေပါသည်လှည့်နှင့် တွဲ ထပ်လိုက်၏။ ဆံပင်တွေကို သားကြေးလေးနှင့် ကျစ်ဆံပြီးနှစ်ချောင်း တုတ်၍ စည်းလိုက်သည်။ လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့တော့ သူက ခပ်ပြုံး ပြုံးဖြင့် ကြည့်နေ၏။

“လာ”

သူက သူမလက်ကိုဆွဲ၍ တစ်ဖက်ခြံထဲကူးလာကာ အိမ်ထဲ
တန်းမဝင်သေးဘဲ နှင်းဆီပန်းပင်မှ ရေမွှေးနှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကိုနှုတ်
ဆံပင်ကြားထဲ ထိုးပန်ပေးလိုက်သည်။

“အခုမှ ပိုပြီးပြည့်စုံသွားတာ။ လာ-ဘွားစောင့်နေပြီ”

ကျွန်းလှေကားကြီးကို တက်လာခဲ့ရသည်။ ဘုရားဆန်းစောင့်
အခန်းဝမှာရပ်၍ အထဲကို အသံပေးလိုက်ပါ၏။

“ဘွား ဒီဒီရောက်ပါပြီ”

“ခေါ်ခဲ့လေ မြေးရဲ့”

အခန်း ဝင်လိုက်စဉ် နံ့သာဖြူရနံ့က လှိုင်ခနဲ သင်းလာခဲ
မွှေးလိုက်တာ။ အမောကိုပြေသွားတာပဲ။ ကျွန်းခုတင်ကြီးထက်မှာ
လှဲနေသည့် ဘွားဘွားကြီးနှင့် ခုတင်ဘေးထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသည့်
မေမေ့ကို သူမ တွေ့ရသည်။

“ငါ့မြေး ပိန်သွားသလားလို့”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ။ နည်းနည်းပိန်သွားတာပဲ ကိုယ်တိုင်း
တွေ ပြန်ပြင်ဖို့ ဖုန်းဆက်ထားရတယ်”

“လာပါဦးမြေးရဲ့၊ ဘွားနား လာထိုင်ပါဦး”

သူမခြေလှမ်း ရပ်သွားသဖြင့် သူက အနားတိုး၍ သူမ
နောက်ကျောမှ အသာတွန်းပို့လိုက်သည်။ သူမ ဘွားဘေးနား ဖြည်း
ဖြည်းချင်း ကပ်သွားလေ၏။

“ကြည့်ပါဦး။ ကျက်သရေရှိလာလိုက်တာ။ မြေးရဲ့မေမေက

ပြောနေတယ်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မြေး အရမ်းကိုလိမ္မာနေပြီတဲ့။
ဟုတ်လား”

သူမခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်တော့ သူက တီးတိုးရယ်၍ ဘွားကို
နောက်ကျောမှ ထူမတ်ပေးလိုက်သည်။

“မွှေးလိုက်တာ၊ ငါ့မြေး ရှင်မတောင်လူးလာတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘွား။ ဒါပေမဲ့ ဒီဒီက ဘွားဆီက နံ့သာဖြူနံ့
ရလို့ ပိုအမောပြေတယ်”

“ဟေ ဟင်း ဟင်း။ ငါ့မြေးက အသွက်ပဲ။ အစကလို
ဒိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေ မဆိုးတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်။ စိတ်အိုက်လို့ပါ ဘွားရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ပွဲစားဒေါ်မိမိကို အရှာမခိုင်း
ပါဘူးတော်။ အခုတော့ အချိန်ကုန် လူပင်ပန်းတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။

ထွေးသမီး ဒီလိုလိမ္မာမယ်မှန်း သိမှ မသိဘဲကိုး”

“သမီးက ငယ်လည်းငယ်သေးတော့ နည်းနည်းဆိုးတာပါ မေမေရယ်။ အချိန်တန်တော့လည်း တည်ငြိမ်သွားတာပါပဲ”

ဘွားဘွားကြီးက ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်ပြီး သူမလက်ကို အသာကိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲ့ ငါ့မြေးကို ဘာမှ ဆင်မထားပါလား”

“ဆင်ပေးထားတာတွေ မေမေမြေးက ဖြန်းလို့ကုန်ပြီလေ”

“ဟင်း ဟင်း ဟုတ်လားမြေး။ မြေးက အပေါင်းအသင်း ပျက်တာပါကွယ်။ မြေးပေါင်းတဲ့ကလေးတွေက မြေးကို ညာစားနေကြ တာကွယ်။ အေးပေါ့လေ၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆိုတော့ ဒီလောက် တော့ ရှိမှာပေါ့။ ကဲ မြေးရဝေ ဘွားစိရိုထဲက ယွန်းသေတ္တာလေး ယူခဲ့ချေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

သူမ မျက်နှာပျက်ချင်လာပြီ။ မဖြစ်တူးထင်တယ်။ လူစားထိုး ပြီးနေတာတောင် လွန်လှပြီ။ တော်ကြာ ရတနာပစ္စည်းတွေ လိမ်လည် မှုပါ ထပ်တိုးလာမှ ဒုက္ခ။ ဘွားဘွားကြီးက ယွန်းသေတ္တာထဲမှ ရွှေ

ကြိုး နားကပ်၊ လက်ကောက်နှင့် လက်စွပ် တစ်ဆင့်စာကိုယူ၍ နှစ်တိုင်ဆင်ပေးရန်ရှယ်စဉ် သူမအသံက တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် ထွက် လာသည်။

“ဘွား”

“ဟေ ဘာလဲ မြေးရဲ့”

“ဒါတွေ ဒီဒီမလိုချင်ဘူး။ မယူပါရစေနဲ့ ဘွားရယ်”

“သမီး”

မေမေထံမှ တားမြစ်သံထွက်လာ၏။ ဘွားက ဘာမှမပြောဘဲ သူမလည်တိုင်မှာ ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်လေး စခွဲပေးလေသည်။ နားကပ် ဆင်ပေးတော့ သူ့ကိုကူခိုင်းသဖြင့် သူကပင် ဝတ်ပေး၏။ ရွှေသာချည်း ဆက်သက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်မို့ ရွှေချိန်နည်းမည် မဟုတ်ပေ။ ဆက်ကောက်ဝတ်ပေးစဉ် ဘာမှမပြောသေးဘဲ လက်စွပ်ဝတ်စဉ်မှာ ဆံ့သြသံထွက်လာလေသည်။

“ဟော ငါ့မြေးက လက်လေးသွယ်သွားတာပါလား။ မြေး ရဝေ လက်စွပ်ကို သေချာတိုင်းမှနေနဲ့။ တော်ကြာ မင်္ဂလာပွဲမှာ တလွဲ တွေ ဖြစ်ကုန်မယ်”

“ဒီနေ့အပြီးလုပ်ပေးမှာပါ ဘွား။ ခဏနေ ဘွားတူမ ဒေါ်အမာရဲ့သမီး မမသွယ် ဒီဒီကို ကိုယ်လာတိုင်းပေးမယ်။ လက်မိတစ်ခါတည်း တိုင်းပေးမှာပါ”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ရွှေရိုတင့်တယ်တာ မြေးရဲ့။ ဘယ့်နယ် နားပေါက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ နေရတယ်လို့၊ မြေခတ်နေကျ နားကွင်းကြီးတွေက အမြင်ရိုင်းကရိုင်းနဲ့ နောက်ဆို မဝတ်ရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး မင်္ဂလာပွဲကို အကြီးအကျယ်ဆုံး ဘွားလုပ်ပေးမှာ မင်္ဂလာဆောင်ကို လက်ဖွဲ့တာက သပ်သပ်၊ ပြီးရင် အမွေပေးမှာက သပ်သပ်။ နောက် ဘွားအတွက် မြစ်ဦးယောက်ျားလေးမွေးပြီးရင် ဘွားက ငွေသာချည်း သိန်သုံးရပ် ဆုချဦးမှာ”

“ဟင် ဘွားကလည်း”

“ဟဲ့ ဒါရှက်စရာလား။ ဒီကလေးတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး အရင်က ဖွာလောင် ဖွာလောင်နဲ့ ဆူညံနေတာ။ အခုတော့ တုံတိုဘာဝေလေးကိုဖြစ်လို့”

“ထွေး ပြန်ပါဦးမယ် မေမေ။ သမီးကိုတော့ ထားခဲ့မယ်။ အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်ဖို့ စီမံရဦးမှာ”

“အေးအေး သမီးထွေး”

မေမေထပြန်တော့ သူမက မေမေလက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်သဖြင့် သူမက သူမလက်ကို ဆွဲဖြုတ်လေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ကြာရင် သူမ အသက်ရှူကျပ်၊ အနေကျပ်တော့မည်။

“ကလေးလည်းမဟုတ်။ ဘယ့်နယ် မေမေထွေးကို ဆွဲထားရတာလဲ”

အခန်းထဲသို့ သူမမေ ဝင်လာ၏။ လက်ထဲမှဖန်းကို စားပွဲပေါ် လာတင်ပေးလိုက်ကာ သူမနား တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်သည်။

“သမီး ဘွားကို ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်။ ဘွားမှာ နှလုံးရှိတာကို မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အံ့မယ်၊ ဘာမှတောင် မတော်ရသေးဘူး။ သမီး ယောက္ခမ ပုလဲနံ့ပသင့်နေလိုက်တာ”

“မေမေ ခွားနို့ပူတုန်းလေး သောက်လိုက်ပါနော်”

“အေးပါ”

သူမက ဘွားကိုပြင်ကျွေးသည့် ဗန်းထဲဝင်ကြည့်လိုက်၏။
က ကိတ်မုန့်ဆိုတာချိုမှာပေါ့။ ဘွားက အချိုကြိုက်ပါ့မလား။

“အင်း၊ ဒီနွားနို့ရည်ပဲ သောက်ရတာ ညှိလှပြီ မြေးရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဘွားရဲ့။ နောက်ဆို ဒီဒီပြောင်းပြီး ကျွေးပေး
နော်။ တစ်နေ့တစ်မျိုးပေါ့”

“မြေးက ဘာကျွေးမှာလဲ”

“ဪ ဘွားရယ်။ နွားနို့ဆို ပူတင်းလေး ဖုတ်ပေးမယ်။
ကော်ဖီဆိုရင် ပေါင်မုန့်ယိုသုတ်၊ ကွေကာအုပ်ဆို မြင်းပျံဘီစကာ
အဲဒီလိုတွဲစားတော့ ဘွားစားချင်မှာပေါ့”

“မြေးက ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးမှာမို့လို့လား”

“လုပ်ပေးမှာပေါ့ ဘွားရဲ့”

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ ဒီဒီရယ်။ တော်ကြာ ဘွားဆေး
မကောင်းဘဲ အတင်းမျိုချနေရပါဦးမယ်”

“ဒီဒီကို အထင်မသေးပါနဲ့ ကိုဝေရဲ့။ ဒီဒီမလုပ်တတ်တာ
ဘာမှမရှိဘူး သိလား။ မေမေလုပ်သမျှ အားလုံးကြည့်ထားတာ”

“တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့။ ဘွား စောင့်ကြည့်မှာနော် မြေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား။ ဒါဆို မနက်ဖြန်ကစပြီး ဘွားကို ဒီဒီ
လာပို့မယ်နော်။ အခုတော့ ဒီနွားနို့လေး ကုန်အောင်သောက်လိုက်ပါ”

“အေး ကောင်းကွယ်။ လက်စသတ်တော့ မြေးက ဘွားကို
ညာသောက်ခိုင်းနေတာပဲ”

“မညာပါဘူး ဘွားရဲ့။ ကတိပါ ကတိ”

သူမက နွားနို့ခွက်ကိုယူ၍ ဘွားကို ချောတိုက်လိုက်သဖြင့်
ခဏလေးနှင့် ကုန်သွားလေပြီ။ ဘွားက ခုတင်ထက် ပြန်လှဲချ၍
စုတ်သပ်လိုက်၏။

“ကျွတ် ကျွတ် ခြေထောက်တွေကိုက်လိုက်တာ မြေးရယ်။
ဒီရောဂါ ပြန်ပြန်ပျောက်မှပါပဲ။ နို့မို့ မြေးတို့မဂ်လာပွဲ ဘွား ခွဲရမှာ
မဟုတ်ဘူး။

“ခြေထောက်ကိုက်နေရင် ဒီဒီနို့ပေးမယ်လေ ဘွား။
ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ အေးလို့ပဲထင်ပါရဲ့။ ရေခဲနွေးလေးနဲ့နို့ရင်
ပိုကောင်းတယ်။ ရေခဲနွေးသွားယူပေးပါလား ကိုဝေ။ အင်တုံလေးပါ
ယူလာခဲ့ပေးနော်”

“ကောင်းကွာ၊ ကိုယ့်ကိုပါ အဆစ်ခိုင်းတယ်ပေါ့လေ၊ လူလည်မလေး”

သူက သူမခေါင်းလေးကို အသာထုလိုက်သဖြင့် ဘွားက သဘောတကျ ရယ်လိုက်လေ၏။ အင်တုံထဲသို့ ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေခွေးကို လောင်းထည့်၍ ဘွားခြေထောက်ကို အငွေ့ပြုလိုက်ပြီး ဆုပ်နယ်ပေးလိုက်သည်။ စောင်အောက်ထဲ ခြေထောက်ကို ပြန်ထွေးထားလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲမှာ အင်တုံကိုသွန်၍ ဆေးလိုက်ပြီး လက်ကို သေဆုပြန်ဆေး၏။ သူက ရေချိုးခန်းထဲမှာ လက်ပိုက်၍ရပ်ကြည့်နေထေသည်။

“ကိုကိုကြီး မမသွယ်ရောက်ပါပြီ”

“ဪ အေး လာပြီမိပု။ လက်ကို သေချာသုတ်။ ဒီကြည့်ပါဦး နဖူးမှာ ချွေးတောင်စို့တယ်၊ လာဦး”

သူမ လက်သုတ်လျက်နှင့် သူ့အနီးသို့အရောက် သူက အိမ်ကပ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သူမနဖူးမှ ချွေးသီးနေသည်ကို သုတ်ပေးလိုက်သဖြင့် မျက်နှာပူသွားရသည်။ ခက်တာပဲ သူကတော့ သူ့ဒီအချို့ လက်ပွန်းတတီးလိုက်နေနေတာ။ သူမက ဘယ်သူစိမ်းယောက်စား

တစ်ယောက်နဲ့မှ ဒီလို နီးနီးကပ်ကပ် နေခဲ့ဖူးတာမဟုတ်။

“လာ အောက်ကိုဆင်းမယ်။ ဘွားရေ ကျွန်တော်တို့သွားပြီ နော်”

“အေး အေး မြေး”

အောက်ထပ်ညွှန်ကိုရောက်တော့ မမသွယ်ဆိုသည် အမျိုးသမီးက သူမကို ပြုံးပြနေသဖြင့် ပြန်ပြုံးပြလိုက်ရသည်။ သူက ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်သဖြင့် သူမ ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်နေစဉ် မမသွယ်က ပေကြိုးကို ဆွဲဖြန့်လိုက်သည်။

“မမသွယ်ကို ဝိုင်းမှတ်ပေးပါလား ကိုဝေ”

“ရပါတယ် မမသွယ်ရဲ့။ ဘာများ အပန်းကြီးလို့လဲ”

“တိုင်းထားတာမှ တစ်လရှိသေးတယ်။ အန်တီထွေး ဖုန်းဆက်တုန်းက ယုံတောင်မယုံတူ။ တစ်လအတွင်း ဘယ်လို ပိတ်လျှော့လိုက်သလဲ မသိ။ အစားကို တသွပ်သွပ်စားနေတဲ့သူက ဒီလောက် အထိ ကျသွားစရာအကြောင်းကို မရှိတာ။ အဲဒီမှ အစဉ်အတိုင်း လိုက်ရေးလိုက်နော် ကိုဝေ။ မမသွယ်ရေးထားပြီးသား အတိုင်းပဲမှတ်ဖို့ လိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမသွယ်က တစ်ခုချင်း အစဉ်အတိုင်းရွတ်ပေးသဖြင့် သူ့လိုက်ရေးလိုက်သည်။ သူမက သူ့ရှေ့မှာ ဟိုလှည့် ဒီလှည့်တိုင်းနေသဖြင့် မျက်နှာလေးရဲနေပေပြီ။ ရှက်လိုက်တာနော်။ ဘယ်လိုနေရဦး

“၃၄ ၂၂၊ ၃၆။ ဟဲ့ တော်တော်လှလာတာပါလား ကိုထွေး Body Beauty ဆော့လိုက်သလားထင်ရတယ်။ ဟုတ်လား ဒီသမီး ကစားလား”

“ဟင် မကစားပါဘူး”

“အစားလျှော့ရုံနဲ့ ဒီလောက်မလှပါဘူး။ ကေနိန အခန်းထဲမှာ ကက်စက်ဖွင့်ကတာပဲနေမှာ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် မမသွယ်”

သူက ထောက်ခံလိုက်ပြီး ရယ်ချလိုက်သဖြင့် သူမ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ အမလေးနော် လှယဉ်ကျေးမယ် ရွေးဖို့ ကျနေတာပဲ။ လူကို စေ့စေ့စပ်စပ် တိုင်းနေလိုက်တာများ။

“အဖြူဝတ်မှာလား။ ကိုဝေ”

“မဟုတ်ဘူး မမသွယ်။ သခွားမှည့်ရောင် ကျွန်တော်က

သွေဖလားရောင်ရွေးထားတယ်။ ည Dinner ပွဲအတွက် Ready made wedding gown မှာပြီးသား။ အဲဒါကမှ အဖြူရောင်”

“လှမှာ လှမှာ၊ မျက်စိထဲတောင် မြင်ယောင်မိတယ်။ စိန်ပဲ ဆင်မှာနော်”

“မင်္ဂလာပွဲက စိန်။ ည Dinner ပွဲမှာ မဟူရာ မမသွယ်။ လက်စွပ်တိုင်းပေးပါဦး။ သူ့လက် တော်တော်သွယ်သွားတယ်”

“ထူးဆန်းပါပေဟယ်။ ငါ့တစ်သက် ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူးဘူး။ သတို့သမီးက နေ့ချင်းညချင်း လှလာရတယ်လို့။ ဟော မျက်နှာကလည်း ရဲရဲနီလိုပါလား။ ဒီဒီနယ်နော် ကိုဝေကိုများ ရှက်စရာမှတ်နေ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုဝေလက်ပေါ်ကြီးလာတဲ့ဟာကို”

“မမသွယ်ကလည်း ဒီဒီမနေတတ်တော့ဘူး။ တော်ပါတော့”

“တော်ပါပြီရှင်၊ တော်ပါပြီ။ တော်ကြာ မင်္ဂလာလည်း ခေါင်းပိုးရော ရှက်လို့ဆိုပြီး တစ်ပတ်လောက် အခန်းထဲအောင်းနေ သိလား”

“ဟာ မမသွယ်ကတော့ လုပ်ပြီ။ ကလေး အနေခက်အောင်”

“လိုက်လည်းလိုက်ပါ။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် (၈) နှစ်ကွာတာ သိကိုမသိသာဘူး။ ကိုဝေက တော်တော်ကို နုတာ၊ အဟုတ်”

“ဒီဒီပြန်တော့မယ် ကိုဝေ”

“နေပါဦး။ ကိုယ်လိုက်ဖို့မှာပေါ့။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အေးပါ။ ကျုပ်အလိုက်သိပါတယ်တော်။ နှင်စရာမလိုပါဘူး ဒီဒီရဲ့။ ဟင်း အကဲကပိုပါ”

“အာ မမသွယ်ကလည်း ဒီဒီက တကယ့်ကို အိမ်ပြန်ချင်တာပါ”

“သိနိုင်ဘူးလေ။ အိမ်ပြန်မယ် အကြောင်းပြပြီး နှစ်ပါးကြည့်ချင်လို့များ ငါ့ကိုနှင်နေသလားလို့”

“ဟာများ”

မမသွယ် ကားပေါ်တက်စဉ် သူမက အိမ်ဘက်ပြေးချီခြေလှမ်းလိုက်သဖြင့် သူက သူမလက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။ ကားလေးမောင်းထွက်သွားတော့ သူ သူမကို ငုံ့ကြည့်မိလိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေစို့လို့ပါလား။

“ဒီဒီ”

“ဒီဒီက ဒီဒီက ကိုဝေဒီဒီ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဒီ ဒီကလေးထွက်သွားတော့မှာပါ။ နောက်ပိုင်းပြဿနာတွေ ပိုရှုပ်လာမှာ စိုးတယ်။

စည်းတွေ ဒီဒီ မေမေကိုပဲ အပ်ခဲ့မယ်နော်။ ဒီဒီ ဒီမှာကြာကြာနေလို့ ခြစ်တော့ဘူး”

“တော်စမ်း ဒီဒီ။ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ မင်းဆင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် မေမေထွေးက ဒီဒီကို ကိုယ့်အခန်းထဲ ထည့်ပိတ်ဖို့ ခွင့်ပြုလိမ့်မယ်။ သိလား အဓိပ္ပာယ်ပေါ့”

သူမ အုတ်လှေကားသုံးထစ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ငိုလိုက်ပါသည်။ သူက ပျာယာခတ်လျက် သူမကို ဖွေပိုက်လိုက်လေ၏။

“ဒီဒီ အချိန်တွေ ဆွဲလာတာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုထွက်သွားရင် ကိုယ်ရူးမှာ ဒီဒီရဲ့။ ဒီမှာ ကိုယ့်ပျက်နာတဲ့ကြည့်ဦး။ ကိုယ် ကိုယ် ဒီဒီကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဒီဒီကိုမခွဲနိုင်ဘူး။ အဲဒါကို နားလည်ပါ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုဝေ။ ဒီဒီက အညတရ ဒီးကလေးပါ။ ဘဝမှာ ဘာတစ်ခုမှ ပြည့်စုံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုဝေ အထင်မှားနေတာပါရှင်။ ဒီဒီက ကိုဝေဒီဒီ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ ဒါဆိုရင် အခုကတည်းက ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး”

“ဟင် ကိုဝေ၊ မလုပ်ပါနဲ့”

သူက သူမလက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲခေါ်ရင်း အောက်ထပ်
အခန်းထဲထည့်၍ တံခါးပိတ်လိုက်လေ၏။ သူမ ကျုံးအော်၍ ငြော
သော်လည်း နားမထောင်တော့။ ခက်ကုန်ပါရောလား ကိုဝေရယ်။

ချပ်ခနဲ တံခါးပွင့်လာသည်နှင့် ၎င်းတုတ်ထိုင်၍ ငိုနေရာမှ
သူမ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မေမေ မေမေပါလား။

“မေမေ”

“နေဦး၊ မလာနဲ့ဦး မိဒီဒီ။ နောက်ကို ပေါက်တတ်ကရတော့
လျှောက်ပြောနေမယ်ဆိုရင် မေမေ ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူးနော်။ သား
ရဝေအခန်းကို တစ်ခါတည်း ပို့ထားလိုက်မယ်။ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့။
ကဲ နောက် မပြောတော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးမှ အိမ်ကိုပြန်ခေါ်မယ်
ပြော”

“မေမေ ဒီဒီက”

“မေမေ ကတိပဲလိုချင်တယ်နော် ဒီဒီ။ အပိုစကားတွေ
မကြားချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီဒီ ကတိပေးပါတယ်”

“သားကိုပါ ပြော”

“ဒီဒီ နောက်ကို မပြောတော့ပါဘူး ကိုဝေ”

“ကြည့်ပါလား။ ခုထိ ကိုကိုပြောင်းခေါ်ခိုင်းထားတာ မရသေးဘူး”

“သူ ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးထားပါတယ် မေမေထွေးရဲ့၊ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ ပြောင်းခေါ်မယ်တဲ့”

မေမေက သူမကို မျက်စောင်းလှမ်းခဲလိုက်၏။ သူမက သူမရဲ့ ရာဆီ ရောက်လာပြီး လက်ကမ်းပေးသဖြင့် သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ ထရပ် လိုက်ရသည်။ အင်း မြန်မြန်သေမှပဲ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။

“ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရသေးတော့ ဘာတစ်ခုမှ မချွပ်ချယ်ချင်ဘူး မေမေထွေး။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင်တော့ ကြောင် သားချီ သလို သွားလေရာပါအောင် ခေါ်မှာပဲ”

“အေးပါသားရယ်။ သာဠဠမကိုက ဆိုးချင်ချင်ပါ။ လိမ္မာမယ် မှ မကြံသေးဘူး။ တစ်မျိုးပွေးဖောက်တယ် လာခဲ့”

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကြီးတော်နှစ်ယောက်၏ အလိပ်

ခေါက်တွေကို လိမ့်နေအောင် ခံရတော့သည်။

“ဟင်၊ မင်္ဂလာမဆောင်ခင် သတို့သားနဲ့ တစ်ခန်းတည်း

အတူနေချင်လို့လား ပီဒီဒီ။ ပြောရဆိုရခက်တဲ့ ကလေးမ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကြီးမေရဲ့၊ အားလားလား နာလိုက်တာ”

“ကျောင်းတယ်၊ နာလည်ခံပေါ့။ ဘယ်နှယ်တော်၊ သုံးလေး

အရွယ်လေးလို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ရမယ်လို့ အလုပ်မဟုတ် တာတွေ”

“ဒီဒီ ကတိပေးပြီးပါပြီ ကြီးမေရဲ့။ နာလို့ပါ”

“အဲဒီကတိက ငါတို့ကိုပါပေးဦး။ ပြော ဒီအိမ်ကနေ ဘယ်ကို ထွက်မသွားပါဘူးလို့ ပြောလေ”

ဒုက္ခပါပဲ။ အနေနဲ့အမြန် ဒီကထွက်ရပါမယ်ဆိုမှ ကတိက ခပ်တောင်းနေကြပြန်ပြီ။

“တွေ့လား မမကြီး။ ဒင်းမှာ အကြံတွေချည်းပဲ။ အခန်းထဲ ဘာ ပိတ်ထား”

“ဟင် ဒီဒီ အဲဒီလိုမနေပါရစေနဲ့၊ ကတိပေးပါတယ်”

“ကတိမတည်ရင် လက်မှတ်ထိုးပြီး ညည်းယောက်ျားရပြီ

သာမှတ်။ ဟိုက သနားလို့ သူ အချိန်ဆွဲတဲ့အတိုင်း ရွှေရွှေပေးလာတာ အချိန်မနည်းတော့ဘူး။ ဒါတောင် အားနာမှုမရှိ ဗိုလ်ကကျချင်တုန်း”

“အပြုံးရေ အိမ်အလုပ်တွေ မေမေနဲ့မမြိုင်လုပ်မယ်။ သမီးမေကို မျက်ခြေမပျက်အောင် စောင့်ကြည့်နေ။ သူ ခြံထဲဆင်းရင်လည်း လိုက်သာလိုက်။ ခြံစောင့်ဦးမြဲကို မှာထားပြီးသာ။ အားလုံး သတိဝီရိယရှိကြပါစေ”

အခန်းထဲမှာ အပြုံးက ဝင်ထိုင်၍ စောင့်နေသဖြင့် သူမအကျပ်ရိုက်နေမိ၏။ အင်း ညဘက်တော့ လစ်လို့ဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတစ်ခါလို့ဖြစ်မှာကြောက်တယ်။ နဂိုကတည်းက ရန်ကုန်ကို အလည်တစ်ခါပဲ ရောက်ခဲ့ဖူးတာ။ ဘယ်ကိုမှ သွားတတ်လာတတ်တာ မဟုတ်။ ဝတ်ထားသည့် ရတနာပစ္စည်းအားလုံးကို ချွတ်၍ အံ့ဆွဲထဲသေချာထည့်သိမ်းတော့ အပြုံးက မျက်လုံးပြူးဖြင့် ကြည့်နေ၏။

“အပြုံး”

“ရှင်”

“မမကို မသနားဘူးလားဟင်”

“ကိုကိုကြီးက ပိုသနားဖို့ကောင်းတာ မမရဲ့။ မမဆိုသမျှ အမြဲသည်းခံပေးတာ”

အမလေးနော်။ ခုမှ ရှေ့နေလက်သစ်နဲ့ တွေ့ရတယ်လို့။ သူမ ဒီရိုက်ဖွင့်၍ အိတ်ကိုယူကြည့်လိုက်မိသည်။ ဟင် အိတ်ထဲက ဒိုက်ဆံတွေ တစ်ပြားမှ မရှိတော့ပါလား။ စိတ်ဓာတ်တောင်မှ ကျချင်တာပြီ။ ဒုက္ခ ဒုက္ခ။

“အပြုံး မမကလေ အပြုံးရဲ့အရင်က မမ မဟုတ်ဘူး အပြုံးရဲ့။ မမက ဟိုးအဝေးကြီးကနေ ဒီရန်ကုန်ကို ရောက်လာတာ”

“မမနော်၊ အပြုံး မေမေ့ကိုပြန်ပြောမှာပဲ။ မေမေက မမဘာပြောပြော ပြန်ပြောလို့မှာထားတာ”

“အေးအေး မပြောတော့ပါဘူး”

သူမ ခုတင်ထက် ခွေနေလိုက်မိသည်။ ခဏအကြာ တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် အပြုံးက ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဒီဒီ ကိုယ် ကုမ္ပဏီသွားတော့မယ်။ အပြန် ဘာမှန်ဝယ်လာမလဲ။ ဘာစားချင်လဲ”

“ပဒိုင်းသီ”

“ဒီဒီနော်”

သူက အခန်းထဲဝင်လာသဖြင့် သူမ လှဲနေရာမှ ဝန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်ရသည်။ အား အရမ်းအရမ်း ဝင်လာတာပဲ။ အဲဒီကိုဝေခဲ စန္ဒီဟာ အတော့်ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကြတာပါလား”

“ဘာလို့ဝင်လာတာလဲ”

“ဒါဆန်းလား။ ကိုယ့်အခန်းထဲလည်း ဒီဒီဝင်နေကျပဲ။ ခုမှ ရှက်မနေနဲ့။ ပြန်ပြင်ပြော ဘာစားချင်တာလဲ”

“ပဲဒိုင်းသီးပါဆို”

“”

“ကျွတ်”

သူက သူမကို ပွေ့ဖက်၍ နဖူးပြင်ကို နမ်းရှိုက်လိုက်လေ၏။ သူမ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်ခုပ်လျက် ရုန်းလိုက်မိသည်။ ဘုရား ရေ ဘယ်လိုကြီးလဲ။

“ကဲ ပြင်ပြော၊ မပြောရင် ဒီထက်ပိုဆိုးလာမယ်”

“ပန်းသီး ပန်းသီး၊ အား လွတ်ပါ”

“ကြီးကြီးလား သေးသေးလား”

“အနေတော်”

“သေချာလား။ ညနေမှ မှာတာ ပန်းသီးမဟုတ်ဘူး။ မာလ ကာသီးပါလို့ ပြင်မပြောနဲ့”

“အင်း မာလကာသီးကို ပိုကြိုက်တယ်”

“ဒါဆို နှစ်မျိုးစလုံး ဝယ်လာပေးမယ်။ ညနေ သနပ်ခါးနဲ့ မွှေးမွှေးလေး ကိုယ်ရှုချင်တယ်။ ခု ရေချိုးတော့ ငိုထားတာ မျက်နှာ လေးကို ပြောင်နေပြီ။ အပြုံး နင့်မမပို့ သနပ်ခါးအဆင်သင့် သွေးထား ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကြီး”

“ခုတော့ အပြုံးသွေးပေးတဲ့ သနပ်ခါးပဲ လိမ်းဦးနော်။ နောက်တော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သွေးပြီး လူးပေးမယ်”

ဟင်းနော်၊ သူ့စိတ် သူ့သဘောချည်းပဲ။ ဒီမှာ ကလီစာတွေ ပြောင်းဆန်ကုန်တာတော့ မသိဘူး။ သူမ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက် တော့ သူက သူမနာခေါင်းကို လိမ်ဆွဲလိုက်လေ၏။

“ငဂျစ်မ ကဲ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လေ”

“ကိုဝေထွက်မှ”

“ဒီဒီဝင်ပြီး ကိုယ် အပြင်က လော့စ်ချမှာ”

“ဟင်း စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

သူမရေချိုးခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ သူက တကယ်ပင် အပြစ်
Lock ချလိုက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ။ တပည့်တော်
အိမ်ထောင်မကျချင်သေးပါဘူး ဘုရား။

ရေချိုးခန်းမှထွက်လာတော့ အပြုံးသွေးထားပေးသည့်
သနပ်ခါးကို လူး၍ အဝတ်လဲလိုက်၏။ ရေလဲလုံချည်ကို တန်ဖိုး
လှမ်းလိုက်စဉ် အပြုံးထံမှ အသံလေးထွက်လာလေသည်။

“မမက အရင်နဲ့မတူတော့တာတော့ မှန်တယ်။ အရင်ထက်
ကဆို မမ ကွင်းလုံးပုံသမျှ အပြုံးနောက်က လိုက်ကော်ရတာပေး
အခုဆို မမက ကိုယ့်အဝတ်ပါ ကိုယ်လျှော်နေပြီ။ အပြုံးလျှော်ပေး
မယ် မမရယ်”

“မမက အပြုံးရဲ့မမမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟင်”

သူမ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်ကြည့်နေမိ၏။ နံနက်ခင်း
နေရောင်ခြည်က မြက်ခင်းပြင်မှာ ဖြန့်ကျက်နေလေသည်။

“အပြုံး ဒန်းသွားစီးရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

သူမ ခြံထဲဆင်း၍ ဒန်းပေါ်ထိုင်လိုက်တော့ အပြုံးက အလိုက်
ဆင့်လေး လွှဲပေးလေ၏။ ခြံဝမှ ကားဟွန်းသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်
ထမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ဦးမြက စကားပြောနေလေသည်။ ခြံရှေ့မှာ
ဆိုင်နေသည့် ကောင်လေး၏အချေမငံ ပြန်ပြောသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဘုရား ဝိုင်းဝိုင်းလိုက်တာ။ ဘယ်က ကောင်
လေးပါလိမ့်။

“ဒီဒီ ဒီမှာ ကိုယ့်ကို တံခါးမဖွင့်ပေးဘူးတဲ့။ လာပြောဦး”

“ဟင်”

သူမ ထရပ်လိုက်စဉ် အပြုံးက သူမလက်ကိုလာဆွဲ၍ အိမ်ထဲ
သို့ ကျုံးအော်လိုက်လေ၏။

“မေမေရေ ဒီမှာ မိုက်ကယ်ရောက်နေပြီ”

“ဟဲ့”

မေမေက နောက်ဖေးမှ အပြန်ပြေးထွက်လာပြီး သူမလက်ကို
ထွန်းဆွဲလိုက်စဉ် မိုက်ကယ်ဆိုသည့်ကောင်လေးက ခြံတံခါးပေါ် ကျော်
ထက်၍ ဝင်လာလေ၏။

“ဒီဒီ ဘယ်လိုလဲကွ။ ကိုယ့်တို့ ကိစ္စရာချောင်းခြားမခံနိုင်ဘူး
ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့တော့”

မိုက်ကယ်က ဦးမြကို တစ်ချက်တည်းနှင့် လှဲသိပ်လိုက်ပြီး
သူမတို့အနီး ပြုန်းခနဲ ရောက်လာလေ၏။

“အပြီ။ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်စမ်း။ လာ သမီး အထဲထဲ
“ဒီဒီ”

မိုက်ကယ်က သူမလက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထားလိုက်
သဖြင့် သူမ ရုန်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း။ မလိုက်ဘူး။ မလိုက်ဘူးနော်။ မေမေ လုပ်ပိုင်
“မိုက်ကယ်။ မင်း မမိုက်ရိုင်းနဲ့။ ငါ့သမီးကို လွှတ်စမ်း”

“ဒါ ကျုပ်ချစ်သူဗျ။ ခင်ဗျားကြီးတို့ခွဲတုန်းက ခွဲထားကြား
ခုတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ လာခဲ့ ဒီဒီ။ ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်
တော့။ ဒီဒီပဲ ကိုယ့်ကိုချစ်လှချည်ရဲ့ဆို။ မခွဲနိုင်ဘူးဆို”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ပါဘူး”

ဦးမြက လဲနေရာမှ ထလာပြီး ဝါးရင်းပိုင်းဖြင့် မိုက်ကယ်
ပြေးရိုက်လိုက်သဖြင့် ဇောဖြင့် သူမလက်ကို ဆွဲနေသည့် မိုက်ကယ်

ခေါင်းကို ခွပ်ခနဲထိသွားစဉ် သူမ မျက်လုံးထဲ ပြာသွားလေ၏။

“အား”

“သမီး ဟယ် လုပ်ပါဦး”

ဝရုန်းသုန်းကားအသံတွေကြားမှာ သူမ မေမေရင်ခွင်ထဲ
ရောက်သွားသည်ကိုသာ နောက်ဆုံးသိလိုက်သည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်
တာလဲ။

မျက်ခွံတို့ကို အားယူ၍ ဖွင့်လိုက်မိ၏။ ဒေါက်တာမမက
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း ထရပ်လိုက်သည်။

“Ok ပါပြီ။ လန့်ပြီး Shock ဖြစ်သွားတာ။ ဒီလို ခဏခဏ
တော့ မဖြစ်စေနဲ့ အနီတီ၊ မကောင်းဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်”

“ရပါတယ်။ မမပြန်တော့မယ် ရအေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အပြုံးက ဒေါက်တာပစ္စည်းတွေကို ဝိုင်းကူသယ်ပေးလျက်
ထွက်သွားလေ၏။ သူမ ခုတင်ဘေးရိန်မှာ ထိုင်နေသည့် သူ့ကို
မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဗုဒ္ဓေါ့ သူ့မျက်ဝန်းမှာ ကြောက်ရွံ့စိန်တွေ သန်းလို့

ပါလား။ ငါ့ကို ငါ့ကို အထင်လွဲပြီး ထင်ပါရဲ့။ အို အထင်လွဲသွားတော့
လည်း ကောင်းတာပဲ။ မင်္ဂလာပွဲလည်း မျက်သွားတာပေါ့။ မဟုတ်
သေးပါဘူး။ ငါ ငါ ဘာဖြစ်လို့များ သူ့ အထင်လွဲမှာကို စိုးရိမ်နေရတာ
ပါလိမ့်။

“ကိုဝေ သူ သူက ဒီဒီကို”

“နားလိုက်ပါ ဒီဒီ။ ဒီမှာ ဒီဒီမှာတာတွေ ကိုယ်ဝယ်လာထေ
တယ်။ ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ် မေမေထွေး။ ရေမချိုးရသေးတော့
ပြီးစိစိကြီးဖြစ်နေလို့ပါ”

“အေး အေး သား”

သူက သူမကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ထထွက်သွား
တော့၏။ သူမရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ အို တစ်မျိုး
ကြီးပါပဲလား။

“ကဲ ဘယ်နှယ်ရှိစ။ အစကတည်းက မလိမ္မာခဲ့တော့ ဘယ်
ယောက်ျားလေးက တန်ဖိုးထားမှာလဲ။ သားရေဝေ စိတ်မပြောင်းပါစေနဲ့
လို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မယ်။ မိဒီဒီ ဒါတွေဟာ ညည်းအပြစ်တွေပဲ။
နဂိုက လျှပ်ပေါ်လော်လီနေ။ ကောင်လေးတွေနဲ့ တရုန်းရုန်း။ စတိတ်

ဆိုလည်း ရှိုးလိုက်။ ပါတီဆိုလည်း တက်လိုက်နဲ့။ အခုတော့ အဲဒီ
အရိပ်တွေက ညည်းနောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်နေပြီပေါ့။
ဘယ်လိုလဲ လိမ္မာတယ်ပြောပြော အတိတ်က ကောင်းမှမကောင်းခဲ့တဲ့
တုံး”

မေမေက ပြောချင်ရာပြော၍ အခန်းထဲမှ ထထွက်သွားတော့
သည်။ သူမ မျက်ရည်တွေ တာကျိုးသကဲ့သို့ ကျလာလေ၏။ စန္ဒီ
မင်းက ငါ့လို ခိုင်းကောင်းကျောက်မိ မနေခဲ့ဘူးပေါ့နော်။ ခုတော့
နှင့်အရိပ်တွေက ငါ့ကိုလာမိုးနေပါရောလား။ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။
အန္တရာယ်တွေကလည်း နေရာအနှံ့ပါလား။

ရင်တွေပူလိုက်တာ။ ဟုတ်တယ်၊ မြန်မြန်သေတဲ့နည်းက
ဘာလဲ။ အင်း အံအေးမိ၊ နမိုးနီးယားဝင်၊ သေပြီးရော။ သူမ အိပ်
နေရာမှထ၍ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ Lock ချလိုက်သည်။ နဒီလှိုင်းရေ
လောကကြီးမှာ အသက်ရှင်လျက် ဘဝသေသွားရတဲ့လူလောက်
လှဖြစ်ရုံတာ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ နင် သေ သေတော့။ ရေပန်း
ခလုတ်ကို ဖွင့်ချလိုက်၏။ မောင်းမှစ၍ ခြေဖျားအထိ ရေတွေ ရွဲရွဲပို
သွားစဉ် ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး အော်ရယ်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ရှိုက်

သံ တစ်ချက်ဖြင့် ငိုမိပြန်၏။ ဒီဒီတော့ ရှားပြီထင်ပါရဲ့။ ဩော် ရှားပြီ
သေသွားတဲ့မိန်းမပေါ့နော်။

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“ဒီဒီ သမီး တံခါးဖွင့်စမ်း”

သူမ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မေမေပါလား။ ဟင့်အင်း
ဒီဒီသေချင်လို့ပါ မေမေ မဖွင့်ပါရစေနဲ့။

“သမီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ ညမိုးချုပ်ကြီး ရေချိုးဖန်
လား။ တံခါးဖွင့်ဆို”

အပေါက်ဝဆီမှ ကြီးမေတို့အသံတွေပါ ကြားလာရသည်။
ကိုယ်တွင်းမှ ချမ်းစိမ့်မှုဒဏ်က ပိုသိသာလာ၏။ နှုတ်ခမ်းတွေပြာလာ
ကာ အမြင်တွေဝါးလာ၏။ သေချာပြီ ဒီဒီတော့ ရောဂါဖြစ်ပြီး သေပွဲထဲ
ရတော့မယ်။ တံခါး Lock ဖျက်သံတွေကို ကြားအပြီးမှာ လက်ထပ်
ဖက်က သူမကို ရေပန်းအောက်မှဆွဲယူလိုက်လေ၏။

“ဒီဒီ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

သူမ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ချလိုက်၏။ မျက်ရည်တွေထ
ရေတို့နှင့်အတူ ရေ၍ စီးကျသွားလေသည်။ ခြေတို့က တောင့်မခံနိုင်

တော့ဘဲ ယိုင်ခနဲလဲအကျ သူ စွေခနဲပွေ့ချိုလိုက်မှန်း သိ၏။ သူမ
အားတင်း၍ ရှုန်းလိုက်ပါသော်လည်း သူ့လက်ထဲမှာ အရုပ်တစ်ရုပ်လို
ပင် ပါသွားရလေပြီ။

“အဝတ်လဲပေးပါ မေမေထွေး။ ခေါင်းကိုခြောက်အောင်
ပိုင်းသုတ်ပေးပါဦး။ Dryer ခွဲမှုတ်ပေးပါ။ ဆေးခန်းပို့မယ်။ ကျွန်တော်
ကားသွားထုတ်နှင့်မယ်”

သူမကို ခုတင်ထက် အသာတင်ပေးလိုက်ပြီး သူ အခန်းထဲမှ
ပြေးထွက်သွားလေ၏။ နှုတ်မှ ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်အသံတို့က
မသဲမကွဲ။

“ဟင့်အင်း မလိုက်ဘူး မလိုက်ဘူး မယူနိုင်ဘူး။ ဒီဒီ အိမ်
ထောင်မပြုချင်ဘူး။ မေမေ ဒီဒီကိုလာခေါ်ပါ။ ဟင်း အင်း အင်း”

“သမီးရယ် စိတ်ကို သိပ်အလိုလိုက်တာ။ ဒုက္ခတွေ ဖြစ်ကုန်
ပါပြီ”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ အပြုံးကို စောင့်ပါဆို”

“အပြုံးက မေဆေးရှိန်နဲ့ အိပ်နေပြီထင်လို့ပါ ကြီးမေရဲ့”

“ထွေးပေါ့တာပါ။ အပြုံးဆာနေမှာမို့လို့ ထမင်းဆင်းစားခိုင်း

လိုက်တာ”

“အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားမယ်။ မေမေတွေ့လို့က်ခဲ့ပါ”

“အေး အေး”

ဆေးခန်းကိုရောက်တော့ သတိလုံးဝလစ်နေလေပြီ။ ဒေါက်တာမမက အလန့်တကြားဖြင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟဲ့ ခုနဲ့ ငါ့ကြည့်ပေးခဲ့တာ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ Psycho ဝင်ပြီလား ရဝေရယ်။ ကလေးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပါဆိုနေမှ”

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရေချိုးနေတုန်းဖြစ်တာ မမရဲ့။ သိသိချင်လုပ်ပေးတာပဲ။ သူက ရေချိုးခန်းတံခါးကို Lock ချထားလို့ သော့ဖျက် တံခါးဖွင့်နေရတာက ပိုကြာသွားရတာ”

နာခေါင်နှင့်လက်မှာ ပိုက်တန်းလန်းနှင့် မိန်းကလေးကို ကြည့်၍ သူ မျက်ရည်ကျလာမိသည်။ ဒီဒီရယ် ကိုယ်စိတ်ခုသွားတာကို ရိပ်မိပြီး မင်း ခုလိုလုပ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အပြစ်ပါကွယ် ကိုယ့်အပြစ်ပါ။

ရထားပေါ် ပါသွားသည့်နို့နို့ကို လက်ပြနုတ်ဆက်လိုက်၏။ ရထားကြီး တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာသွားမှ စက်ဘီးဖြင့် အိမ်ကို ပြန်ခဲ့သည်။ စိန်ခြယ်တွေ ဖွေးနေအောင်ပွင့်နေသည့် ခြံဝင်းလေးထဲ ဝင်လာခဲ့တဲ့ လုံချည်အနီနှင့် အကျိုအဖြူဝတ်ထားသည့် မေမေက သစ်သား အိမ်လေးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

“ဆေးရုံသွားတော့မှာလား မေမေ”

“အေး သမီး၊ အိမ်ပေါ်မှာ မေမေ ပန်းတွေစည်းပြီးပြီ။ နေမမြင့်ခင် သမီးလိုက်ပို့လိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

မေမေက ခြံထဲမှ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်၍ ထွက်သွားလေ၏။ သူမ စက်ဘီးခြင်းထဲမှာ အချို့ နောက်ဘက်ခုံမှာ တောင်းနှင့်အချို့

ပန်းတွေ စိတ်ညှိကာ ဈေးဘက်ကို စက်ဘီးနင်းလာခဲ့သည်။

“ဟေ့ နဒီ။ ဒီနေ့ နောက်ကျသလားလို့”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ကြီးရဲ့ နီနီ ရန်ကုန်ပြန်တာ ဘူတာတို လိုက်ဖို့နေရလို့ပါ။ ရော့ အစည်းငါးဆယ်နော်”

“အေး”

သူမ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် ပန်းတွေပျံပြီးမှ အိမ်ထဲ ပြန်လာခဲ့သည်။ အနီးရှိရွာလေးမှာ ကျောင်းဆရာမအလုပ် လျှောက် ထားတာရရှိင်တာမို့ စောင့်ရှံပင်၊ ဘွဲ့ယူအပြီးမှာ နီနီမာကတော့ ရန်ကုန် မှာ အလုပ်လျှောက်လွှာတင်တာကျပြီမို့ ရန်ကုန်ကို ရောက်နေလေပြီ။ သုံးလတစ်ကြိမ် ပြန်လာမှသာ ပြန်ဆိုခွင့်ရလေ၏။ သူမကတော့ မေမေနှင့်မခွဲနိုင်တာမို့ ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကိုပဲ လျှောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပန်းခင်းတွေ ဆေးဖြန်းနေတာကို လိုက်ကြည့်နေရသဖြင့် အိမ်မှာ မေမေပြန်ရောက်နေတာကို မသိတော့။ မြို့အလုပ်သမားတွေနှင့် စကားပြောဆိုပြီးတော့မှ အိမ်ဘက်ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အစ်မ နင့်သမီး အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ။ သူ့ဌေးတစ်ယောက်

နဲ့ ပေးစားလိုက်ရင် နင်ချမ်းသာမှာ။ ကျုပ် ဟိုတစ်ခါ ပြောထားတဲ့ ဆရာကိုအောင်ပိုင်လေ။ သမီးကို ဖျတ်ခနဲပဲ တွေ့ဖူးသေးတာတောင် ဖျတ်ဖျတ်လူးလိုချင်နေလိုက်တာများ”

“တော်ပါ ကျော်နိုင်ရယ်။ နင့်ဆရာလို အရက်သမား။ ဝဲ သမားမျိုးနဲ့ ငါ့သမီး နုနုထွတ်ထွတ်လေးကို ပေးစားစရာလား။ မဦး မချတ်”

“ကိုအောင်ပိုင်က မုဆိုးဖိုဆိုပေမယ့် ပိန်းမကိစ္စ ရှင်းပါတယ် အစ်မရာ”

“တော်ဆိုတော်ဟယ်။ ငါ့သမီးကြားသွားရင် စိတ်ဆင်းရဲလိမ့် မယ်”

သူမ အိမ်ပေါ်ကိုတက်လိုက်စဉ် လေးလေးကျော်ကာ ပြန်ရန် ထရပ်လိုက်လေ၏။

“သမီး လေးလေးပြန်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လေးလေး အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားတော့ သူမ မေမေအနီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ မေမေက ပျက်ချင်နေသည့်မျက်နှာကို ပြင်လိုက်

လေသည်။

“ဒီလူကြီး ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ မေမေ။ ပိုက်ဆံ ထာ
တောင်းပြန်ပြီလား”

“ဟင်း လာချေးတာပါသမီးရယ်”

“လာချေးပြီးရင် ပြန်မှပေးတာကို မေမေရယ်။ ကိုယ့်မှာ
လည်းရှိတာမဟုတ်။ ဘာဖြစ်လို့ လာတောင်းတိုင်း ပေးပေးနေရတာ
လဲ။ နောက်တစ်ခါ ဒီဒီ ရန်တွေ့လွှတ်လိုက်မယ်။ ဦးလေးကော
ဘာကော မရတော့ဘူး”

“မပြောနဲ့ သမီးရယ်။ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပါပဲ။ သူ စီးပွား
လုပ်ဖို့ လာတောင်းတာပါ”

“ဘာစီးပွားလဲ မေမေရဲ့။ အချိန်တန် ဖဲရုံးပြီး ဒီဘူတာလဲ
ပြန်ပြန်ဆိုက်လာတဲ့ဟာကို”

“မေမေ့ကိုချစ်ရင် မေမေ့စကားကို နားထောင်ပါ သမီးရယ်”

သူမ သက်ပြင်းကိုချလိုက်ရင်း ထမင်းပွဲပြင်လိုက်သည်။
မေမေက မျက်နှာမကောင်းဘဲ ထမင်း သိပ်မဝင်တော့ပေ။ ညဘက်
အိပ်စဉ် မေမေ့ကိုနှိပ်နယ်ပေးနေမိသည်။ မေမေက ဘေးတိုက်လေး

ဆုံနေရာမှ မျက်ရည်ကို ကျိတ်သုတ်လိုက်လေ၏။

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့တာလဲ။ စိတ်ညစ်စရာတွေ မတွေ့ပါနဲ့
မေမေရယ်။ ဒီဒီကျောင်းဆရာမအလုပ်ရရင် အဲဒီရွာမှာ ပြောင်းနေရ
အောင်နော်။ ဒီခြံကို အလုပ်သမားတွေနဲ့ပဲ လွှဲထားခဲ့မယ် သိလား”

“သမီး မေမေပြောတာကို နားထောင်ပါ”

သူမ မေမေ့ဘေးဖျာပေါ်မှာ အသာထိုင်လိုက်၏။ မေမေက
သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“မေမေ သမီးကို စိတ်မချဘူး”

“ဟာ မေမေကလည်း ဘာစကားကြီးလဲ”

“လူဆိုတာ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ မဟုတ်လား သမီးရဲ့။

မေမေများ တစ်နေ့ မျက်စိမှိတ်သွားရင် မေမေ့သမီးချောချောလေးကို
တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာစိုးတယ်။ ဒီတော့ မေမေ ပြောတာကို
သေချာနားထောင်ပါ”

မေမေ အသာထိုင်လိုက်သဖြင့် သူမ ထိန်းမတ်ပေးလိုက်
ပါ၏။ ငြိတော့ မေမေက သူမမျက်နှာကို တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်နေလေသည်။

“မေမေ”

“သမီး သမီးက မေမေ့သမီးအရင်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင် မဟုတ်တာမေမေရယ်။ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“တကယ်ပြောနေတာ သမီးရဲ့။ သမီးကိုလေ မြစ်ထဲဖျော့လာတာတွေ့လို့ ဆယ်ခဲ့ရတာ။ ကြည့်ရတာ သမီးကို မလိုချင်လို့ မျှောလိုက်တာတော့ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖော့အောင် လုပ်ပြီး ရွှေတွေ ငွေတွေနဲ့ စားရေးထားတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ”

သူမ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျလာ၏။ မေမေရယ် ဒီဒီ ဒီအရွယ်ရောက်မှ ဒီလိုစကားတွေကိုပြောရတာတဲ့လား။

“သမီးကို ဗေဒါအုပ်ပေါက် ပျဉ်ပြားလေးပေါ်မှာ ဂါဝန်ထောင့်တံပြီး သတိလစ်နေတာကို တွေ့ခဲ့တာ။ နှစ်နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ ဗေဒါအုပ်က ကျပ်ခဲကြီးဖြစ်နေတော့ သမီးကိုယ်လုံးသေးသေးလေးကို ရေထဲမမြှုပ်စေဘူးလေ။ ခရီးသည်တွေ ခရီးသွားရင်း သင်္ဘော၊ ဒါမှမဟုတ် စက်လှေတစ်ခုခုပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး မျောလာတာ ထင်တာပဲ။ အသားအရေက လူကဲ့သို့အသိုင်းအဝိုင်းကပုံပဲ့သမီးဟာ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကပဲ ဖြစ်မှာပါ။ သမီးရဲ့ရင်ဘတ်အလယ်

တည့်တည့်မှာ မွဲနိုးလေးရှိတယ် သမီးရဲ့”

“မေမေရယ် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါတွေပြောနေရတာလဲ။ ဒီဒီ သိတော့ရော ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ”

“သမီးရယ်၊ မတော်တဆများ သမီးမိဘတွေနဲ့ ဆုံခဲ့ရင် သိထားရအောင်လို့ပါ။ သမီးနှုတ်က ဒီဒီလို့ပဲ ရွတ်ရွတ်နေခဲ့လို့ လှိုင်းကြားကရခဲ့ရတဲ့သမီးကို နဒီလှိုင်းလို့ မေမေ နာမည်ပေးခဲ့တာပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို မေမေပြောချင်လို့ ပြောနေရတာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ မေမေသေသွားတဲ့တစ်နေ့ သမီး ဒီမှာဆက်မနေခဲ့တော့။ သမီးအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ကျော်နိုင်က မေမေ့မောင်အရင်း ဆိုတော့ ဒီအမွေတွေ လာလုမှာ အသေအချာပဲ။ ပြီးတော့ သမီးကို မေမေမွေးစားသမီးမှန်း သူသိထားတယ်။ ဒါကြောင့် ငွေလာလာညှစ်တာပေါ့။ အခု အခု သူ့ဆရာအောင်ပိုင်ဆိုတဲ့ မုဆိုးဖိုကြီးနဲ့ သမီးကို အတင်းပေးစားချင်နေတာ။ မေမေ့သမီးကို ဒီလိုလူမျိုးရဲ့လက်ထဲကို မထည့်ရက်ဘူး သမီး။ ဒီတော့ မေမေပြောတာကို နားလည်ပါ”

“မေမေရယ် မသိဘူး။ ဒီဒီမသိဘူး။ ဒီဒီသိတာ မေမေဟာ ဒီဒီအမေပါ။ ဒီဒီဟာ မေမေ့သမီး”

သူမ တရှုပ်ရှုပ်နှင့် တစ်ညလုံး ငိုနေခဲ့မိသည်။ မေမေက သူ့ရောဂါကို ကြိုသိနေလို့များ နိမိတ်ဖတ်ပြောခဲ့တာလား မသိပေ သိပ်မကြာခင် တစ်မနက်ခင်းမှာ အိပ်ရာထဲမှ မထသဖြင့် သူမ သွားနှိုး ဖိစဉ် အေးစက်တောင့်တင်းနေသည့် မေမေခန္ဓာကိုယ်လေးကိုသာ စမ်းမိလေတော့သည်။

“မေမေ မေမေရေ”

အိမ်နီးချင်းတွေနှင့် အလုပ်သမားတွေ ဝိုင်းကူ၍ အသုတကို စီစဉ်နေစဉ် လေးလေးကျော်တို့လင်မယားက အိမ်ပေါ်ရောက်လာလေ သည်။ ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်မှာ အိမ်ပေါ်သို့ ဝိုက်ရွဲရွဲ မျက်နှာပြိုပြိုနှင့် လူကြီးတစ်ဦး တက်လာလေ၏။

“ဟေ့ ငကျော်”

“ဟာ ဆရာ ကြွပါဆရာ ကြွပါ။ ဒီမှာထိုင်ပါခင်ဗျာ”

“သူလေးရော”

“ရှိပါတယ် ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ သမီးရေ နနီ

ဒီမှာ ဆရာဖို့ လက်ဖက်ရည်ဖျော်လာခဲ့ကွယ်”

သူမ တွန့်ခွဲနေသောအခါ အန်တီသက်က သူမကို အသာထိုင်

ထိုက်လေ၏။

“သွားလိုက် နဒီ။ အန်တီသက် လာဖို့ပေးမယ်။ သွား သွား”

“ဟင် ဒီဒီ မသွားချင်ပါဘူး။ အန်တီသက်ပဲ သွားလိုက်ပါ”

“ဪ နဒီကလည်း ဒီလောက်သဘောကောင်းတဲ့ သူဌေး

တို့ ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းထားမှပေါ့။ ဟိုက နဒီလိုချင်တာ မှန်သမျှ အကုန်ဝယ်ပေးမှာကွယ်”

“ဒီဒီ မလိုချင်ပါဘူး။ အန်တီသက်ကလည်း”

“နဒီရေ”

“ကဲ နင့်လေးလေး အသံကျယ်လာပြီ။ မကောင်းတော့ဘူး

သွား”

သူမ မလှမ်းချင်လှမ်းချင် ခြေလှမ်းဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာ

ခဲ့၏။ ဦးအောင်ပိုင်က သွားအပြီးသားဖြင့် သူမကို လှမ်းရယ်ပြလေ သည်။ အမလေးနော် ပုံစံကြီးကိုက ရှုံ့စရာကြီး။ မိန်းမ မမြင်ဖူးတာ

ဘူးနေတာပဲ။ လူကို စားမတတ် ဝါးမတတ် ပြုံးပြိုကြည့်နေလိုက်တာ ဟေ့။

“လာလေ ဒီဒီ။ အစ်ကိုကြီးနားလာထိုင်”

“ဟင့်အင်း ဒီဒီ ဒီမှာပဲ ထိုင်မှာ”

“သမီးနဒီ၊ လူကြီးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံခေါ်
လေးလေးမကြိုက်ဘူး”

အန်တီသက်က လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပြီး လာချကာ အိမ်ထဲ
လှေကားမှ ဆင်းသွားလေ၏။ ခဏအကြာမှာ အလုပ်ရှိသည်ဆို
လေးလေးပါ ဆင်းသွားသဖြင့် သူမနှင့်ဦးအောင်ပိုင်သာ ကျန်ရစ်ထား
သည်။ ဘုရား ဘုရား တမင်များ ရှောင်ပေးလေသလား။ ဦးအောင်
က သူမထိုင်နေသည့် ဖျာပေါ် ဆင်းထိုင်လိုက်လေ၏။

“ဒီဒီ”

“ဦး ဦးအောင်ပိုင် ဒီဒီနဲ့ ဝေးဝေးကထိုင်ပြောပါ”

“ဒီဒီလေးကလည်းကွယ် အစ်ကိုကြီးကို ကြောက်စရာထက်
အစ်ကိုကြီး ဒီဒီကို ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့
ပြောပါဦး ဘာလိုချင်လဲ။ အစ်ကိုကြီးဝယ်ပေးမယ်၊ ဟီး ဟီး”

“ရှင် ရှင်နော်၊ အနားကပ်မလာနဲ့။ ကျွန်မလက်က လှေထဲ
ဘူး”

“အကဲစမ်းချင်လို့လား ဒီဒီရဲ့ လာပါ”

“အို လွတ် လွတ်နော်”

သူမကို ကျုံးဖက်၍ နမ်းရန်ကြံသဖြင့် အားကုန်ရုန်းကန်ရင်း
တက်က ဆေးလိပ်ပြာခွက်ကို စမ်းမိသွား၏။ သူမ ထိုလူကြီး၏ခေါင်း
ပိတ်ထုချလိုက်သည်။

“အား”

“ဟာ အစ်မနဒီ”

“ဖိုးနိုင် ဖိုးနိုင်ရေ ငါ့ကိုကယ်ပါဦး”

“ဟာ ခင်ဗျားကြီး ယုတ်မာလှရည်လား။ ကိုယ့်သမီးအရွယ်
လေးကို ခွေးကျင့်ခွေးကြံ ကြံရတယ်လို့ သေစမ်း”

ဖိုးနိုင်က လက်ထဲမှ ပေါက်တူးဖြင့် ရွယ်လိုက်စဉ် ဦးအောင်
နိုင်က တစ်ချိုးတည်းဆင်းပြေးလေ၏။ သူမ ရှက်လန့်တကြား ငိုချ
လိုက်မိသည်။

“အစ်မ ဒီမှာမနေနဲ့တော့ဗျာ။ ကျွန်တော် ခြံထဲက လှမ်းကြည့်
နေတာ။ ဟိုလင်မယား အပြင်ထွက်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော် ပြေးလာ
ခဲ့တာပဲ။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ သူတို့က ကြံရာပါ”

“ငါ ငါ နီနီနောက် လိုက်သွားတော့မယ် ဖိုးနိုင်။ ငါ့ကို

ဘူတာလိုက်ပို့ပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ မနိမာသွားတာ (၆) လကျော်ရှိနေပြီ။ အဆင်ပြေမှာပါ”

သူမ အိမ်ထဲဝင်၍ ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ် နှစ်စုံခန့် ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ပန်းဖိုးစုထားသည့် ငွေခြောက်သောင်းမှ မှတ်ပုံတင်ကို ယူ၍ ဆင်းပြေးခဲ့၏။ နောက်မှ လေးလေးကျော်၊ ဖဲပိုင်းအပေါင်းအသင်းတော်၊ လိုက်လာသဖြင့် ဟိုပုန်း ဒီရှောင်၊ ညှပ်ဖျပ်ရထားကိုသာ စိတော့သည်။ ဖိုးနိုင်လည်း နောက်နေမှ ပြန်မည်ပြော၍ ဘူတာမှာပင် လမ်းခွဲလိုက်ကြတော့၏။ ခြောက် နှစ် သူ့ကို ဝါးကူထိုးကြသည့် လောကကြီးပါလား။

“မေမေ”

နှုတ်မှ ယောင်ယမ်းရေရွတ်လိုက်သဖြင့် ငိုက်နေရာမှ သူ ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားရ၏။ ကလေး သတိပြုကြိုက်။

“ဒီဒီ ဒီဒီ သတိပြုလား”

“မေမေ မေမေ”

“ဒီဒီ မေမေထွေး နှစ်ရက်လုံးလုံး စောင့်ရတာ ပင်ပန်းလို့ တိုယ် ပြန်နားခိုင်းလိုက်ပြီ။ ကိုယ်ရှိတယ်လေ နော်”

သူမ မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။ အို ကူကယ်ရာမှတစ်ပါးလား။ နဒီလှိုင်းရယ်၊ နင့်ကို ဘယ် သူမှ ကယ်လို့မရနိုင်ဘူး။ ဒါကို နင်သိမှာပေါ့။

“ဒီဒီ မငိုရဘူးလေ၊ ဟာကွာ”

သူက သူမကို ပွေ့ယူ၍ ပိုက်ထားလိုက်လေ၏။ သူမ အထိန်း ရှန်းလိုက်တော့ သူက မလွှတ်ဘဲ တိုး၍ ဖက်ထားလေသည်။

“ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်နေတာလား ဒီဒီ။ ကိုယ်မှားပါသလား ကွယ်။ ဒီဒီကောင်လေးကို ပြန်ဆက်သွယ်တယ်ထင်ပြီး ကိုယ် သဘောထားနသွားမိတာပါ။ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။ အချစ်ဆိုတာ ဝမ်းခြင်းတဲ့။ ကိုယ့် သဝန်တိုတာ ဒီဒီကို ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း မထင်မိတာ အမှန်ပဲ”

“ဟင့်အင်း။ ဒီဒီကိုလွှတ်ပါ”

“မလွှတ်ပါဘူး”

“ဟင် သူများတွေမြင်ကုန်မှာပေါ့။ လွှတ်ပါ”

“ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးတုန်းလား”

“မဆိုးပါဘူး။ ကိုတို့ကို ဒီဒီ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“သေချာလား”

“အင်း”

“ကျေးဇူးပဲကွာ”

သူက သူမပါးလေးကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့မွှေးလိုက်စဉ် အခန်းထဲသို့

ဒေါက်တာမမနှင့် Nurse မလေးဝင်လာ၏။

“ဟဲ့ လူနာကို အတင်းကာရော ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟာဗျာ မမကလည်း အသံလေးဘာလေး မပေးဘူး”

“ဟင်းဟင်း ခုမှ ရှက်မနေပါနဲ့ ငါ့မောင်ရယ်။ ဒီဒီနော်

ဒေါက်တာမမက သူ့နားရွက်ကိုပါ လိမ်ဆွဲရင်း ပြောလိုက် သဖြင့် သူမ ပြုံးလိုက်မိသည်။ အံ့မယ် သူများနားရွက်အဆွဲခံရတာကိုများ ပြုံးနေတယ်။ ဒီကောင်မလေးတော့လား”

“ဟဲ့ စိတ်လည်းထိန်းဦးမှပေါ့။ ဘယ်နှယ်တော်။ မအေရှေ့ မရှောင်၊ ဆရာဝန်ရှေ့မရှောင်။ နင့်ဟာက လွန်လွန်းနေပြီ”

“ကိုယ်ချင်းစာပါ မမရာ”

“နင်မရှက်ပေမယ့် ငါ့ရှက်တယ်ဟဲ့။ နင်နဲ့မောင်နှမဝမ်းကွဲ

တော်တာတောင် ငါပါရောပြီး နာမည်ကြီးနေပြီ။ ဒီဆေးခန်းမှာ နှင့်
လောတ် အဖြစ်သည်းတဲ့လူနာရှင်မျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူးရင်”

“ချစ်တာကိုးဗျ”

“အေးပါ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ညီမလေးဆို”

“အခုက တစ်မျိုးတိုးပြီးချစ်တာပဲဗျာ”

“ဟွန်း လွန်ကိုလွန်တာပါဟယ်”

သူမမျက်နှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်သားပဲ
ကိုဝေက ကိုဝေဒီဒီကို သိပ်ချစ်ရှာတာပါလား။ ငါက ငါက လူစားဝင်
နေတဲ့ ဝင်ကစွပ်ကောင်လေးလေ။ ငါ့ဘဝကို ငါမေ့နေလို့မဖြစ်သေး
ပါဘူး။

“ဒီဒီ အိမ်ပြန်ချင်ပြီ”

“မနက်ပြန်လို့ရပြီ ဒီဒီရဲ့။ အခုမှ ငါးနာရီပဲရှိသေးတယ်”

“ကိုဝေ အလုပ်မသွားဘူးလားဟင်”

“ဒီနေ့ Sunday လေ ဒီဒီရဲ့။ မနက်ဖြန်လည်း ကိုယ်နားမှာ

ပါ”

“ဒီဒီတောင်ပန်ပါတယ်။ ဒီဒီကြောင့် အလုပ်တွေ ရှုပ်ကုန်ပြီ”

“ဒါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ ဒီဒီ။ နောက်တစ်ခါဆို ကိုယ်
ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူးနော်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဪ ကိုဝေရယ်။ ကိုဝေ အူတိုတဲ့ဒီဒီက ဒီဒီမှ မဟုတ်တာ
ပဲ။ ဒါကို ကိုဝေသိသွားတဲ့တစ်နေ့ ဒီဒီကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး
ပြီး ရန်တွေ့လေမလား။ အို ဒီဒီမတွေးရဲဘူး။ ကိုဝေမုန်းမှာကို ဒီဒီ
ကြောက်တယ်။ ပြီးတော့ မေမေတို့ရဲ့ နွေးထွေးမှုကလည်း ဒီဒီ ရုန်း
ထွက်ချင်ဘူး။

ဆေးခန်းမှ ဆင်းလာတော့ အိမ်ပေါ်ထပ် အိမ်ခန်းထဲအထိ
ညိုက်ပျံ့ပြီးမှ သူပြန်သွား၏။ အားမွေးပြီးနားဦးမှပါပဲ။ သူမ ဒီအိမ်
ဆောက်နေတာ တစ်ပတ်ကျော်နေပါရောလား။ နီနီနဲ့ အဆက်အသွယ်
ဆုံးပဲ။ နေ့လယ်ဘက် လူရှင်းမှ အိမ်ပေးထပ်မှ အသာလေး
ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းရှိဖုန်းမှ ဂန္ဓမာဆောင်ကို နှိပ်လိုက်၏။

“ဟဲလို ဂန္ဓမာဆောင်ကပါရှင်”

“အန်တီ၊ နီနီမာ ပြန်ရောက်ပြီလားရှင်”

“ဪ ကျောက်ပြီသမီး။ အခု အလုပ်သွားနေပါတယ်”

“ဟိုလေ သူရုံးဖုန်းနံပါတ်လေးများ သိရမလားရှင်”

“ခဏနော် သမီး။ အနီတီရှာပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လက်ထဲမှဖုန်းကို လုယူကိုင်လိုက်သဖြင့် သူမ လန့်သွားကာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘယ်သူဆီကိုဆက်တာလဲ ဒီဒီ”

“ဟို”

သူက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဖုန်းကိုချလိုက်လေ၏။ အမလေးနော်၊ ဖုန်းဆိုဆက်ပါတယ်ဆိုမှ တည့်တည့်ကြီးကို မိနေပါလား။

“လာခဲ့”

သူက ခြံထဲရှိ ဒန်းရိုရာဆီသို့ သူမကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။ နှုတ်ယောက်အတူ ဒန်းပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ဒန်းကို ဖြည်းဖြည်းလှည့်လိုက်သည်။

“ဒီဒီကို ကိုယ် ဒီဒီ တစ်နှစ်ကျော်ဘဝလေးကတည်းက

ဆိန်းလာခဲ့တာ”

သူက မျက်ရည်တို့စို့တက်လာသည်။ အဲဒါ ဒီဒီမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုဝေရယ်။ စန္ဒီပါ။

“အဲဒီအရွယ်ကတည်းက ချေးကလူ သေးကလူ ထိန်းကျောင်းပြီး ချစ်လာခဲ့တာ။ တစ်နေ့ ဒီလိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်လာမယ် လို့ကို ထင်မထားဘူး။ ဒီဒီက စိတ်ကို သိပ်အလိုလိုက်တယ်။ ဘွားဘွား ပွဲစားဒေါ်မိမိကတစ်ဆင့် ကိုယ့်အတွက် ဇနီးလောင်းရှာတဲ့သတင်း ကြားတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုအရွှေ့တိုက်ပြီး ကောင်လေးတွေနဲ့ ထည်လဲတဲ့တော့တာပဲ။ ကိုယ် ဘယ်လိုပဲ ဆုံးမ ဆုံးမ မနာခံခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ ဒီဒီ နာမည်ပျက်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ကိုယ့်မိဘတွေက နုဂိုကတည်းက ဒီဒီကို ချစ်လက်စပို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဘွားဘွားက ဒီဒီကို လုံးဝကြည့် လို့ရတာ မဟုတ်တော့ ပိုဆိုးလာတယ်။ ပိုအရွှေ့တိုက်လာတယ်။ အဲဒါ တွေက ဘာကြောင့်လဲ ဒီဒီ”

သူက သူမလက်ဝါးလေးကို ကိုင်ထားလျက်မှ ခပ်တင်းတင်း လေး ညှစ်လိုက်သဖြင့် သူမ ဒန်းသံကြိုးကို ဝိုထားလျက်မှ လှည့် မကြည့်မိပေ။ ကိုဝေ အဲဒါက ကိုဝေဒီဒီပါကွယ်။

“မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား ဒီဒီ။ ကိုယ့်ကို မင်း ရင်ထဲက အလိုလိုချစ်နေတာ ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

သူက သူမလက်မောင်းကိုကိုင်၍ ဆွဲလှည့်လိုက်လေ၏။ သူမ မျက်နှာကို အောက်ငုံ့ငှက်ရာမှ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ရောက် သွားရသည်။ ဟင့်အင်း ဒီလိုဖြစ်ရာ။ ငါ စန္ဒီမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ဒီဒီ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြစို့ ကလေးရယ်”

“ဟင့်အင်း ဒီဒီ ဒီဒီ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒီဒီကလည်းကွာ။ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ထပ်ဆွဲဦးမှာလဲ”

“ဒီဒီ ဒီဒီ”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆုပ်ကိုင်၍ တသိပ်သိပ် ငိုချလိုက်မိတော့သည်။ အို နွေးထွေးလုံခြုံ လိုက်တဲ့ ရင်ခွင်ပါလား။ ဒီရင်ခွင်မှာ ခိုနားခွင့်က သူမထံမှာ ရှိမနေခဲ့။ ဒါဟာ ခဏတာလေးပါလား ကိုဝေရယ်။

“ဟိတ် ငါ ဝံ့စရာလား။ ဒီကလေးလေး အရမ်းကို အင်္ဂလွယ်

ဘာလိုက်တာ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မော့စမ်း။ ကဲ ဒီဒီ ကိုယ့်ကို ကြည့်ပါဦး”

သူမ အင်္ဂါကို မနည်းတိတ်လိုက်တော့ သူက သူမမျက်နှာ ဆက်မှ မျက်ရည်တွေကို တယုတယ သုတ်ပေးလေ၏။ မျက်နှာကို ဆက်သီးဖြင့် ညှပ်ထားလျက် တစ်ခွံခွံခိုက်ကြည့်နေသဖြင့် သူမ အနေခက်လာကာ ရှမ်းလိုက်တော့ သူက ဟက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်လေ သည်။

“မင်း ဘယ်ချိန်ထိ ညာနေဦးမှာလဲဟင်။ သားသားတွေ ဦးမီးတွေရလာတဲ့အထိ ညာချင်သေးလား”

“အာ ကိုဝေနော်”

“ကိုယ်သိနေတယ် ဒီဒီ။ မင်းမျက်ဝန်းကနေ တစ်ဆင့် မင်း ရင်ထဲကို မြင်နေရတယ် သိလား”

သူမ အထိတ်တလန့် ထရပ်လိုက်မိစဉ် သူက သူမလက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲ၍ သူ့ပေါ်ကို လှဲချလိုက်သည်။

“ဒီဒီမျက်ဝန်းထဲက အချစ်ရိပ်တွေကို ကိုယ်မြင်နေရတယ်” နားနားကပ်၍ ပြောလိုက်သည်။ သူမ မျက်နှာလေး ရဲတွတ်

သွားတော့ သူက သဘောတကျ ရယ်လျက် သူမနှင့် ပါးချင်းထမ်းထားလေ၏။

“ကိုကိုလို့ ခေါ်ကြည့်ပါလား”

“ဟင့်အင်း”

“မခေါ်ရင် မလွှတ်ပေးဘူးနော်”

“သူများတွေမြင်ရင် မကောင်ဆူးကွ၊ လွှတ်ပါ”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ”

“ခေါ်မယ်လေ၊ အရင်လွှတ်နော်”

“တကယ်လား”

“အင်း”

သူက ဖက်ထားသည်ကို လွှတ်လိုက်ပါသော်လည်း သူ့လက်ကို ဆုပ်ထားသဖြင့် သူမ ရုန်းလိုက်သော်လည်း မလွှတ်ဘူး။

“ပြောလေ”

“ကိုကိုကို ဒီဒီသိပ်ချစ်ပါတယ်”

“အို ဒီဒီရယ်။ ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ”

သူက ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး သူမကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်လိုက်လေ၏။ သူမ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။ ခဏပဲ အပြစ် ဒီဒီချစ်ခွင့်လေးရရင် ကျေနပ်ပါတယ် ကိုကိုရယ်။

Love is the river of life in this world.

(Herry Ward Beecher)

အချစ်ဆိုတာ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲက ဘဝရဲ့မြစ်တစ်စင်းပါ။

(ဟန်နုရီဝါဒီဘီချာ)

မျက်စိရှေ့ရောက်လာသည် ရောင်နံရတနာတွေကို ကြည့်ရင်း
သူမ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းလိုက်မိ၏။ မေမေက သူမလက်
မောင်းကို ဖတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်လေသည်။

“သမီးနော်”

“ဒီဒီ ဘာမှမလိုချင်ဘူး မေမေ”

“ရမလား။ ဒါအားလုံး ဝမ်းသက်စီ လုပ်ထားပေးတာ။
လက်စွပ်ကအစ သမီးလက်နဲ့ပဲ ပြန်တိုင်းလုပ်ပေးပြီးသား။ မဂျစ်နဲ့ပဲ
ဘွားဘွားသိရင် မကောင်းဘူး”

“ဒီလောက်အဖိုးတန်တာတွေ မယူပါရစေနဲ့ မေမေ”

“အမလေးဟဲ့၊ ငယ်ငယ်ကတော့ မအော့ခုတင်ပေါ်မှာ ဒီလို ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဆော့ခဲ့ပြီး အခုမှ ဖြစ်နေလိုက်တာ ဒီဒီရယ်။ သမီး ဖျောက်ပစ်တာက အပေါင်းအသင်းတွေဖြုန်းလို့ကုန်ခဲ့တာ ကြီးမေတို့ သိတာပဲ။ ခုသမီး လိမ္မာနေပြီလေ။ ဘွားဘွားက ချစ်လွန်းလို့ ဝယ်ပေး တာ။ ဒီလို Design အသစ်မျိုး ဘယ်ဆိုင်မှာမှ မရှိသေးဘူး။ အကုန် ယူ”

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့။ ဒီမှာကြည့်စမ်း။ သမီးကြိုက်တဲ့ ဥဒေါင်းလေ။ အစိမ်းနုကြည်ကြည်လေး လှတယ်မဟုတ်လား”

မေမေက သူမလည်တိုင်မှာ ကပ်၍ပြနေစဉ် အခန်းဝသို့ သူ ရောက်လာလေ၏။ သူ့မျက်ဝန်းများက ကြည်နူးမှုအပြည့်ဖြင့် တလက်လက် တောက်ပနေလေသည်။

“မနက်ဖြန် ဝတ်စုံရပြီ မေမေထွေး”

“ဟုတ်လား သွယ် လာဖို့မှာ မဟုတ်လား သား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပွနေရင် ပြန်သီပေးရအောင် သူ့ကိုယ်တိုင် လာဝတ်ပေးမယ်တဲ့”

“သား စီဒိုင်းထားတာ ပုလဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပုလဲအစစ်တွေနော်၊ ပျောက်ရှုကုန်ရင် မကောင်းဘူး။ အပ်တဲ့သူက အမျိုးရင်းတွေမို့ တော်သေးတယ်”

သူက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် သူမက သူ့ထံမှအကြည့် ကို လွှဲလိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ ဖိုလို့က်၍ ရှိန်းတိန်းတိန်း ခံစားမှုက ညရိပ်ရိပ်တိုးလာလေ၏။ ဪ အချစ်က လူကို ဖမ်းစားစေတတ် တာကို။

“တစ်စုံလောက် ဝတ်ကြည့်ပါလား ဒီဒီရဲ့။ Honey moon ထွက်ခင် အလှတတ်ပုံရိုက်ရဦးမှာ။ မလိုက်တာရှိရင် အခုကတည်းက အထည်ပြင်လို့ရတာပေါ့”

“မဝတ်ချင်ပါဘူး။ ဒီဒီက ဘွားဘွားပေးတဲ့ ဒီရွှေနားကပ်လေး ကို ကြိုက်တာ”

“ဘာလဲ ကိုယ်ဝတ်ပေးထားတာမို့လို့လား”

သူမ သူ့ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်တော့ သူ ပြုံးလိုက်လေ၏။ ကြီးမေတို့အခန်းထဲမှထွက်တော့ သူမ မေမေလက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်း

ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဟဲ့ မေမေ ထမင်းပွဲပြင်ရတော့မယ်လေ သမီးရဲ့။ ဘယ်နှစ်လက်ကို ဆွဲထားရတာလဲ”

“ဒီဒီပြင်ပေးမှာပေါ့ မေမေ။ ခဏလေးစောင့်ပါဦး”

“သားနဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဝတ်ကြည့်ဦးလေ သမီးရယ်။ တကတည်း ဒီအခြေအနေရောက်နေပြီ ရှက်စရာလား”

မေမေက သူမနဖူးလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာဖိထိုးလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ သူက ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟော မျက်စောင်းကထိုးလှချည်လား။ နဂါးမလေးဆီ ဆိုရင် ကိုယ်ပြောကျလောက်ပြီ”

“အောက်ဆင်းရအောင်နော် ကိုကို”

“နေပါဦး။ ဒါတွေ ဝတ်ကြည့်ကြမယ်လေ”

“နောက်မှကွာ”

“ဘာလဲ ကိုယ့်ကိုကြောက်လို့လား”

“မကြောက်ပါဘူး။ ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ”

“တကယ်မကြောက်ဘူးပေါ့”

သူက ခုတင်ပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲ တက်ထိုင်လိုက်သဖြင့် သူမ မှုန်လုံးလေး ဝိုင်းသွားမိသည်။ ဗုဒ္ဓေါ အကျိုးတော့ နည်းတော့မှာပဲ။

“ဟင့်အင်းနော်၊ ကြောက်တယ် ကြောက်တယ်”

သူက တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်ပြီး သူမလက်ဖခိုးလေး ကိုယူ၍ နှစ်နှိုက်လိုက်လေ၏။ သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို တိတ်တိတ်လေး ချလိုက်ရသည်။

“ကဲ ဒီမှာထိုင်ပါ ဒီဒီရယ်။ နားကပ်မဖြုတ်ချင်လည်း ဘယ်ကတော့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲကြည့်မှာပါ။ လာ”

သူမ ခုတင်ထက်မှဆင်း၍ ထိုင်ခုံပေးထိုင်လိုက်ရသည်။ သူက သူမ ဆံပင်တွေကို အသာခေါက်၍ ကလစ်ဖြင့်ညှပ်လိုက်ပြီး လည်တိုင်သွယ်သွယ်ကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့မွှေးလိုက်လေသည်။

“အာ ကိုကိုနော်”

“ဘာဖြစ်လဲ ချစ်လို့နှမ်းတာပဲ။ ဒါ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက”

“အဲဒါ ကလေးဘဝလေ”

“အခုက လူကြီးဘဝလား ဟုတ်လား”

သူက သူမကို နောက်ကျောမှ သိုင်းဖက်၍ ခေါင်းဖော်နေ
မေးတင်၍ မေးလိုက်သဖြင့် သူမ သူ့လက်တွေကို အသာဖြုတ်လိုက်
၏။

“ဒီဒီကလည်းကွာ၊ ကိုယ့်ကိုမချစ်သလိုပဲ”

“ရှား တိုးတိုး။ မေမေတို့ကြားသွားရင် မကောင်းဘူး ကိုကိုရဲ့”

“ကြားကြားကွာ”

“ကိုကိုကလိမ္မာပါတယ်နော်။ ဒီဒီကို ဆွဲကြီးဆွဲဖေးမှာဆို”

ခေါင်းလေးမော့၍ ပြောလိုက်သည်မို့ သူ အသည်းယားနာ
ဖြင့် သူမနဖူးလေးကိုအသာထုလိုက်မိသည်။ ဒီဒီရယ်၊ ကိုယ် ပါးစပ်ထဲ
ဝုံထားလို့ရရင် ဝုံထားလိုက်ချင်တာပါပဲ။ တကယ့်ကို ချစ်လို့မဝနိုင်ဘူး

ဘယကံတွေ တစ်ရပ်တစ်ခု လည်တိုင်ထက်မှာ တစ်လှည့်
အလှဆင်ပေးနေမိ၏။ ပစ္စည်းသေးသေးလေးတွေဖြင့် ယဉ်ယဉ်လေး
တွေမို့ သူမ သဘောကျပါသည်။ ဪ မပိုင်ဝက်မွေးဘဝပါ ကိုကို
ရယ်။

“ဒီဒီ ဒီဒီ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင် ဘာလဲကိုကို”

“ဟောဗျာ၊ မှန်ထဲကို ဖျက်တောင်မခတ်ငေးနေပြီးတော့
ကိုယ်ဖြင့် ဒီဒီ အသက်မှရှိသေးရဲ့လားလို့ လန့်သွားတာပဲ”

“ထမင်းသွားစားစို့နော် ကိုကို”

“ဒီနေ့ ဘာချက်ထားလို့လဲ”

“ကြက်သားနဲ့ဘူးသီး ကာလသားဟင်း။ ငါးပတ်မွှေ ပုစွန်
ဆီပြန်၊ ခရမ်းသီးငါးပိထောင်း၊ အစိမ်းကြော်”

“သိလှချည်လား ဒီဒီချက်တာလား”

“ဒါပေါ့”

“ကြည့်စမ်း တော်လိုက်တဲ့ကလေးမ။ ကဲ”

“ဟယ် ကိုကိုနော်”

သူမက သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်း၍ ရှောင်ရင်းတားတော့ သူက
တဟားဟားရယ်၍ သဘောကျနေလေ၏။ ခက်တော့နေပါပြီ။ ကြာ
လာတာနဲ့အမျှ ကိုကိုရဲ့အချစ်ခွဲထဲက ရှုန်းထွက်ပိုင်ခွင့်ရပါဦးမလားကွယ်။
သူက သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ လိုက်ခဲ့ပြီး အောက်ထပ်ကို
ဆင်းလာခဲ့၏။ ထမင်းစားခန်းမှာ အားလုံးအဆင်သင့် စောင့်နေလေပြီ။

“လာသာ၊ သားအကြိုက် ငါးပတ်မွှေးထားတယ်”

“ခက်တော့နေပြီ ကြီးမေ။ မေမေက ကျွန်တော်တို့မိမိတို့ ဆောင်ပြီးရင် အိမ်မှာပဲနေရမယ်တဲ့။ ဒီဒီလက်ရာ စားချင်နေပြီ ပြောတယ်”

“သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါစမြို့ပေါ့သားရယ်။ ဘယ်မှာနေမလို့ပေါ့။ ကြီးမေတို့လည်း သမီးနဲ့မခွဲနိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ နေခင်းနေထိုင်ပျင်းတော့ ကြီးမေတို့အိမ် လာနေပေါ့”

“ပျင်းလို့မဖြစ်ဘူး ကြီးမေ။ ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီခေါ်သူမှာ”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး”

“ကတိနော် ကတိ”

သူ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် သတိပေးလိုက်သဖြင့် လူကြီးတွေက ပြုလိုက်လေ၏။ မင်္ဂလာပွဲက ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်။ ဒီဒီကနေ ခွာတော့မှာပါ။ နောက်တော့လည်း ဒီဒီတို့အဖြစ်အပျက်တွေ အိမ်မက်တစ်ခုလို ကိုကို မေ့ပျောက်သွားမှာပါလေ။

“သမီးနော်၊ ငိုနေပြန်ပြီ။ မေမေမကြိုက်ပါဘူး”

“ဒီဒီ အခုလို ခဏခဏဖြစ်တယ် မေမေတွေ။ စိတ်နဲ့လူနဲ့ နှစ်သက်လို့ပေါ့။ ဆရာဝန်နဲ့ပြုကြည့်မှပါ။ မေအားတဲ့ရက် လာခိုင်းမယ်”

“မပြချင်ပါဘူး ဒီဒီနေကောင်းပါတယ်”

“တွေ့လား၊ ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေကတက်ပြီ”

သူမက ခုံအောက်မှ သူပေါင်ကို အသာဆွဲဆိတ်လိုက်သဖြင့် သူ ကျိတ်ပြုလိုက်တော့ မေမေကခိုင်မိသွားပြီး သူမနားရွက်ကို ဆွဲလိပ်လိုက်လေ၏။

“သမီးနော် ကိုယ့်ထက်အကြီးကို အလိုလိုက်တိုင်း မရောင့်တက်နဲ့”

“မေမေကလည်း ဒီဒီဘက်ကိုတော့မနေဘူး။ သူ့ဘက်က ကြီးပဲ”

“နေစရာလား၊ သမီးက ဆိုးတာကို”

“မဆိုးပါဘူး လိမ္မာရဲ့သားနဲ့။ နော် ကိုကိုနော်”

“အင်း”

“ကောင်းကွယ်။ ဘုန်းကြီးနဲ့ လှေရူး တွဲမိပါရောလား”

ထမင်းစားနေရင်းမှ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ညနေစောင့်မှာ သူ့ပန်းကိုခို၍ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေစဉ် ငိုချင်လာသည့်စိတ်ထိ အတင်းမျိုချနေရ၏။ ခဏလေးပါလား ကိုကိုရယ်။ တကယ့်ကို ခဏလေး ကြည့်နူးခွင့်ရတာပါ။

ညနေခင်း လေညင်းတဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်ချိန်မှာ သူ့ဆံနွယ်တွေထဲမှ ရှန်ပူနံ့သင်းသင်းကို ရှုရှိုက်လိုက်ရသည်။ တကယ့်ကို ချစ်စဖွယ်ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါလား။ သူ သူ့ဆံဆံနွယ်လေးတွေကို ငုံ့နမ်းလိုက်တော့ ဖျတ်ခနဲ မျက်စောင်းဝင်ကြည့်လေ၏။

- “ဘာလုပ်တာလဲ”
- “ဪ ဘာရှန်ပူနံ့လဲလို့ မွှေးကြည့်တာလေ”
- “သိလို့လား”
- “သိတာပေါ့”
- “ဘာလဲ ပြော”
- “တိုးတိုးလေးပြောမယ်လေ လာ”
- “ကိုကိုနော်၊ လူလည်မကျနဲ့။ ဟွန်း”

သူက သူ့အပြောကြောင့် ရယ်လိုက်စဉ် တစ်ဖက်ခြံမှ မိပုရောက်လာလေသည်။

- “ကိုကိုကြီး မနွှလေးက ဖုန်းလာနေပါတယ်ရှင်”
- “အေး လာပြီ မိပုရေ”

သူက သူမလက်ကလေးကို တစ်ချက်ညှစ်လိုက်ပြီး ခြံဘက်ကူးသွားလေ၏။ အင်း ဒီညတော့ နီနီကို ဆက်သွယ်မှပါပဲ။ ညလူခြေတိတ်တော့ သူမ လှေကားမှ တိတ်တဆိတ်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဖုန်းကို အသံမမြည်အောင် တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲ့လို ကျေးဇူးပြု၍ ပြင်ဦးလွင်က နီနီမာကို ခေါ်ပေးပါရှင်၊ အရေးကြီးလို့ပါ”

“ခဏနော်”

သူမ တအောင့်စောင့်အပြီးမှာ တစ်ဖက်မှ ထူးသံကြားရလေ၏။ အလျင်လျင်ဖြင့် သူမ ပြောလိုက်မိသည်။

“နီနီ ငါ ဒီဒီပါ”

“ဟယ်၊ ဒီဒီ။ နင် ရန်ကုန်ရောက်လာတာ ကြာပြီပေါ့။ ငါ့ကို အန်တီမာပြောတယ်။ ခဏတဖြုတ်ဆက်ပြီး လိုင်းပြတ်သွားလို့

တဲ့။ နင် အခု ဘယ်မှာနေလဲ”

“ငါ ငါ အိမ်တစ်အိမ်မှာရောက်နေတာ နီနီ။ ငါ နင်နဲ့အတူ
လာနေချင်တယ်။ စိစဉ်ပေးပါဟယ်။ ငါ ပြင်ဦးလွင်က ငွေ
ဝက်ပြေး ပြေးလာခဲ့ရတာဟဲ့”

“ငါလိတယ် ဒီဒီ။ ဒါပေမဲ့ နင် ငါနဲ့လာနေလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်
ဘူး။ ငါ့ဆီကို ဦးအောင်ပိုင်ရဲ့တပည့်တွေ ခဏခဏလာတယ်။ နင်
အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ထင်လို့လေ။ ငါစိုးရိမ်လိုက်ရတာ ဒီဒီရဲ့
နင် အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေတော့ ပြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီမှာကြာလာ
ပြဿနာတက်မှာစိုးရတယ် နီနီ။ ငါ့ကို အဆင်ပြေအောင် ကူညီ
ဟယ်။ နင်နဲ့အတူမနေရလည်း တစ်နေရာရာမှာပေါ့နော်”

“အေးပါ။ ငါစုံစမ်းပေးမယ်။ နင်အဆင်ပြေတဲ့နေ့၊ ငါ့နဲ့
သာလာခဲ့ သိလား။ အဆောင်မှာ ဟိုလူတွေက စောင့်ကြည့်နေထ
တာ။ Taxi နဲ့လာခဲ့နော်။ (----) လမ်း၊ (----) ကုမ္ပဏီရဲ့
ရောက်တယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ နီနီ”

“အေး ဒါပဲနော်”

သူမ ဖုန်းကို အသာချလိုက်ပြီး အပေါ်ကို အသာလေး
တက်လာခဲ့၏။ ရင်တွေတုန်လိုက်တာနော်။

မနက် သုံးနာရီခွဲချိန်မှာ မျက်လုံးများ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာ၏။
 ဒီနေ့ ဝတ်စုံတွေရမှာတဲ့။ ဟင့်အင်း မဖြစ်ဘူး။ ငါ နီနီဆီ အရောက်
 သွားမှပါ။ အလုပ်က (၈) နာရီစတင်တာဆိုတော့ ရုံးနားတစ်ဝိုက်
 ရောက်နေရင်ပြီးတာပါပဲ။ မျက်နှာသစ်၍ အဝတ်ကို ခပ်မြန်မြန်လဲလိုက်
 သည်။ ဗီရိုထဲသိမ်းထားသည့် ငွေအချို့ကို ရေကြည့်လိုက်တော့ ငါ
 ထောင်နီးပါ။ ဒါဆို taxi ပိုးလောက်မှာပါ။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထား
 သည့် ရွှေတွေကို အသာချွတ်၍ အံ့ဆွဲထဲထည့်၍ သော့ခတ်လိုက်
 သည်။ သော့ကို ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားလိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့

ခြေဖွဲ့ဆင်းလာခဲ့၏။

ဦးမြက ခြံထောင့်နားမှာ မီးဖိုနေသဖြင့် ဒီဘက်ခြံစည်းရိုး
 ထောင့်ကို တံခါးအသာဖွင့်၍ ပြေးခဲ့၏။ အုတ်ဘောင်ကိုကျော်ရမည်ဖြစ်
 ၍ လုံချည်ကို တိုတိုပြင်ဝတ်လိုက်ပြီးကျော်စဉ် ဖိနပ်တစ်ဖက်က ကျွတ်
 ကျခဲ့လေသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး။ သူမ ခြံပြင်ကိုရောက်သွား
 စဉ် အဝေးမှ သံချောင်းခေါက်သံ လေးချက်ကို ကြားလိုက်ရ၏။
 အမေတို့နီးပြီထင်ပါသည်။

ပြတင်းပေါက်မှကြည့်နေစဉ် အဖြူရောင်အရိပ်လေးက ခြံပြင်
 ကို ရောက်သွားလေ၏။ သူ တက်တစ်ချက်ကို ခေါက်လိုက်ပြီး
 ajamas နှင့်ပင် အောက်ကို အမြန်ပြေးဆင်း၍ ကားကိုထုတ်လာခဲ့
 သည်။ ခြံထဲမှ အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက်ခဲ့စဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
 အပြေးသွားနေသည့် အရိပ်လေးက မှုန်တိမှုန်ဝါ။

သူမ မော့ဟိုက်လာသည်ကို မရပ်ရဲဘဲ လမ်းမကို တွေ့လိုက်
 ၍ မြင်ရသည့်ကားတွေကို လှမ်းတားပါသော်လည်း ရပ်မပေးကြချေ။
 ခြေဖဝါးဆီမှ သွေးခဲမတတ် စိန်အေးမှုကို ခံစားနေရသည်။ ဆောင်း
 အလအေးကြောင့် ဝတ်ထားသည့် ရှပ်ဖြူလေးကို လုံခြုံအောင် လက်

ပိုက်လိုက်စဉ် နံဘေးသို့ ကားတစ်စီးရပ်လာလေ၏။ သူမ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရပြီး ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်သွားရသည်။

“ကိုကို ဒီဒီ ဒီဒီ”

သူက ဘာမှမပြောဘဲ မျက်နှာထားတင်းတင်းကြီးဖြင့် သူမကို ကားနောက်ခန်းထဲ တွန်းထည့်လိုက်ပါ၏။ သူမ ဗလုံးပထွေးဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

“ကိုကို၊ ဒီဒီက နဒီလှိုင်းပါ။ ကိုကိုဒီဒီ စန္ဒီမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဒီ သွားပါရစေနော်။ ဒီဒီက ဆင်းရဲတဲ့သာမန်ဒိန်းကလေးပါ။ ကိုကို့ မတန်ပါဘူး”

“တိတ် တိတ် နေ”

ကျုံးအော်လိုက်သဖြင့် သူမ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် အမြန်ပိတ် လိုက်ရသည်။ အမလေး၊ မျက်နှာကြီးက ကြောက်စရာကြီးပါလား။ သူ တော်တော် ဒေါသထွက်နေပြီကော။ ကားက သူ့ခြံထဲဝင်လာခဲ့တဲ့ သူမကို ကားထဲမှ ဆွဲခေါ်ချလိုက်၏။

“လာ လိုက်ခဲ့”

“ကိုကို ကိုကို၊ ဒီဒီ တကယ်ပြောနေတာပါ။ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့”

“ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ဘွားဘွားနိုးသွားလိမ့်မယ်”

သူ အံကြိတ်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် သူမ အသံမထွက်ရဘဲ ကြိတ်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ သူက သူမလက်ကို အတင်းဆွဲ၍ အပေါ်ထပ် ကို ခေါ်လာပြီး သူ့အခန်းထဲဝင်၍ lock ချလိုက်လေ၏။

“မင်းထိုက်နဲ့မင်းကံပဲ ဒီဒီ။ မနက်ဖြန် လက်မှတ်ထိုးရမယ် ခဲပဲ”

“ကိုကို”

“အသံမထွက်နဲ့”

တစ်ဖက်အိမ်မှ မီးတွေထိန်လင်းကာ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း အသံ တွေ ကြားရသဖြင့် သူ Handphone ခလုတ်တွေကို နှိပ်လိုက်၏။

“မေမေထွေးလေး၊ ကျွန်တော်ပါ။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် မြင်လို့ လိုက်ခေါ်လာပြီဦးပြီ။ အခု ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ။ မနက် (ခ) နာရီမှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့ စီစဉ်ပေးပါ။ ဟုတ်ကဲ့”

သူမ တရှုပ်ရှုပ်ငိုချလိုက်တော့၏။ သွားပါပြီ။ အခုမှ ဘဝကြီး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်ပါရလား နဒီရယ်။ သူက သူမကို မချော့ဘဲ အခန်းထဲမှာ ဟိုဒီလျှောက်နေလေသည်။

“ဒီဒီ အမှန်တွေပြောနေတာကို မယုံသေးဘူးလား ကိုရယ်”

“ဘာပြောပြော မယုံတော့ဘူး ဒီဒီ။ ကြည့်စမ်း။ ကံကောင်းလို့ လွတ်မသွားတယ်။ ကိုယ်ကတော့ အယုံလွယ်ပြီး ကြည့်နားနေတတ်တာ မိုးမမြင် လေမမြင်ဘဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။ မင်း ကောင်လေးဘာများအားကိုးစရာရှိလို့လဲ။ အိမ်က အမွေဖြစ်ကြော်ငြာမြင်တာ မင်းကိုပစ်ထားခဲ့မယ် ကောင်စားမျိုးကွ”

“ဒီဒီ ဘယ်သူ့နောက်ကိုမှ လိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

“လိုက်လို့ကော ရမယ်ထင်လို့လား။ တော်ပြီ ဒီဒီ။ နီးကစပြီး မင်း ဘာပြောပြော ကိုယ်မယုံတော့ဘူး။ အဲဒါ တစ်သက်လုံး အတွက်ပဲ။ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား။ တောက်”

သူက ထိုင်ခုံကို ဝှန်းခနဲဆွဲ၍ ထိုင်လိုက်၏။ သူမ ကြက်ထိတ်ထိတ်သွားမိသည်။ အမလေး။ ရင်တွေတုန်လိုက်တာ။ ခြေဖျားလက်တွေတွေတောင် အေးစက်လာ၏။ အရင်လို နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့်အကြားတွေ သူ့ထံမှာ မရှိတော့ပြီ။

“ခြေလက်ဆေး။ စောင်ခြုံပြီး ပြန်အိပ်။ ခုမှ လေးနားပါ”

မိသေးတာ။ အစောကြီး မကြောက်မလန့် ထွက်ပြေးရတယ်လို့။ ရေခွေးခွဲဆေး ကိုယ်စပ်ပေးမယ်”

သူမ သူ့ရေချိုးခန်းထဲကိုဝင်တော့ သူက ရေပူရေအေးကို ဝိုက်မှဖွင့်လျက် ကန်ထဲမှစပ်ပေးပြီး ကိုယ်တိုင်ပင် လောင်းပေးပြန်၏။ ခြေထောက်ကို ရေစင်အောင်သုတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိတော့ သူက စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အိပ်ဆို အိပ်ပေါ့။ မင်းသိထားဖို့က တရားဝင် လက်မထပ်မချင်း မင်း မွဲတစ်ပေါက် မစွန်းစေရဘူး။ ကဲ အိပ်”

သူမ အသာလှဲချလိုက်ပြီး ပျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်မိ၏။ ကဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပေတော့ ဘဝကြီးရယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး ပျက်စရာ အကြောင်းလည်း ရှိမနေတော့ပါဘူး။

‘မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားပြီး နိုးလာတော့ အခန်းထဲမှာ သူ မရှိတော့ပေ။ သူ့ခြံပေးခဲ့သည့် ဝှမ်းစောင်ကို ခွာလိုက်စဉ် ဖိပုက အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

“မမနိုးရင် ရေချိုးပါတဲ။ ကိုကိုကြီး အောက်ကစောင့်နေတယ်။ ဖိပု ရေခွေးစပ်ပေးမယ်”

“ဘယ်နှစ်နာရီရှိနေပြီလဲ”

“ရှစ်နာရီကျော်နေပြီရှင်”

“ဟင်”

သူမ ကမန်းကတမ်း ခုတင်ပေါ်မှဆင်း၍ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။ ပြန်ထွက်လာတော့ မိပုသွေးထားပေးသည့် သနပ်ခါးကို ခပ်မြန်မြန် လူးလိုက်ပြီး သူမကို ကမ်းပေးလာသည့် ချိတ်လုံချည် အနက်ခံမှာ အဝါစင်းနှင့် ပိတ်ဖောက်ဖာ အဝါနုရောင်လေးကို ဝတ် လိုက်ရသည်။ အို တိုင်းချုပ်ပေးထားတာပါလား။ အင်္ကျီက fit size ပင်။ ဥဿဖရားတစ်ဆင့်စာကို ဝတ်ရသေးသည်။ ဆံပင်ကို သိုးမွှေး ကွင်းဖြင့် ချည်နှောင်နေစဉ် မိပုက နှင်းဆီပန်းအဝါလေးကို ပေးပြန်၏။

“ကိုကိုကြီး ခူးပေးလိုက်တာပါ မမ”

သူမ ပန်းကလေးကို နောက်နားဆပ်ကျကျမှာ ကပိုကယိုလေး ပန်လိုက်မိသည်။ လှတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ။

“မမ ကိုကိုကြီးက ဆင်းလာခဲ့တော့တဲ့”

သူမ အရှုပ်တစ်ရှုပ်လိုပင် လှေကားမှဆင်းလာ၏။ အောက် ထပ်မှာ လူကြီးတွေ အစုံရောက်နေလေသည်။ မေမေတို့ညီအစ်မတွေ

က မျက်နှာထားတင်းတင်း။ အန်တီမေက မျက်နှာသိပ်မကောင်း။ ဦးဦးကတော့ သာမန်ပင်။ သူကတော့ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။ အင်္ကျီ အပြူနှင့် ယောပုဆိုးအနက်ကိုဝတ်ကာ မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ထိုင်နေလေ ၏။ စားပွဲပေါ်မှာ စာချုပ်နှစ်ခုက အဆင်သင့်။

“ထိုင်”

သူက နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာဘေးနေရာကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြ လိုက်သဖြင့် သူမ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

“သမီးကို အမှန်တကယ်ပြောရမှာက သဘောတူရဲ့လား။

ဒြမ်းခြောက်ခံရလို့ လက်ထပ်ရမှာလား စသည်ဖြင့်မေးရမှာကွယ်။ အခုတော့ အဲဒါတွေ မေးဖို့မလိုအပ်တော့ဘူး။ သမီးဘဝကောင်းစားနဲ့ ကူညီရမှာ ဘာဘဝတာဝန်ပဲ။ ဒီတော့ ဒီနေ့ကစပြီး စိတ်ကို အလိုလိုက် ရမယ့်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိကို မွေးပါ။ ကဲ ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုး။ ရဝေကထိုးပြီးနေပြီ”

သူမ ဒီဒီဟု နှစ်စောင်စလုံးမှာ ထိုးလိုက်တော့ မေမေက

ယူကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့လက်မှတ်အစစ်ပဲ”

“ကဲ အခုချိန်ကစပြီး သမီးကို သားရေဝေပိုင်ဆိုင်ပြီနော်။ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ရှင်သန်နိုင်ဖို့ လေ့ကျင့်ပါ။ ဦးအောင်ခင်ဇေ၊ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဘမ္ဗင့်ဇေ၊ မင်္ဂလာပွဲနဲ့ Dinner ကို မပျက်မကွက်တက်ပါဗျာ၊ လက်ဖွဲ့မလိုဘူးနော်”

“ဟာဗျာ၊ မလုပ်ပါနဲ့။ ကလေးတွေအတွက် အမှတ်တရ တစ်ခုခုတော့ ပေးပါရစေ။ အားလုံးပဲ ပြန်ပြီဗျို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ဦးဦးနှင့်အန်တီမေက ခုံရှည်တစ်လုံးမှာထိုင်ပြီး မေမေတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်က တစ်ဖက်ခုံမှာထိုင်သည်။ သူနှင့်အတူ နှစ်တက်လူကြီးမိဘတွေကို ကန်တော့ကြရ၏။

“အေး ဒီလင်ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပြီး သားသမီးရတနာများလည်း ထွန်းကားပါစေကွယ်”

သူ့ထံမှ “ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ” ဟု ခပ်တိုးတိုးထွက်လာသော်လည်း သူမက တုံ့ထိုဘာဝေ။ မေမေတို့ကို ကန်တော့စဉ် မေမေက မျက်ရည်ကို ကျိတ်သုတ်လိုက်ပြီး အနိုင်နိုင်ဆုပေးပါ၏။

“စိတ်ထိချစ်သာခြင်း၊ ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါ။ သမီးကို အလိုမလိုက်ပါနဲ့သား။ မေမေထွေး အတန်တန် ကြိုမှာပေးပါရဲ့။ မေလည်း သမီးကို မျက်နှာသာပေးမိပါစေနဲ့။ ရှေ့တစ်ပတ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ရမယ် ဒီဒီ။ သမီးကို မေမေ မပိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ သားခွင့်မပြုဘဲ မေမေတို့အိမ်ကို အကြောင်းမဲ့လာလို့မရဘူး။ အမိနဲ့ပဲ”

“မေမေ”

“မင်္ဂလာဦးနေ့မှာ မျက်ရည်မကျကောင်ဘူး ဒီဒီ။ မေမေ ကြိုက်ဘူး။ သွားတော့မယ် ကိုအောင်နဲ့မေ။ အစစအရာရာအတွက် ကျေးဇူးပါပဲ။ မလိမ္မာတဲ့သမီးကို ဝကွက်အပ်လိုက်ပြီ။ မေတို့လိုသလို ပိုသွင်းယူပါတော့။ ထွေးက မေမေကို ပိုပြီးမျက်နှာပူတယ်။ မေမေ ချွေးပေးတဲ့ ရက်ရာဇာကိုတောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ ကတိုက်ကရိုက် စီစဉ်လိုက်ရတာ”

“မေမေ”

“မခေါ်နဲ့ ဒီဒီ။ ညည်းအပြစ် ညည်းသိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလောက် ငါတို့ အတန်တန် ဆုံးမနေပါလျက်နဲ့ ပြာပုံတိုးချင်တဲ့

မိန်းကလေး”

“ကြီးပေ”

“မခေါ်နဲ့”

မေမေတို့ မျက်နှာမကောင်း ထပြန်သွားတော့ သူမ နှုတ်ဆီ
လေး တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ကျန်ခဲ့၏။ မငိုနဲ့ မဂလာဦးနေ
မျက်ရည်မကျကောင်ဘူးတဲ့ ဒီဒီ။

“သွားနားကြတော့လေ သား။ သမီးလည်း လိုက်သွား
ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့။ မေမေတို့က ကရုဏာဒေါသောနဲ့ ခြေ
သွားတာ။ နောက်တော့လည်း စိတ်ပြေသွားမှာပဲ။ သွားသွား သမီး
လေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ သူ့နောက်မှ အသာလိုက်ခဲ့ရ၏။ သူ့က လှည့်မကြည့်ဘဲ
အခန်းထဲဝင်၍ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်မှာ စာအရင်ရေးပြီးမှ အဝတ်အံ့စားထဲ
လိုက်၏။

“ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ညအိပ်ပါ ဒီဒီ။ မဂလာဆောင်ပြီး
မဂလာခန်းမှာ အိပ်ရမယ်။ ကိုယ် ဒီညကစပြီး စာကြည့်ခန်းထဲမှာ

အိပ်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ ကဲ ကုမ္ပဏီသွားတော့မယ်။ ဘာမှာဦးမလဲ”

သူမ ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါလိုက်မိ၏။ သူ ဘာမှ
ပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ ဥပေက္ခာပေါ့နော်။
တို့ကို ဒီဒီကို ချစ်ခဲ့တဲ့ချစ်ခြင်းတွေက သံသယဖြူမှုန်ကြားမှာ မှန်ဝါး
ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီပေါ့။ ထိန်းထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်တို့က တားဆီး
ချ ကြွေကျလာလေသည်။ ဪ ဒီမျက်ရည်တွေက ဘယ်ကာလ
အထိ မကုန်မခမ်းနိုင်ရှိနေဦးမှာလဲ။ အံ့ဆွဲထဲမှ သူ့ဒိုင်ယာရီကိုယူ၍
နောက်ဆုံးရေးထားသည့် စာရွက်ကို ရှာလိုက်သည်။

“ရင်နာလိုက်တာ ကိုယ်မွှေးမိတဲ့ ပန်းပွင့်လေးက အဆိပ်ပွင့်
ဖြစ်နေမယ်လို့ ထင်မထားမိဘူး။

ရက်စက်လိုက်တာ ဒီဒီရယ်။ ကိုယ့်ကိုပေးခဲ့တာ အတု
အယောင်တွေပေါ့။ ကိုယ်ကဖြင့် ရှုသွပ်လို့။

မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် အတူနေရခြင်းသည်ဒုက္ခ”

အို ကိုကိုရယ်။ ဒီဒီအမှားတွေပါ။ ဒီဒီအမှားတွေပါကွယ်။

မျက်ရည်တစ်ပေါက်က စာအုပ်ပေါ်ကျသွားလေ၏။ ဘောပင်ကိုယူ၍
တို့ကိုစာသားအောက်မှာ လက်ကိုထိန်း၍ ရေးချလိုက်မိသည်။

“အဲဒီဒုက္ခတွေက တစ်နေ့ ကိုကိုလွတ်ကင်းရမှာပါ။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကိုကို

ဒီဒီကို နာကြည်းမုန်းတီးသွားမှာပါကွယ်။

ပြီးတော့ ဒီဒီကို မေ့သွားမှာပါ။

ကိုကိုမုန်းတဲ့နေ့ဟာ ဒီဒီ ရုပ်နဲ့နာမ် ကင်းကွာတဲ့နေ့ တစ်ခုက

တည်းပဲ ဖြစ်စေရပါမယ်။

ကိုကိုနဲ့
ဒီဒီ

သူမ ဒိုင်ယာရီလေးကို အံ့ဆွဲထဲပြန်ထည့်ပြီး ပိတ်လိုက်၏။

ဗီရိုထဲမှာ အသင့်ရှိနေသည့် အိမ်နေဝတ်စုံကိုယူ၍ လဲဝတ်လိုက်၏။

ပိပုက အခန်းတံခါးခေါက်၍ ဝင်လာလေ၏။

“မေ့ ထမင်းစားတော့မလားဟင်။ မနက်ကတည်းက ဘာမှ

မစားဖြစ်ဘူး”

“နေပါစေတော့ ပိပုရယ်။ မေ့ မဆာပါဘူး။ ဆာတော့မှ

ဆင်းခဲ့မယ်။ အခု ခေါင်းတွေအုံနေလို့ အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မေ့၊ ပိပု ကိုကိုကြီးအဝတ်တွေ အရင်ရွှေပေးထား

မင်းမယ်နော်”

“အင်း”

သူမ အိပ်ရာထက်ပြန်ထွေနေမိသည်။ ခေါင်းအုံဆီမှ သူ့ကိုယ်

ဆင်းရနဲ့သင်းယုံယုံကို ရှုရှုရှုရှုလိုက်ရ၏။ ခြောက်ကိုကိုရယ် ခုတော့

တည်း အနီးဆုံးမှာနေနေလျက်က အဝေးဆုံးလူသားနှစ်ဦးဘဝကို

ဆောက်ရပါရောလား။ မျက်လုံးတွေက ကြောင်စိစိဖြင့် ငေးငိုင်နေမိ

သည်။ အကြည့်တွေ ညောင်းလာတော့ မျက်စိက အလိုလို ပိတ်ကျ

သွားပြီး အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

နားထဲမှ ခြေသံဖွဖွကြောင့် မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်၏။

သူက ခုတင်ဘေးမှာရပ်၍ သူမကို ငုံ့ကြည့်နေလေသည်။

“မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားသေးဘူးဆို။ ခုပဲ ညနေ

မီးနာရီကျော်နေပြီ ထတော့”

“ဒီဒီ မဆာလို့ပါ”

“အခွဲမတိုက်နဲ့ မကြိုက်ဘူး။ မဆာ ဆာဆာ စားရမယ့်

အတ္ထရာရှိတာပဲ။ စားရမှာပေါ့။ ဒီထက်ပိုပိုနဲ့နေရင် မင်္ဂလာဆောင်မှာ

ပိုရပ်ပျက်နေလိမ့်မယ် ထ”

သူမ ခုတင်ပေါ်မှဆင်း၍ ရေချိုးခန်းထဲမှာ မျက်နှာဝင်းဆီ
လိုက်ပြီး သနပ်ခါးခရုကျဲလေးလှူးလိုက်ပါ၏။ သူက အခန်းထဲမှ ထွက်
သေးဘဲ ရပ်စောင့်နေလေသည်။

“ဘွားကို အရင်ကန်တော့ပြီးမှ ဆင်းရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူနှင့်အတူ ဘွားဘွားအခန်းသို့ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။
ဘွားဘွားက ခုတင်ထက်မှာ ပုတီးစိပ်နေလေ၏။

“မြေးတို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘွား။ ဘွားကိုကန်တော့မလို့ပါ”

“အေးအေး အိမ်ထောင်မှုဘုရားတည် ဆေးမင်ရည်စုတ်
ဤသုံးမျိုး ချက်မပိုင်လျှင် နောင်ပြင်ရန်ခက်တယ်ဆိုတာ မြေး
နားလည်တယ်မဟုတ်လား။ တည်မိတဲ့ဘုရား လင်းတပဲနားနား
ဒီလိုပဲ ထူမိတဲ့အိမ်ထောင်မှာ ကောင်းသည် ဆိုးသည် သာတူညီ
ဝေမျှခံစားတတ်ရတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်
သည်ညည်းခံမှသာ အိမ်ထောင်ရေးက သာယာတာကွယ်။ ဘွား

ဘ နားလည်ကြလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

“အေးအေး။ သွားနားကြချေတော့။ ဘွားက ညနေစာ စား

ညီ”

“ဒီဒီ ညကျ လာနိုင်ပေးပါရစေ ဘွား”

“ငါ့မြေး ပင်ပန်းပါတယ်ကွယ်”

“ဒီဒီ ကုသိုလ်ယူချင်လို့ပါ”

“အေးအေး။ ဒါဖြင့်လည်း (၇) နာရီလောက်မှလာခဲ့ မြေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ သူနှင့်သူမသာ ရှိနေသဖြင့် ထမင်းပိုင်း
မစိုပြေ။ သူက ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးသော်လည်း မျက်နှာမှာ
အငြိုးမရှိ။ ဪ တာဝန်ကျေရုံပေါ့လား ကိုကိုရယ်။ ဒီဒီက ကိုကို
နား မဟုတ်တာပဲ။ သူမ မျက်ရည်ကို မကျအောင် မျက်တောင်ဖြင့်
ထုတ်ခတ်လျက် အမြန်သိမ်းဆည်းလိုက်ရ၏။ နောက်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ
မမြင်စေဘဲ ဒီဒီပျံ့မယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုကိုမသိအောင်ပေါ့နော်။
ဘွားကိုနှိပ်ပေးပြီး စောင်ခြုံပေးလျက် တံခါးအသာစေ့၍

ထွက်လာခဲ့သည်။ လသာဆောင်မှာ ထွက်ရင်ရင်း လမင်းကို မော့ကြည့်
နေမိ၏။ လစန္ဒာရယ် ခုနေခါမှာ စန္ဒိသာပြန်ရောက်လာခဲ့ရင် ဒီဒီလေး
သောင်ပြင်လွတ်တဲ့ခွေးဘဝရောက်ပါပြီ။ ဟုတ်ပါတယ်။ အခုလည်း
ဝင်ကစွပ်လေးလို သူများအဖွဲ့ထဲ ခုစာဝင်နေရတဲ့ဘဝပါလေ။ နောင်
ပါးဆိုမှ ခြေသံဖွဖွကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ညည့်နက်နေပြီလေ။ အထဲဝင်အိပ်တော့။ တံခါးကို
မချခနဲ။ အနွေးထည်ဝတ်အိပ်ဦး။ ရာသီဥတုအေးတယ်”

သူမ သူ့ရှေ့မှ ခေါင်းညှို့ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ လေး
တွေက မာကျောလွန်းလှချည်လား။ အရင်လို ဒီဒီတို့ ကလေးဆိုးဆိုး
မချော့ချင်တော့ဘူးလား ကိုကိုရယ်။ အနွေးထည်အနက်လေးကို
လိုက်ပြီး စောင်ခြံ၍ အိပ်ရာထက်လှဲချလိုက်၏။ မျက်ရည်ထွက်
ခေါင်းအုံးက ရွှံ့ရွှံ့စိုသွားလေပြီ။

နာရီဝက်ကျော်ကျော်ကြာမှ သူ ခြေသံဖွ၍ သူမ အိပ်နေ
အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ နိုးသွားမှာစိုးသဖြင့် ခုတင်ကို မထိအောင်
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝင်ကြည့်လိုက်၏။ ကြည့်စမ်း မျက်ရည်တွေ စိမ့်
လား။ မင်းဘဝကို အပိုင်သိမ်းလိုက်ပြီးဆိုပြီး နာကျင်နေပြီလား။

ခွင့်လွတ်ပါကွယ်။ ကိုယ်က မင်းဘဝကြီး ပျက်စီးသွားမှာစိုးလွန်းလို့
ဘယ်တင်ပေးလိုက်တာပါ။ ကိုယ့်ရင်ထဲက မင်းကို ငုံ့ထားမတတ်
ချစ်နေမိတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို မင်း မြင်စေချင်ပါတယ် ကလေးရယ်။

အိပ်ပျော်နေရာမှ ယောင်ယမ်း၍ ရှိုက်သံလေးထွက်လာ
သဖြင့် သူ နောက်ကို ဆုတ်လိုက်ပြီး စောင်ကို ပိုလုံအောင်ခြုံပေးလိုက်
မိသည်။ အခန်းထဲမှထွက်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ မင်္ဂလာ
အခန်းကို အသာဖွင့်ကြည့်၍ ရင်ထဲမှာမကောင်း။ မချစ်မနှစ်သက်သော
သူနှင့် အတူနေရသည့်ဒုက္ခကို သူမအား မခံစားစေချင်ပါ။ သို့သော်
သို့သော် ကိုယ် မင်းကို အရမ်းချစ်တယ် ဒီဒီ။ အရင်တုန်းက ဂိုးသားစွာ
ချစ်ခြင်းတွေက အခုချိန်မှာ အဆမတန်တိုးပွားပြီး ရင်ထဲအပြည့်
ချစ်ခြင်းတွေ စုပြုံနေတာကို မင်း မြင်တတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

အချစ်ဆိုတာ သံယောဇဉ်ရပ်ဝန်းတစ်နေရာက အစပြုတာ
ဆို။ မင်းမျက်ဝန်းမှာ ရိပ်ခနဲမြင်တွေ့ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်က ချစ်ခြင်းရဲ့
အစဦး မဟုတ်ခဲ့ပါလား။ ဪ ကလေးရယ် လွယ်လင့်တကူ ပိုင်ဆိုင်
နိုင်ရဲ့အပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မိန်းကလေးက အချစ်မပါတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
သီးသန့် ဖြစ်နေပါရောလား။

သူ ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွလိုက်ပြီး စာကြည့်မီးသီးကို ဖွင့်လိုက်
၏။ အခန်းမီးကိုမှိတ်၍ ခုတင်ထက် ဟက်လက်လှန် လှဲချလိုက်သည့်
တာလိုလိုနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရက်က နီးလာပါရောလား။

'ကျကျနနဆင်ပေးသည့်ဝတ်စုံဖြင့် မှန်ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်
ထိုင်ရသည်။ ဆံထုံးထုံးမထားတာတောင် အံဝင်ခွင်ကျ သူ့နေရာနှင့်
သူ လှပနေပါသည်။ ဝတ်စုံလေးက ထိရက်စရာမရှိ။ ပုလဲလုံးလေးတွေ
ကို သေချာသိပေးထားတာမို့ ပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးလေးရဲ့ ဝတ်စုံလေး
လား။

“ခါးနည်းနည်းပွနေတယ် မမသွယ်။ ထပ်ကျဉ်းပေးပါ”

“အေးပါ ကိုဝေရယ်၊ ငါမြင်ပါတယ်”

“လက်တစ်လုံးစီလောက်ပါပဲ”

မမသွယ်က သူ့ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်သည်ကို မမြင်ချင်
ယောင်ဆောင်လိုက်၏။ သူကပဲ ပိုတတ်နေပြန်ပြီကိုး။

“ပြီးရင် Dinner ပွဲအတွက် Wedding gown ပါ ထားတည်း ဝတ်ကြည့်ခိုင်းပါဦး”

“နင့်ဟာနင် ဝတ်ပေးပါလားကိုဝေ။ နင်က ငါ့ကို ဝတ်နေတာလေ”

“လုပ်ပါ မမသွယ်ရယ်။ ကျွန်တော်ကြည့်ချင်လို့ပါ”
မမသွယ်က ထိုင်မသိမ်းဝတ်စုံကို ချွတ်ရန် ပြင်စဉ် မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ သူ့ရှေ့မှာ လဲလဲလားလား။

“ဟင့်အင်း မမသွယ်။ သူ့ရှိနေတယ်လေ”
“ဟဲ့ လက်မှတ်ပဲထိုးပြီးနေပြီ။ ရှက်တုန်းလား ဒီဒီရဲ့။ ခက်ဆုံးပဲနော်”

“ကိုကို အပြင်ထွက်ပေးပါ”
သူက မှန်ထဲမှမြင်သာအောင် ခေါင်းခါပြလိုက်သဖြင့် သူ့လုံချည်ကိုမ၍ ရေချိုးခန်းထဲ ရိပ်ခန်းပြေးဝင်လိုက်လေသည်။ သူ့ကိုတ်ပြုံးလိုက်ပြီး ဂါဝန်ကို ချိတ်မှအသာဖြုတ်၍ ရေချိုးခန်းထဲ အသာခေါက်လိုက်၏။

“ဒေါက် ဒေါက်”
“အထဲမှာ တစ်ခါတည်းလဲခွဲ ဒီဒီ၊ ရော”

တံခါးကို အသာဟယူ၍ lock ချလိုက်သံကိုကြားရ၏။ မမသွယ်က ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် ခုတင်ထက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဪ ခုမှပဲ ကလေးလင်မယားစုံတွဲ တွေ့ဖူးတော့တယ်”
“မမသွယ်ညီမက အရှက်ပိုတာကိုး”

“ငါထင်တယ် gown ကပိုပြီး ကိုယ်လုံးပေါ်မှာ။ အသားလေးက အိနေတာပဲ။ Lady shoe ရော”

“Shoe မဟုတ်ဘူး မမသွယ်။ ကြီးသိုင်းခွာမြင့်ပါ။ ဟိုဘူးထဲမှာ အဆင်သင့်ပဲ။ တစ်ခါတည်း ဝတ်ခိုင်းဦး။ တော်တာတော့ တော်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ခြေထောက်ကို သေချာတိုင်းပြီးမှ လှမ်းမှာပေးတာ”

“ချစ်စရာလေးဟယ်။ ကိုဝေက ဝယ်တတ်လိုက်တာ”
“သူက အဖြူတို့ အဝါနုရောင်တို့နဲ့ သိပ်လိုက်တယ် မမသွယ်”

“အေး။ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်ဟေ့။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုး”

၁၃၂ စေတနာရှိစေခင်

အစားက အိမ်ထောင်ကျသွားလည်း သိပ်ပြောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ဆင်တင် ကိုဝေရဲ့”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးလိုက်မိသည်။ အလှကြည့်ရမယ့် အရှင်လေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တာပါ မမသွယ်ရယ်။

“ဟဲ့ ခုထိ ထွက်မလာသေးဘူး။ ကြာလှပြီ”

“ဒီဒီ”

သူ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်တော့ အထဲမှ သူ့အသံတုန်တုန်လေး ထွက်လာသည်။

“ဒီဒီ ထွက်မလာရဲဘူး”

“ဟာ ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ။ တံခါးဖွင့်လေ။ ဒီဒီ ကိုယ် မဖျက်ချင်ဘူးနော်”

ကလစ်ခနဲအသံကြောင့် သူ ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ သူမက ထိုမသိမ်းဝတ်စုံကို ရင်ခွင်မှာ ဖိုက်လျက် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေလေ။

“ထွက်ခဲ့လေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလဲ ကိုယ် ပွေ့ချီရမှာလား”

“ဟင် မလုပ်ပါနဲ့”

“ဒါဖြင့် ထ လာခဲ့”

သူမအခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ခြေဖျားအထိ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ဂါဝန်မှ ပေါင်တံသွယ်သွယ်က ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း စင်းခနဲ ဆက်ပြတ်ဂါဝန်ကြောင့် လက်မောင်သားဖွေးဖွေးလေးတွေကို အတိုင်း သား မြင်နေရသည်။

“ဟဲ့ အကျိုးတော့ကြေကုန်ပါပြီ၊ ပေးပေး”

မမသွယ် လှမ်းယူလိုက်သဖြင့် ဝတ်စုံကို ပေးလိုက်ပြီး မမသွယ်နောက်မှာ ကွယ်ရပ်နေသည့်သူမကိုကြည့် သူ ရယ်လိုက်မိသည်။ ကြည့်ပါဦး မျက်နှာလေးက ရဲရဲနီနေချေပြီ။

“ဟဲ့ မှန်ရှေ့လာမရပ်ဘဲ ဘယ်နှယ် ငါ့နောက်မှာ လာကွယ်ရပ်နေရတာလဲ၊ ဒီကိုလာ”

လက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ် ကြက်ခြေခတ်၍ ကွယ်ထားလိုက်သဖြင့် သူ ပြုံးလိုက်မိပြန်၏။

“ရင်ဘတ်မဟိုက်ပါဘူး ဒီဒီရယ်၊ လက်ကိုဖယ်”

“ဟင့်အင်း။ ဒီဒီ ဒီလိုကြီး မဝတ်ရဲဘူး”

“အပေါ်က ယုန်မွှေးပဝါခြုံပေးမှာပါကွာ။ လက် ခဏဖယ်”
 သူမမျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်လိုက်သဖြင့် မမသွယ်ပါ
 လိုက်ရယ်လေတော့သည်။ သူက ခါးနေရာကို အသာဆွဲကြည့်လိုက်
 ဖြစ်။

“လက်နှစ်လုံးစီ သီရမယ်။ အခုပဲ ပြီးအောင်လုပ်ပေးပါ
 မမသွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ တကတည်းမှပဲ ဟွန်း”
 သူက သဘောတကျ ရယ်လိုက်ပြီး သူမ လည်တိုင်နေရာ
 လေးကို လေဖြင့်မှုတ်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

“ကဲ အဝတ်ပြန်လဲတော့”
 အခန်းထဲမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွားသည့်သူ့ကို လှမ်းကြည့်
 လိုက်ပြီး ခုတင်ထက် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“ဖြည်းဖြည်းလေ၊ ခါးရိုးတော့ ကျိုးတော့မှာပဲ”

“ဒီဒီက မမသွယ်လို အပျိုကြီးလုပ်ချင်တာ”

“ဒါက ဇာတာပါမှ ဖြစ်တာလေ။ မမတောင် စေ့စပ်ပြီးနေပြီး
 ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူ့ဇာတာနဲ့သူ ဖြစ်လာတာ။ အတေးမချော်ခဲ့

ဇာတာ”
 သူမ အဝတ်လဲပေးပြီး မမသွယ်နှင့်အတူ ခုတင်ပေါ်မှာ
 ထိုင်နေမိသည်။ မမသွယ်က ဝတ်စုံတွေကို လက်နှင့်ပင် သေချာသီ
 ဆေးနေလေ၏။

“လောကမှာ ဒီဒီလောက် ကံကောင်းတဲ့မိန်းကလေးမျိုး
 နည်းတော့ဘူး။ ဘဝကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ပဲ လိုလေသေးမရှိနေလာရာက
 ချွေပေးမြတ်င် ရွှေတုံစံမင်းသမီးလေး တော်ကောက်ခံရသလို ဘဝမျိုး
 ကို ရောက်ရတာ။ ဘယ်လောက်ထူးဆန်းလိုက်သလဲ။ ကိုဆရာ ဒီဒီကို
 ငါ့အားမတတ်ချစ်ရှာတာ အားလုံးအသိ။ ဒီဒီမျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို
 ကြည့်ပြီး ဒီဒီအလိုကျ အားလုံးဖြည့်ပေးခံရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား။
 မမသွယ်တို့တောင် ပြည့်စုံတာမှန်ပေမယ့် ကိုဝေတို့လောက်တော့
 ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ဒီလိုဘဝမျိုးကို စိတ်ကူးထဲမှာပဲ ရရှိင်တာ ဒီဒီရဲ့”

အဲဒါ အစကပါ မမသွယ်ရယ်။ အို အဲဒါ ပထမ ဒီဒီအတွက်
 ဖြစ်ပါ။ ဒီဒီအတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုကလည်း ပထမဒီဒီကိုသာ
 ငါ့အားမတတ် ချစ်ခဲ့တာပါလေ။ ဝင်ကစွပ်မလေ။ ရေမျောကမ်းတစ်မ
 လေးကို ချစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာဘဲ။

“ဟယ် ဘာဖြစ်လို့ရတာလဲ။ မမသွယ်စကားထဲမှာ အမှား
ပါသွားလို့လား ဒီဒီ”

“မဟုတ်ပါဘူး မမသွယ်ရဲ့”

“တိတ်တိတ်၊ ကိုဝေမြင်ရင် မမသွယ်ပါ အဆူခံရမှာ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူမ မျက်ရည်သုတ်နေချိန်မှာ သူက အခန်းဝမှာ ရောက်လာ
လေပြီ။ အမလေးနော် အလစ်တောင်မှ မပေးပါလား။

“ဒီဒီ ကိုယ်မေးနေတယ်လေ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မမသွယ်ကို ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့အော်၊
မမသွယ် အဲဒါတွေ အောက်ထပ်ကိုယူပြီး မင်္ဂလာခန်းထဲက ဝိရိထဲမှာ
ချိတ်ပေးခဲ့ပါ”

“အေး အေး”

မမသွယ် ထွက်သွားတော့ သူက သူမနားမှာ လာရပ်လေ့ရှိ
သူ့ခြေထောက်ဖြူဖြူတို့ကို သူမ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“မင်းကတော့ ငရဲကျပြီဆိုပြီး ခံပြင်းနေမှာပေါ့။ မင်းသိတာ

က အဲဒီခဲထဲမှာ ကိုယ်ပါ ခံနေရတာပဲ”

သူ မှန်တင်ခုံမှာလက်ထောက်၍ ရပ်လိုက်သည်။ မှန်ထဲမှ
အစ်ဆင့် သူမကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဆံနွယ်လေးတွေ ကပိုကရို
ကျနေတာတောင်မှ အလှမပျက်တဲ့ သက်ရှိအရုပ်ကလေးပါလား။

“အိမ်ထဲက အတွင်းရေးတွေ အပြင်ကိုမပေါက်ကြားပါစေနဲ့။

အထူးသဖြင့် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို အိမ်က လူတွေပါ
သိစေချင်ဘူး။ အားလုံး မင်းစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရမယ် ဒီဒီ။ တစ်
ယောက်တည်းနေချင်တဲ့ မင်းဘဝက လင်ရှိအပျိုစင်ဘဝမှာပဲ ရှိနေမှာ
ပေါ့”

သူကပြောပြီး အခန်းထဲမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းထွက်သွားတော့
သည်။ သူမ ငှုပ်ငိုင်းငိုင်းဖြင့် ကျန်နေခဲ့၏။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီအခန်းထဲမှ
အပြင်မထွက်ဘဲနေရင်းက ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားချင်လိုက်တာ။ နိနီရေ
ငါတော့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို လုံးလုံးကြီးရောက်သွားခဲ့ပါပြီ။ ငါ
သိပ်ချစ်မြတ်နိုးမိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဥပေက္ခာအရိပ်တစ်ခုမှာ
အထိန်းရင်းပေါ့လေ။ အဲဒီရင်ခွင်က အချိန်တန်တော့ ငါ စွန့်ခွာရမှာ
ပေါ့။ အဲဒီအခါ ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို သူတို့အားလုံး သိသွားကြပြီ

ငါ့ကိုပိုင်ပြီးမှန်းတီးကြရင်းနဲ့ တစ်နေ့တော့ မေ့ပျောက်သွားကြမှာ ပါ။ ငါ့မှာသာ ငါ့မှာသာ အချစ်ဆိုတာကို ရိပ်ခနဲမြင်တွေ့လိုက်ရဦး ဘဝမှာ လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားခဲ့တာပါကွယ်။

“မမ ဘွားဘွားကြီးခေါ်နေပါတယ်”

“ဪ အင်း အင်း မိပု”

ဘွားရဲ့အခန်းထဲဝင်လာတော့ ဘွားက သူမကို ဘေးနားမှာ ကပ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

“မြေး ပြုစုမှု ဘွား တော်တော်သက်သာလာတာ။ မင်္ဂလာ ပွဲမှာ ပထမကြီးစုံချပြီး နှိရချည်သေးရဲ့။ ဟင်း ဟင်း တော်တော်ပျော် စရာကောင်းမှာပဲ။ ဘွားတော့ ပြင်ဆင်နေပြီ။ မြေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။ မြေး ကိုကိုနဲ့ စိတ်ကောက်နေပြန်ပြီ ထင်တယ်”

သူမ ခေါင်းကိုယမ်းပြုရင်း မျက်ရည်တို့ကို သုတ်လိုက်၏။ ဘွားက သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“မြေးရယ် မိဘတွေ အတင်းရိုက်ပြီးပေးစားတာမှ မဟုတ် ဘဲ။ မြေးတို့လည်း နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ခဲ့ကြပြီးမှ”

“မဟုတ်ပါဘူး မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရယ်”

သူမ ဘွားခုတင်အောက်မှာ ဆင်းထိုင်လိုက်ပြီး ဘွားပေါင် မျက်နှာအပ်လျက် ချိုးပွဲချင်းကြွေးလိုက်လေ၏။ ဘွားက တအံ့ အံ့ဖြစ်သွားပြီး သူမဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးနေပါသည်။

“မြေးရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဘွားကို ကုန်ဖွင့်ပြော။ ဘွားနားထောင်ပေးမယ်။ ပြောပါ မြေးရယ်”

“ဒီဒီက ဒီဒီက ဘွားစိတ်ညစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဘွားစိတ်ကို ဘွားနိုင်ပါတယ် မြေးရဲ့။ ရဲရဲသာပြောပါ”

သူမ ဘွားလက်ချောင်းပိန်ပိန်လေးတွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆံထားလိုက်မိ၏။ တိုင်တည်ရာ ရင်ခွင်နွေးတစ်ခုကို ရပါရောလား။ ခင်ခင်က သူမအတွက် ထွက်ပေါက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်နေလေပြီ။

“ဘွား ဒီဒီကလေ ဒီဒီက မေမေသမီးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဒီက

ညှိုးလွင်က ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ဒီဒီမေမေက ဆေးရုံမှာ သူနာပြု ညစ်ပါတယ်။ မေမေဆုံးသွားတော့ မေမေမောင် လေးလေးကျော်တို့

ဆင်းယားက အိမ်ပေါ်တက်လာနေကြရော။ လေးလေးကျော်က ဒီဒီ ညှိုးအောင်ပိုင်ဆိုတဲ့ မုဆိုးဖိုကြီးနဲ့ သဘောတူတာ ဘွားရဲ့။ ဒီဒီလေ

အဲဒီလူကြီးကို ရှောင်ရင်းနဲ့ ဒီရန်ကုန်ကို ရောက်ခဲ့တာပါ။ ဘွားထဲ
မေမေတို့ကို လိမ်ညာဖို့ ရောက်လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူမှားတွေ
အကြောင်းကို အားလုံးကို ဒီဒီပြောပြပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မယုံကြည်
ဒါကြောင့် ဒီကနေထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ ဒီဒီလေ မေမေအဖို့
ကနေ ခွဲသွားရမှာ အရမ်းဝမ်းနည်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက ကိုကိုက
ဒီဒီကိုလူမှားပြီး လက်ထပ်ဖို့ ပြင်တာမို့ ဒီဒီရှောင်ခဲ့တာပါ။ ခုထောင့်
ခုတော့ အားလုံး တလွဲတချော်တွေဖြစ်ကုန်ပြီ ဘွားရယ်။ ဒီဒီ အားလုံး
ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီဒီ ဘယ်သူဆိုတာ ကိုကိုသိချင်
ရင် ဒီဒီ ကိုကိုကို ကွာရှင်းပေးခဲ့မှာပါ။ ဒီဒီ ဒီဒီ လိမ်လည်မှုနဲ့ထောင်
မတော့ ထောင်တော့ မကျချင်ဘူး။”

“မြေးရယ် ဘွားနားလည်ပါတယ်။ မြေးပြောတာ အားလုံး
ဘွားယုံတယ်။ တကယ်လို့ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လာရင် မြေးတွေ
ဘွားတစ်ယောက်လုံးရှိတယ် ဟုတ်ပြီလား။ အရာရာ ဘွားပြောရင်
မယ်။ ဒီအိမ်လောက် လုံခြုံတဲ့နေရာ မြေးမှာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ လက်နှစ်
လည်း ထိုးပြီးနေပြီ။ မြေးက ဘွားဘွားရဲ့မြေးချွေးမအစစ်ပဲ။ မြေး
စမြင်မြင်ချင်းကတည်းက ဘွားချစ်ခဲ့တာ ယုံပါကွယ်”

“ဒီဒီ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက ကိုကိုက ဒီဒီကိုမယုံ
ဘူးဘူး ဘွားရဲ့။ ဒီဒီကို အရင်လိုလေသံပျော့လေးနဲ့တောင် စကား
ပြောတော့ဘူး။ ဒီဒီကို ဒီဒီကို စိတ်နာနေပြီထင်ပါရဲ့”

“တိတ်ပါကွယ်။ ဘွားပြောခဲ့ဖူးသားပဲ။ တည်မိတဲ့ဘုရား
ထင်းတပဲနားနားဆိုတာလေ။ ကိုယ်က ဖက်ဘဝလေ မြေးရဲ့။ ဆူးပေါ်
နဲ့ ဖက်ကျလည်း ဖက်ပဲပေါက်တာ။ ဟော ဖက်ပေါ်ကိုဆူးကျလည်း
ဖက်ပဲပေါက်ရတာပဲ။ ကိုယ့်ဘက်က အနာခံရတာ ဓမ္မတာပဲကွယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြေးဘက်က မေတ္တာမပျက်အောင်နေရင် မြေးရဝေ
အစစ်နဲ့ နားလည်လာမှာပါကွယ်။ သူ့ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ အချစ်
မလျော့လျော့ မြေးဘက်က တစ်ရွေးသားမှ မလျော့စေနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်ကို ကွဲစကား ကွာစကားကို ဘယ်တော့မှ မပြောရ
ဘူးနော်။ မြေးရဝေကို မြေး သိပ်ချစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

သူ့မအသံလေးတိတ်သွား၏။ ဘွားက သူမ ခေါင်းလေးကို
နှိုးနှိုးလိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုပဲပေါ့ မြေးရယ်။ မိန်းမသားတွေဘဝက အချစ်ကို

ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ရတာ။ ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံပေးပြီးချစ်ရတာ။
ဘွားတို့ မိန်းမတွေရဲ့ချစ်ခြင်းက သူတို့တွေထက် ပိုသာတယ် သိလား။
သူမပျက်နာလေး ပြီးသွားကာ ဘွားကိုမော့ကြည့်လိုက်မိလို့
ဘွားက သူမနဖူးပေါ်မှ ဝဲကျနေသည့် ဆံစလေးများကို သပ်တင်လေ
လေသည်။

“ဘွား”

“ဟေ”

“ဒီဒီကို ပေးထားတဲ့ ရတနာတွေအားလုံး ဘွားပဲ ပြန်သိမ်း
ပေးထားပါနော်။ လိုအပ်မှ ဒီဒီ ဘွားဆီက လာတောင်းပါ့မယ်။ ဒီ
ပြဿနာတက်မှာစိုးလို့ပါ။ ဒီရွှေဆွဲကြိုးတွေ၊ လက်ကောက်တွေ၊
လက်စွပ်တွေပါ ဘွားသိမ်းထားပေးနော်။ နားကပ်ကိုတော့ မန့်
မကောင်းလို့ ပန်ထားပါရစေ”

“အေးပါ အေးပါ။ ဟော ခြေသံကြားတယ်။ မိပုထင်မိ
ပျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ဦးမြေး”

မိပုနှင့်အတူ သူမ ဘွားကို ရေခွေးဖြင့် ရေချိုးပေး၍ သူမ
ခါးလူးကာ အုန်းဆီခွဲလေး လိမ်း ဆံထုံးထုံးပေးလိုက်ပါတယ်။ ဘွားထံ

နဲ့သာဖြူရနံ့က သင်းယုံလို့ပါလား။

ညနေစောင်းမှာ အန်တီမေနှင့်အတူ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ရောက်
ချက်ပြုတ်၍ သူ ပြန်အလာကို မျှော်နေပီသည်။ ည (၇) နာရီကျော်
သည်အထိ သူ ပြန်မလာသေး။ သူမ အပေါ်ထပ်လသာဆောင်မှ
ထွက်ရပ်နေစဉ် ည (၈) နာရီကျော်မှ သူ့ကားလေး ဝင်လာလေ၏။

ထမင်းပွဲပြင်ကျွေး၍ စားနေတာတောင်မှ ဒီဒီစားပြီးပြီလား
တစ်ခွန်းမှမမေးဘဲ စာကြည့်ခန်းထဲမှ သူ ပြန်ဝင်သွားတော့ ထမင်း
စားခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမသိအောင် သူမ ပျက်ရည်ကျပြန်သေးသည်။
ညောင် ကိုကိုရယ်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ အမုန်းတွေ အဆုံးသတ်သွားချိန်မှာ ဒီဒီ
ဆိုတဲ့ ရေ့ကွက်ကလေးဟာ ကိုကိုတဝမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတော့မှာပါ။

အိပ်ရာနီးစဉ် ခုတင်ဘေးစားပွဲမှာ အသင့်တင်ထားသည့် သွားတိုက်ဆေးထည့်ထားပါသည့် သွားပွတ်တံ၊ Towel က ခေါင်းလျက်သာ။ သူ မသိမသာ ပြုံးလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။ ရေချိုးပြီးပြန်ထွက်လာစဉ် ခုတင်ပေါ်မှာတင်ထားသည့် ကုမ္ပဏီသွားတိုက်တံစုံက အဆင်သင့်။ လူရိပ်လူယောင်မမြင်ရဘဲ တိတ်တိတ်ဆေးလိုက်လုပ်ပေးနေသည့် သူမကို သူမြင်ချင်နေပြီ။

အရုဏ်ဦးအလင်းနှင့်အပြိုင် ရှင်မတောင်နဲ့လေး သင်္ဃာတင်သည် ရနံ့လေးကို သူ တောင့်တမိ၏။ ပေးချင်ပါ့မလား။ ကိုယ်မင်းမချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ဒီဒီ။ အဝတ်အစားလဲ၍ အိတ်တင်လက်လှမ်းလိုက်တော့ အိတ်က ရှိမနေ။

သူ ခေါင်းကိုခါလိုက်ပြီး အခန်းပြင်ထွက်ကာ ထမင်းစားခန်း Breakfast စားတော့ သူမက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ကော်ဖီခွဲပေးလေ၏။ အသင့်ထည့်ပေးသည့်ကော်ဖီကို ခပ်မြန်မြန်လေးသောက်ပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်လာတော့ သူမက သူ့နောက်ပါးမှ အရိပ်တစ်ခုလို လာပြန်သည်။ ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်စဉ် သူမထံမှ တိုးလာသည့်အသံလေး ထွက်လာလေ၏။

“ကိုကို”

သူ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမက မျက်လွှာအသာဖြင့် Attache Case ကိုလှမ်းပေးလေ၏။ သူ ဖျတ်ခနဲ ယူလိုက်ပြီး ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်သွားတော့ သူမ ငေးကြည့်ကျန်နေခဲ့တာကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်နေရသည်။ တော်ပါပြီဒီဒီ။ ကိုယ့်ကို လှည့်စားပါနဲ့တော့။ ကိုယ် အရှူးလုပ်မခံပါရစေနဲ့။ ကိုယ့်နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည် မရှိလို့ပါကွယ်။

ပါးပြင်ပေါ်စီးကျလာသည့် မျက်ရည်ကို ကျိတ်သုတ်လိုက်ရ၏။ ယောက်ျားတွေက သိပ်ကို အပြုံးအတေးကြီးကြတာပဲနော်။ ဒီဒီက လက်တွေ့ကြုံမှ ယုံခဲ့ရတာပါ။ ခေါင်းတွင်တွင် ခါနေချိန်မှာ

မရမက တောင်းခံပါလျက် လိုလိုချင်ချင်ပေးချိန်ကျတော့ လှည့်
မကြည့်တော့ပါလား။ ကိုကိုရယ် ကိုကိုမှန်ပါတယ်။ ဒီဒီဟာ ကိုကိုအဖေ
နဲ့ပဲ ထိုက်တန်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမိန်းမရဲ့ နှလုံးထဲ
တစ်ခုလုံးကိုတော့ ကိုကိုကို အပြီးတိုင်ပေးခဲ့ပြီးပါပြီရှင်။

ပျင်းခါပြီးငွေ့ချိန်မရှိအောင် အလုပ်တွေ သိမ်းကျုံးလုပ်
သည်။ မေမေနှင့်ဘွား အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ပုတီးစိပ်နေကြစဉ် သူမနှင့်
အိမ်သန့်ရှင်းရေးကို သိမ်းကျုံးလုပ်လိုက်၏။ အင်း သူ့ကွယ်ရာမှာ
လုပ်တာတော့ သူ ဆူလောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ပြီးတော့ နောက်
ပိုင်းမှာ သူက အမြဲညှိုးချုပ်တတ်တာကို။ ကိုကိုရယ် ကိုကို မမြင်
တဲ့ ဒီဒီမျက်နှာကို ကိုကိုမတွေ့ရလေအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး
ရှောင်ပေးပါမယ်ကွယ်။

“မမ ဘာဘဲ ကိုကိုကြီးက မိုးချုပ်ချင်ချုပ်မှာ။ ဘွားနဲ့
မေမေကြီးက ဥပုသ်စောင့်တော့ မိပု ထမင်းစားတော့မယ်နော်”

“မမလည်း ဆာတယ် မိပုရယ်။ ထမင်းလည်း စားမကောင်
တာ ကြာပြီ”

“ဒါဖြင့် မိပုနဲ့ အတူတူစားမယ်လေ။ ငါးပိရည်၊ ငရုတ်သီး
စပ်စပ်နဲ့ ချဉ်ပေါင်ဟင်းဆမ်း။ ခရမ်းကျွတ်သီးတို့ရအောင်”

“အေး ကောင်းတယ်။ လာ သွားစားကြစို့”
မိပုနှင့်အတူ မီးဖိုခန်းမှာပင် ထမင်းစားပွဲပုလေးဖြင့် ခုံပုလေး
နှင့် ထိုင်လိုက်ပြီး ထမင်းကို မြိန်ယုက်စွာစားနေစဉ် ကားရပ်သံကြား

လိုက်ရလေ၏။ မုဒွါ အခုမှ သုံးနာရီပဲရှိသေးတာ။ ကားသံက သူ
ကားသံပါလား။ သူမ ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်နေချိန်တွင် အခန်းဝမှ
သူ့အိပ်ပေါ်လာလေ၏။

“ဟာ ဒါ ဘာလုပ်နေပြန်တာလဲ”

“ဟို”

“ကြည့်စမ်း ငါးပိရည်တွေ၊ ငရုတ်သီးတွေနဲ့ စားနေတယ်။
အစာအိမ်ပေါက်ကုန်တော့မှာပဲ။ ထ အခုချက်ချင်းထ၊ လက်ဆေး”

“ဒီဒီ စားကောင်းလို့”

“အကြောင်းမပြန့်။ ထဆို ခုထ။ ကိုယ် သိပ်စိတ်မရှည်တော့
ဘူးနော် ဒီဒီ”

သူက ဖျတ်ခနဲဝင်လာပြီး သူမလက်ကိုဆွဲကာ ဆာဇင်မှာ

၁၄၈ စေတနာစောင့်

ဆပ်ပြာဖြင့် ကိုယ်တိုင်ဆေးပေးလေ၏။ အမလေး စားကောင်းနေတုန်း ဘယ်လိုက ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာတာမှန်း မသိ။

“ပါးစပ်ဆေး၊ ပလုတ်ကျင်၊ ဒါ ထမင်းစားချိန်လား”

“အဆာပြေ”

“ဒီအချိန်စားတော့ ညနေစာ ဘယ်စားဖြစ်တော့မှာလဲ၊ ဒါကြောင့် ညတိုင်း ထမင်းမစားတာ”

“ဟို ကိုကိုကြီး၊ မိပုနဲ့မမ အခုမှ မနက်စာစားတာပါ”

“ဘာ ဒါမနက်စာစားတဲ့အချိန်လား။ ဘာတွေလုပ်နေကြလဲ”

လဲ”

သူမ လက်ညှိုးထောင်၍ ပြလိုက်သည်ကို သူက မြင်သွားလေ၏။ ခါးပေါ်လက်ထောက်၍ ဘုကြည့်ကြည့်နေသဖြင့် သူမ မျက်လွှာကို အသာချလိုက်မိသည်။ ဒုက္ခပဲပဲနော်။

“ပြောလေ မိပု၊ ငါမေးနေတယ်”

“ဟို ဟို”

“မှန်မှန်မပြောရင် ငါ နင့်ကို ရွာပြန်ပို့ပစ်မယ်”

“အီး ဟီးဟီး ရွာတော့မပြန်ချင်ဘူး ကိုကိုကြီးရဲ့”

“ဒါဆိုပြောပေါ့”

“မိပုနဲ့မမ အိမ်တွေတိုက်၊ ငြိမ် တံမြက်စည်းလုံး အမှိုက်တွေ ဒီချို့ ရှို့”

“တိတ်စမ်း ဒီဒီ၊ လာခဲ့ လာခဲ့ မင်းတော့လား”

သူမလက်ကို သူဆွဲခေါ်လာသဖြင့် ဧည့်ခန်းဆီပါလာလေ၏။

ဧည့် အလုပ်လုပ်ပြန်တော့လည်း မကြိုက်ပြန်ပါလား။

“ဒီမှာ ကိုယ့်မျက်နှာကို သေချာကြည့်၊ ကြည့်လို့ဆို”

သူမ ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ပြီး အကြည့်ကို ပြန်လွှဲလိုက်မိသည်။ ဟင့်အင်း ဒီဒီ ကိုကိုမျက်လုံးတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲဘူး ကိုကို။ ဒီဒီမျက်စိနဲ့ထဲက သံယောဇဉ်တွေကို ကိုကို မြင်သွားမှာမို့မိမိလိုပါ။

“ကျွတ် ခက်တာပဲ ဒီဒီရယ်။ ကဲ ကိုယ်မေးတာ ဖြေမှန်မှန်ဖြေနော်။ ဒီဒီက ဒီအိမ်မှာ ဘာလဲ”

“ဧည့်သည်ပါ”

“ဘာ ပြော တယ်”

“ကိုကို ဒီဒီ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒါ တောင်းပန်လို့ ကျေနပ်သွားမယ့်ကိစ္စလား။ ပြန်ပြောစမ်း ခုနကကား”

“ဒီဒီက အချိန်တန် ဒီကထွက်သွားမယ့်လူမို့”

“ဒီဒီနော်”

သူ သူမလက်ဆောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆွဲခါလိုက်တော့ သူမ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာတော့၏။ ကြည့်စမ်း ဘယ်တုန်းကတည်းက စုဆောင်းထားတဲ့ မျက်ရည်တွေလဲ။

“ဒီဒီက ဒီဒီက ကိုကို့ရဲ့ဒီဒီမဟုတ်လို့ ဧည့်သည်လို့ပြောမိ တာပါ ကိုကိုရယ်။ ဒီဒီသိပြီးသားပါ။ ကိုကိုမလိုချင်တော့တဲ့တစ်နေ့ ဒီဒီ ဒီကနေ ထွက်သွားရမှာပါ။ ကိုကိုက ဒီဒီကို ဒီဒီကို မကြည့်ချင် ပြင်ချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီဒီက ဒီအိမ်မှာ လူလို တစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ အအားမနေချင်ဘဲ အလုပ်တွေ အလုပ်တွေကို လုပ်နေမိတာပါ။ ဖိပုမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“ဒီဒီကကွာ။ ကိုယ့်ရင်ကို မကွဲကွဲအောင် ခွဲနေတာလား ဟင်။ မင်း ခုလိုတွေလုပ်နေတာ မေမေမသိဘူးလား။ ပြောလေ”

“မေမေနဲ့ဘွား ဥပုသ်ယူနေပါတယ်”

“အဲဒါနဲ့ လုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာပေါ့။ အိမ် ထဲညှပ်၊ ကြမ်းတိုက်၊ အမှိုက်ကျုံး၊ ဒါ အိမ်ရှင်မအလုပ်လား ဟုတ် လား”

သူမ ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်မိသည်။ မျက်ရည် မကြောင်းတွေကို လက်ပါးနှစ်ဖက်ဖြင့် သုတ်နေစဉ် သူ သူမကိုယ် အနားလေးကို လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးသည့်အလား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် နှိုးဖက်လိုက်လေ၏။ ဟင့်အင်း ကိုကို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုကို ဒီဒီကို ဆနားလည်း အဲဒါ အချစ်မှမဟုတ်ဘဲ။ အချစ်နဲ့ ကရုဏာသက်ခြင်းက ဆခြားစီပါကွယ်။

“ဒီဒီ ဒီဒီရယ်၊ ကိုယ့်အသည်းတွေ တစ်စစီ ကြွေကုန်ပြီ ဟလေးချဲ့။ ကြည့်စမ်း မင်းထမင်းကို တစ်နေ့တစ်နပ်ပဲစားနေတာ ဆယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ ဒါတောင် မေမေ မရိပ်မိဘူးလား ဟင်”

“ဒီဒီက ဘွားဘွားနဲ့ပဲ အချိန်ပြည့်နေနေတော့ မေမေ သတိ ထားမိတာပါ ကိုကို။ မေမေ့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့”

“တော်ပြီ တော်တော့၊ ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့တော့”
သူ သူမကို အသာလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေကို

ကူသုတ်ပေးတော့ သူမက ခေါင်းငဲ့ရှောင်လေ၏။

“ဒီဒီ ကိုယ်နဲ့ဒီဒီက လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ပြီးသာ

ကိုယ် ဒီဒီကို ပိုင်တာကိုမမေ့နဲ့”

သူမမျက်နှာလေး ချဲခဲနဲ့ဖြစ်သွားလေ၏။ သူက ရေချိုး

ရာဆီ ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး သူမကို မျက်နှာသစ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“မိပု ထမင်းပွဲပြင်ထား။ ထမင်းကို တစ်ပန်းကန်ပဲလှူ

နင့်မမ အတူတူစားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကြီး”

“ဒီဒီမစားတော့ဘူး”

“မစားလို့ရမလား။ ဝင်သလောက်စား ဒါပဲ”

ထမင်းစားပွဲရှိ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်တော့ သူ ဘယ်ဘက်နဲ့ ထိုင်ရပြီး သူ ခွဲကျွေးသမျှကို စားရတော့သည်။ သူက သူမ သုံးလေးစွန်းခွဲပြီးမှသာ တစ်စွန်းစားလေ၏။

“သားရေ”

“ကိုကိုကြီးနဲ့မမ ထမင်းစားနေပါတယ် မေမေထွေး”

“ဟဲ့ ဒီအချိန် ထမင်းစားချိန်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီကလေး

သောက်ကတော့လေ။ မေရော သမီးမိပု”

“ဘွားဘွားနဲ့ ဥပုသ်ဝင်နေတာ ဒီနေ့နောက်ဆုံးပဲတဲ့”

“ဪ အေးအေး”

သူမ လက်ဖျားတွေအေးစက်လာပြီး စိတ်ရှုပ်လာရ၏။ ဒုက္ခဒါပဲ။ ဒီပုံစံကိုသာ မေမေပြင်လိုကတော့ ပြောလို့ပြီးမှမဟုတ်တော့ဘူး။

“တော်ပြီ ကိုကို”

“ဒါ ကုန်အောင်စားရမယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ထချင်နေရတာလဲ ပြန်ထိုင်”

သူမ ကိုယ့်နားချွက် ကိုယ်ပြန်ဆွဲလိုက်မိတော့၏။ အဲဒါမှ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပါပဲ။

“ဟဲ့ အမလေး။ ဒီလောက်အထိ သူ့ကိုအလိုလိုက်ရသလား သားရေ၊ ဟင် ဒင်းက ပိုရောင့်တက်တော့မှာပေါ့။ သားနဲ့တော့ ခက်ပါတယ် မိဒီဒီ”

“ထိုင်ပါ မေမေထွေး။ မေမေထွေးသမီးက ကျွန်တော်တို့ မေမေတို့ အလုပ်ရှုပ်နေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး လုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေတယ်လေ။ ထမင်းကို တစ်နေ့တစ်နပ်ပဲစားတာ တစ်

ပတ်ကျော်နေပြီ။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ခပ်စောစောပြန်လာမှပဲ ဒီထံ
ပေါ်တော့တယ်”

“ကြည့်စမ်း တစ်နေ့ကိုတစ်နပ်ပဲစားတယ် ဟုတ်လား မိဒီ
ဒါ ညည်း ဘယ်သူ့ကို အရွဲတိုက်ပြန်တာလဲ။ ဒီလိုပဲ ရှေ့ဆက်သွားရင်
ဒီခန္ဓာကိုယ်က ပေါင်ရှစ်ဆယ်တောင် ရှိပါတော့မလား။ သန်ဘက်ဆီ
မက်လာပွဲကျင်းပတော့မှာ။ ခက်လိုက်တာနော်။ ငါ စိတ်ရှိလက်ရှိ လုပ်
လိုက်ရရင်တော့လား”

“ဒီဒီ ဒီလိုချည်းနေရတာ ပျင်းလို့ပါ မေမေရဲ့”

“ပျင်းရင် ဟိုဘက်အိမ်လာလည်ပေါ့ဟဲ့”

“မေမေနဲ့ကြီးမေတို့ပဲ မလာရဘူးဆို”

“ဪ အထအနက ကောက်ပြန်ပြီ။ သားလွှတ်ရင် လာလို့
ပြောထားသားပဲ။ စိတ်ဆိုးတုန်းပြောလည်း သေအောင်မှတ်တာပဲ။
ငါ စိတ်မရှည်တော့ဘူး ကဲ”

မေမေက သူမလက်မောင်းကို ပျတ်ခနဲ ရိုက်ချလိုက်တော့
သူက သူမလက်မောင်းကို အသာပွတ်ပေးလေ၏။ ခုမှ လူပြင်အောင်
မချော့ပါနဲ့လား ကိုကို။

“မလုပ်ပါနဲ့ မေမေထွေးရယ်။ ဒီနှစ်ရက်အတွင်း ကျွန်တော်
အားမှာ အချိန်ပြည့်ရှိနေမှာပါ”

“သား ဟိုတယ် date ရတာရော”

“အဆင်ပြေပါတယ် မေမေထွေး။ မြိုင်ညိုမှာ ည (၆)နာရီ
ကနေ (၉) နာရီထိရတယ်”

“အေးအေး။ မေမေက အဆင်မပြေမှာစိုးရိမ်တာ။ ဒင်းက
အဆင်ပြေတာမဟုတ်ဘူး။ ကြည့်ပါလား ရုပ်ကိုက မှန်ကုပ်ကုပ်နဲ့။ မိဒီဒီ
ဆင်”

“မေမေက ဒီဒီကို မချစ်တော့သလိုပဲ”

“ချစ်ချင်စရာရော တစ်ကွက်ရှိလို့လား။ ဝိုင်းချစ် ဝိုင်းအလို
ထက်တာနဲ့ ကမ်းတက်တဲ့ကလေးမ”

သူမ မျက်ရည်တစ်ပေါက်ဖီးကျာပွားတော့ သူက တယုတယ
ဆုတ်ပေးပြန်လေ၏။

“မငိုရဘူးလေ”

“ပစ်ထားလိုက်စမ်းပါ သားရယ်။ ဒင်းက ချောလေ ပိုဆိုး
ဆဲ။ ဂရီဂဂျောင်မ”

“ဗေမေကလည်း ဒီဒီဟာဒီဒီ အေးအေးနေနေတာပဲ
ယောက်ျားအတင်းပေးစားပြီးတော့”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ စကားထဲက ဇာတိပြလာပြီး
လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဟုတ်တော့ဘူးနော် မိဒီဒီ။ အိမ်ထောင်ထဲ
ဖြစ်နေပြီ။ အပြောအဆို အနေအထိုင် ဆင်ခြင်မှပေါ့။ ထောင့်
မကျိုးသေးဘူး။ မေ့ကိုမှာဦးမှပဲ။ ဒင်းကို ခေါက်ရိုးကျိုးနေတာ
ပညာပေးဦးမှ။ မဖြစ်သေးပါဘူး သားရယ်။ မင်းစိတ်ပျော့ပုံနဲ့
ကပ်ချွဲတာနဲ့ အကုန်ပါကုန်မှာပဲ”

“မပူပါနဲ့ မေမေထွေးရယ်။ အချိန်က စကားပြောပါလိမ့်
ကျွန်တော် သူပြန်ပြည့်လာအောင် ဂရုစိုက်ရဦးမယ်။ ကြီးမေတို့
ဝတ်စုံတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“မေမေတို့အတွက်က ဘာမှမပူနဲ့။ အစောကြီးကတည်း
စိစဉ်ထားပြီးသား။ ဒင်းကိုသာ ဓမ္မမဖောက်အောင် စောင့်ကြည့်
ကဲ မေမေပြန်ပြီ သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေပြန်ထွက်သွားတာကို လိုက်ကြည့်နေမိတော့ သူ

ခေါင်းကို အသာပုတ်လိုက်လေ၏။

“မင်္ဂလာပွဲပြီး Honey moon ထွက်ရင် ဒီဒီပျင်းမှာ မဟုတ်

ဘူး”

“မသွားချင်ပါဘူး”

“နောက်ကို ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကို လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး”

“ဘူးခံငြင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ဆိုပါတော့။ ကဲ ထ
မင်းလျှောက်ရယ်”

သူမ မျက်နှာလေး ရှုံ့တွသွားစဉ် သူက သူမကို လက်မောင်း
ဆွဲထူလိုက်လေ၏။ ညနေ လေညောင်းခွဲခွဲမှာ သူ့လက်ကို အလိုက်

ဆင့်ကိုင်၍ လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ ငါးနာရီထိုးတော့ ရေချိုးရ၏။

သူ့ အသင့်သွေးထားသည့် သနပ်ခါးကို မလှူးချင်သော်လည်း သူက
အတင်းပင် လိမ်းပေးလေသည်။ မျက်စိကိုစုံမှိတ်၍ ငြိမ်ပေးနေစဉ်
သူမ နဖူးပြင်ထက် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

“နောက်ကို ဘယ်တော့မှ မဝိုရဘူး။ ငိုတာသိရင် နာမယ်
ကြားလား။ ကဲ ခဏနေ မိပုနို့ဖုန်းဖျော်လာလိမ့်မယ်။ သောက်ပြီးရင်

အိပ်ရမယ်။ မနက်ကို (၈) နာရီမှထရမယ်”

“ဟင် မသောက်ချင်ပါဘူး။ အီလည်လည်ကြီးဖြစ်နေတာ အိပ်ရာထဲဝင်ရမှာ အစောကြီးရှိသေးတယ်။ ဒီဒီ ကျောပူအောင် တတ်ဘူး”

“မအိပ်လို့ရမလား။ ဒီမျက်နှာနဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ် ပြန်ပြည့်အောင် မနည်းပြင်ရမှာ။ အားဆေးနဲ့နို့မို့နဲ့ တွဲသောက်ခိုင်းတာ။ မသောက်”

မိလ္လာပို့သော ဖန်ခွက်အရည်နှင့်အပြည့် နို့မို့ကို ဆေးသောက်ရ၏။ သူက ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ပေးထားတာမို့ မကုန်ချေ။ နှုတ်ခမ်းမှာ အတင်းတပ်ပေးသဖြင့် မနည်းမျိုချရလေသည်။ သူ့လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“(၇) နာရီထိုးပြီ အိပ်ရမယ်။ ကိုယ်တစ်ညလုံးရှိနေမှာပေါ့”

“ကိုကို ကတိပေးထားပြီးတော့”

“အင်းလေ ကိုယ် မပေ့ပါဘူး။ စောင့်တာက စောင့်ကြည့်မှာပဲ။ လျှာမရှည်နဲ့ ကဲ ခြေလက်ဆေး အိပ်တော့”

သူမ ခြေလက်ဆေး၍ သေချာသုတ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်

ထိုင်လိုက်၏။ သူက ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အိပ်ခိုင်းနေလေပြီ။

“မျက်နှာကိုမှောက်အိပ်၊ ဒါမှ ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းလေး ဖြစ်မှာ”

“အာ ဒီဒီ မအိပ်တတ်ဘူး”

“ကျွတ် ကိုယ် သိပ်ပေးရမှာလား”

သူမ စောင်ကိုခေါင်းမြီးမြီး၍ လှဲချလိုက်တော့ သူက အတင်း ပြန်ခွာလေသည်။ သူမအသံ အိပ်ညှောင်ညှောင်လေး ထွက်သွား၏။

“အာ ကိုကိုနော်”

“အဲဒီလို လူလည်မကျနဲ့လေ။ စောင်အောက်မှာ မျက်လုံးပွင့်နေရင် အိပ်ပျော်ပါ့မလား။ မျက်စိမှိတ်”

“ဟင့်အင်း။ အိပ်လို့ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီဒီက ည (၁၀)

နာရီကျော်မှ အိပ်နေကျမို့ပါ”

“ညက (၁၀) နာရီ၊ မနက်ကျ (၄) နာရီထိတော့ ဒီအချိန်

လေးအိပ်တာ ဒီခန္ဓာကိုယ်က ဘယ်လာပြည့်တော့မှာလဲ။ မရဘူး အောင်အိပ်”

သူမ ငုပ်တုတ်ထထိုင်လိုက်တော့ သူပါ ခုတင်ပေါ် တက်ထိုင်

လိုက်လေသည်။ အမလေးနော် ဒီပုံအတိုင်း တစ်ညလုံးရှိနေရင်တော့
အိပ်လို့ပျော်တော့မှာပဲ။

“ကဲ အိပ်ပါ ဒီဒီရယ်။ မဆိုးပါနဲ့”

“ဒီဒီ တကယ်မအိပ်ချင်လို့ပါ ကိုကိုရယ်”

“မနက်ဖြန်တစ်ရက်ပဲ အချိန်ကျန်တော့တာနော် မဖြစ်ဘူး”
သူမ ဒူးခေါင်းပေါ် မေးစေ့လေးတင်ထိုင်နေတော့ သူမ

သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ထားလိုက်လေ၏။

“ကိုယ် သိချင်းဆိုသိပ်မယ်လေ ဒီဒီ နော်”

သူမ သူ့ရင်ခွင်ကိုကိုင်၍ ငြိမ်သက်နေမိ၏။ ရင်ခုန်သံတိုးသွင်း
ဝပ်တိုးတိုးလေး ကြားနေမိသည်။ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို ဘယ်အချိန်
ထိ ရနေနိုင်မှာတဲ့လဲ ကိုကိုရယ်။ သူက သူမခေါင်းလေးပေါ် ဝေခေ
အသာတင်လိုက်ပြီး သိချင်းကို တိုးတိုးလေး စဆို့လေတော့သည်။

No matter what they tell us.

No matter what they do.

No matter what they teach us.

What we believe is true.

No matter what they call us.

However they attack.

No matter where they take us

We'll find our own way back.

I can't deny what I believe.

I can't be what I'm not.

I know our love's forever.

I know, no matter what.

If only tears were laughter.

If only night was day.

If only prayers were answered.

Then we would hear God say.

No matter what they tell us.
 No matter what they do.
 No matter what they teach us.
 What you believe is true.

And I will keep you safe and strong.
 And sheltered from the storm.
 No matter where it's barren.
 A dream is being born.

No matter who they follow.
 No matter they lead.
 No matter how they judge us.
 I'll be everyone you need.

No matter if the sun-don't shine.
 Or if the skies aren't blue.
 No matter what the end is.
 My life began with you.

I can't deny what I believe.
 I can't be what I'm not.
 I know this love's forever.
 That's all that matter now.

No matter what ...
 No matter what...
 No, no matter ...
 That's all that matter to me."

ရင်နှင်ထဲမှာ အပြစ်မဲ့စွာ အိပ်ပျော်သွားသည့် သူ့မနုဿလေးကို

၁၆၄ စေတနာအတိုင်း

ခပ်ဖွယ် နှင်းရွက်လိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးထက်သို့ အသာလေး ချလိုက်ပါ။ ရှည်လျားကော့ပျံနေသည့် မျက်တောင်ခပ်စိပ်စိပ်တို့ကို အသာကြည့်နေမိသည်။ ကလေးရယ်၊ မင်းစိတ်တိုင်းကျ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေတဲ့ ပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ချွန်းအုပ်လို့ရနိုင်ပါ့မလား။ မင်းမျက်နှာလေးကို တစ်ရက်မမြင်မတွေ့ရရင် မင်းအသံလေးကို တစ်နေ့ မကြားရရင် ကိုယ် မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိပါတယ်ကွယ်။

ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးကို သူတစ်ပါးလက်ထဲ အိမ်ဆိုင်အောင်ကိုပဲ ကိုယ် သဝန်တွေတိုခဲ့မိတာ မင်းကို မြတ်နိုးမိနေတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကြောင့်ဆိုတာ မင်း နားလည်ပေးနိုင်ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ။ နှစ်ကိုယ်တူကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ဘယ်လက်တွဲပြီး လျှောက်လှမ်းခွင့်ရရင် ကိုယ်တို့အနာဂတ်ဟာ လှပစွာ ပန်းခင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်နေမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ကလေးရယ် မင်းမင်းက ကိုယ့်အပေါ်မှာ တကယ်ချစ်မြတ်နိုးနေတာ မဟုတ်လေတာကိုယ်။

သက်ပြင်းကို ခပ်ဖွယ်ချလိုက်မိ၏။ ဝှမ်းစောင်ကို လည်တိုင်ထိ လှုံ့ခြုံအောင် လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် နှမ်းခြုံ

ချင်ပေမယ့် ကလေးလန့်နိုးသွားမှာစိုး၍ မနမ်းပြစ်တော့။ ဪဘာမှာ အလှကြည့်ဖို့သက်သက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ သူ့နှလုံးသည်းစွတ်လေးပါလား။ ညဉ့်ယံက တိတ်ဆိတ်လျက်အေးစက်လာ၏။ သူအနွေးထည်ယူဝတ်လိုက်ပြီး သူမခုတင်ဘေးမှာ Dream bed ချ၍ ခြံလိုက်သည်။ ဘာလိုလို့နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရက်တောင် ရောက်တော့မှာလား။

Love conquers all. ✓

(Virgil)

အချစ်ဟာ အရာခပ်သိမ်းကို အောင်နိုင်တယ်လေ။

(ဗာဂျိလ်)

ဆံတုံးကို ပြိုင်ပြိုင်လေး သေသင်လှပစွာ ထုံးစွဲနေ၏။ အလိပ်
 တွေ အခွေတွေ ဘာတစ်ခုမှ မျက်စိရှုပ်အောင်မထည့်ဘဲ ရှင်းလင်းနေ
 သည့် ဆံတုံးရှေ့မှာ စိန်ဘီးကုပ်တန်းလေးကို ထိုးစိုက်လိုက်၏။ ဘေး
 ဘက်မှာ စိန်ခက်အတွဲလေးကို ခပ်အိအိလေး ချလိုက်သည်။ ထိုင်
 ဆိမ်းအင်္ကျီရင်ခံအထက်မှာ စိန်ဘယက်တွေက ငါးခုဆင့်၍ သွယ်
 တန်းသွား၏။ နားမှာ အရည်အသွေးတောက်ပသည့် စိန်ခြယ်နားကပ်
 တာ တလက်လက်။ လက်မှာပတ်ထားပေးသည့် လက်ညှိုးလုံးခန့်
 စိန်လက်ပတ်ကြိုး။ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးမှာ စိန်လက်စွပ်တွေ
 အစီအစဉ်နေသည်။ ပုံတော် ကတ္တီပါပီနပ်မှာ ဈေးနည်းနည်းပေါသည့်
 စိန်ပတ်ကြိုးတွေကို သိထား၏။ ထိုအထက် ခြေကျင်းပတ်မှာ စိန်ခြေ
 ကျင်းနှစ်ကွင်း...။

မျက်နှာကို ပန်းရောင်သန်းရုံလေး ခြယ်ထားသည်မို့ Puff ဖြင့် ခပ်ပူပူနုနုထပ်တင်ပေး၏။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့တင်စဉ် အသဟထာသည်ကို သူ တစိုက်မတ်မတ် ငေးနေမိသည်။ လှလွန်းပါသည့် သတို့သမီးလေးပါလား။

“ကိုဝေ အဝတ်အစားလဲတော့လေ”

“အင်းပါ၊ ဒီဒီပြီးတဲ့အထိ စောင့်ဦးမယ်”

ဝင်ယော်တောင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ခဲနက်ဖြင့် ကွေးကွေးလေးတင်လိုက်ပြီး မျက်တောင်ကျောစက်ကို ကိုင်လိုက်တော့ သူမက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဒီဒီ မျက်တောင် မကျောချင်ဘူး”

“တော်ပြီ မဝေ။ မျက်ခွံကိုလည်း ထပ်မတင်နဲ့တော့။ ဒီအတိုင်း လုံလောက်ပြီ”

ရင်ဘတ်ပန်းကို ပန်းအစစ်တွေ Plastic ပန်းတွေမသုံးဘဲ စိန်ပန်းဆိုင်ရင်ထိုးတပ်ပေးတာကို သေချာစောင့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူ အဝတ်လဲလိုက်၏။ မေမေတို့အားလုံး သွားနှုတ်ကြပြီမို့ သူ သူမလက်ကို ကိုင်၍ လှေကားမှဆင်းကာ ကားပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ကားက ညင်သာ

နှင့် Sedona Hotel သို့ရောက်ရှိလာလေပြီ။

မီးရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် DVD ရိုက်ကြ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြတာမို့ သူမမျက်လွှာကို အသာချလိုက်မိ၏။ လူတွေအများကြီး နေတာမို့ မျက်နှာက မိတ်ကပ်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ပန်းသွေးဖြာနေသဖြင့် လက်ကိုမချိတ်ဘဲ သူက ချိုင်းကြားထဲ ညှပ်ကိုင်ထားသည်မို့ သူများမဝံ့လာဆောင်နှင့်မတူဘဲ တစ်မူထူးနေလေ၏။ မြေလှမ်းကို ကြည့်သော်လည်း သူမ မျက်နှာကိုသာ တစ်စိန်စိန်ကြည့်နေတာကြောင့် သူမသတ်ထဲမှ ကျွတ်စိ ကျွတ်စိ ဝေဖန်သံတွေကို ကြားနေရသည်။ အပြစ်လဲ ကိုယ့်သတို့သမီးကို ကိုယ်ကြည့်တာ ဆန်းလို့လား။ ဒီလို တစ်စိန်စိန်အကြည့်ခံတဲ့ အလှပိုင်ရှင်လေးကို မကြည့်ဘဲနေနိုင်တဲ့သူ သာကမှာ ရှိမည်မထင်ပါ။

စင်မြင့်မှာထိုင်လိုက်စဉ် အခမ်းအနားကစချေပြီ။ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို လွတ်သွားမှာမို့သည့်အလား အတင်ဆုပ်ထားတာ မို့ သူမ ရုန်းကြည့်မိရာ သူ့ထံမှ အကြည့်စူးတစ်ချက်ကို ရလိုက်သဖြင့် ညှပ်လိုက်ရသည်။ လက်ထပ်လက်စွပ် ထပ်ပေးပြီး အစားအသောက် အချိန်မှာ ရေခဲမုန့်မခွဲဘဲ ကိတ်ကိုသာဖွဲ့၍ ကျွေးတာမို့ ပါးစပ်ကို

အသာယာပေးလိုက်ရ၏။ သူက သူမကို မခွဲစေဘဲ ပြင်ပိုင်နေခိုင်းသဖြင့် Cameraman တွေ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ရယ်ကြလေ၏။

“သတို့သမီးကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ခိုင်းပါဦး။ မျက်လွှာခုတ်ပုံတွေပဲ ရနေတယ် ရစေရေ”

“ဟုတ်တယ်၊ မျက်ဝန်းတောက်တောက်ကလေးကို ပြင်ဆင်လို့ပါ”

သူမမျက်နှာလေး ဖျန်းခနဲရဲတွက်သွား၏။ သူက ပြုံးလိုက်ပြီး သူမလက်ကလေးကို ညှစ်၍ သတိပေးလိုက်လေသည်။

“ဒီဒီ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ဦး”

“ဟင့်အင်း”

သူမ ခေါင်းခါပြလိုက်တော့ သူက လူတွေရှေ့မှာပင် သူမပန်းကို ဆွဲလှည့်လိုက်သဖြင့် ရှက်လန့်တကြား မော့ကြည့်စဉ် မီးရောင်တွေက ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ လက်သွားလေ၏။

“ပြုံးပြုံးလေးနေလေ”

သူမက မပြုံးသည့်အပြင် နှုတ်ခမ်းစုပြလိုက်တော့ cameraman တွေထံမှ ရယ်သံတွေ ဝေါခနဲထွက်လာလေ၏။ မေမေတ

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်၍ အသံတိတ်မာန်နေလေပြီ။

“ဒီဒီနော် မပြုံးရင် ကိုယ့်အကြောင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ လူရှေ့သူရှေ့လည်း ကိုယ်ကရှောင်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူမ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး လှစ်ခနဲပြုံးလျက် သူ့လက်မောင်းကို မျက်နှာအုပ်၍ မှီချလိုက်ချိန်ဝယ် လက်ခုပ်သံတွေက တဖြောင်းဖြောင်း။ အို ဘာတွေကိုများ သဘောကျနေပါလိမ့်။ “သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးတို့ဖြင့် အရောင်တလဲ့လဲ့တောက်ပနေချေပြီ။ ကြည့်ပါဦး။ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ အမူအရာလေးပါလဲ။ သူ့အသည်းယားလာမိ၍ သူမ နှာခေါင်းလေးကို အသာဆွဲလိုက်တော့ သူ့ယ်ချင်းတွေထံမှ ခပ်လှောင်လှောင် စနောက်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ အသက်အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် သူက ကလက်နေပြီလား။

အခမ်းအနားသိမ်းတော့ လူတွေအားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးချိန် လက်တွေ့ရော ဇက်ပါ သူမ ညောင်းနေလေပြီ။ ကားပေါ်မှာ မနည်းဣန္ဒြေဆည်နေရင်း အိမ်ရောက်သည်နှင့် ဇက်ကို နှိပ်မိတော့ သူက

သူမကို နှိပ်ပေးရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... နေပါစေ ကိုကို ရပါတယ်”

“ကိုယ် နှိပ်ပေးပါမယ့် ဒီဒီရယ်။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒီအထဲ
အကြာကြီးတောင့်ခံထားရတာ”

“ဟင့်အင်း... ဒီဒီ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“ကိုယ်က လုပ်ပေးတဲ့သူပါ ဒီဒီကလည်း”

အခန်းထဲသို့ မမသွယ်ဝင်လာပြီး လက်ဝတ်လက်စား
ချွတ်ပေးလျက် ဆံထုံးကိုပါ ဖြေချလိုက်၏။ ဆံပင်ကို သူက ဘီကြီး
၍ ခေါက်တင်ပေးလိုက်သည်။

“ညကျရင် French Role နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမသွယ်”

“မိတ်ကပ်က ခပ်ပါးပါးလူးမှာတော့ မမသွယ်ပဲ လိမ်း
မယ်”

“ရပါတယ်၊ ဘယ်သူလိမ်းလိမ်းပါ။ အရုပ်မျက်နှာကြီး
မနေဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“နင့်ဟာလေးက အရုပ်လေးနဲ့တူနေတာကိုး”

“မမသွယ်နော်”

“မှန်တာပြောပြန်တော့လည်း မခံနိုင်ပြန်ဘူး”

သူမက သူ ဇက်ကြော့ခွဲပေးတာကို ယား၍ ဇက်လေးပု
သွားတော့ မမသွယ် ရယ်သံထွက်လာလေ၏။

“ကောင်းတယ်၊ အနှိပ်လည်း မခံနိုင်ဘဲနဲ့ ဖိပ်ခံချင်တဲ့
အဘွားလေး”

“မမသွယ်ကလည်း ဒီဆံထုံးအမြင့်ကြီးက ခေါင်းမှာ ပိနေ
တာတော့ မသနားဘူး”

“ဟဲ့ ဒါ အသေးဆုံးဆံထုံးကို တပ်ပေးတာ။ ဒါကိုများ
ဂရိုဂျောင်ကျနေသေး”

“မသိဘူး၊ ဒီဒီမှ မနေတတ်ဘဲဟာ။ ရပြီကိုကို”

“ကဲ ကိုယ့်အလှည့်”

“အမလေးဟဲ့၊ ကြင်နာနေလိုက်ကြတာ။ ငါတောင် မျက်စိ
ရက်လာပြီ ကိုဝေ”

“ဘာလုပ်နေလို့လဲဗျ၊ နှိပ်ပေးရုံလေးနဲ့ ရှက်စရာလား။ အပျို

ကြီးတွေများ ဖိစာကိုကြောင်လွန်းတယ်”

“ဟယ် ကိုဝေဇော်၊ ငါ သတို့သမီးကို ဝှက်လိုက်အောင် မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့”

“အဲဒါကလွဲရင် ကြိုက်တာလုပ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို သဘင်မယ်ဆိုရင်တောင် ချဲခဲကြီးအသေခံပေးလိုက်မယ်”

“ရှူးပါဟယ်”

မေသွယ် ထွက်သွားတော့ သူမ တစ်ချက်သန်းဝေလိုက်အောင် ခြောက် တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းနေပြီကို။ သူ သူမကို အိပ်စေလိုက်ပါသည်။

“အိပ်ချင်ရင် အိပ်လေ ဒီဒီ။ ညပွဲရှိသေးတော့ အိပ် အိပ် သူမ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မင်္ဂလာအိပ်ရာထက် ချွဲ

၍ ကွေးကွေးလေး အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ သူ သူမ ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ပေးရင်း ဝှံ့ကြည့်နေမိ၏။ ကလေးရယ် ဘဝတစ်ခု အပိုင်လိုချင်နေတာကို ဘာဖြစ်လို့ မပေးချင်ရတာတဲ့လဲ။

French Role ကို လှလှပပလေး ထုံးလိုက်ပြီး ဖုလဲလေးတွေပါသည့် ခွဆံထိုးလေးတွေကို ဘေးမှာ ခပ်ကဲ့ကဲ့ထိုးထိုးလိုက်တော့ ဆံထုံးကိစ္စကပြီးပြီ။ မိတ်ကပ်ကို လိမ်းထားမှန်းအောင် ခပ်ပါးပါးလေးလူး၍ Puff ဖို့၏။ မျက်ခုံးကို ခပ်မိုန်မိုန်

ချွဲပြီး နှုတ်ခမ်းကို အရောင်ခပ်ပျော့ပျော့တင်၍ အလှပြင်ထားပြီးလေပြီ။ အဖြူရောင်ဂါဝန်ထက်မှာ မဟူရာလက်ဝတ်ရတနာများက တလက်

“ဟင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဖိနပ်ဝတ်မယ်လေ ဒီဒီနဲ့”

“ဒီဒီဟာ ဒီဒီ ဝတ်မှာပေါ့။ မလုပ်ပါနဲ့၊ ငရဲတွေကြီးကုန်တော့မှာပဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

သူ သူမခြေထောက်ဖွေးဖွေးလေးမှာ ကြီးသိုင်းဖိနပ်အဖြူကို ဝတ်ပေးလိုက်၏။ လက်ကိုဆွဲ၍ ထခိုင်းလိုက်ပြီးမှ ယုန်မွေးပဝါကို အပေါ်မှ အသာခြုံပေးလိုက်သည်။ အမှန်တကယ်က ခြုံဖို့မသင့်ပါ။ သူမ မနေတတ်၍ ခြုံပေးရခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။

မြရိပ်ညိုဟိုတယ် မြက်ခင်းပြင်မှာ ကျွမ်းပတာမို့ လေက တဖြူးဖြူး။ အရမ်းရင်းနီးသည့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေသာ မိတ်ထားတာမို့ ဧည့်သည်က ရာကျော်ရုံသာ။

“Congradulation ကိုရဝေ၊ Lady လေးက အရမ်းငယ်

သလိုပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ (၈) နှစ်ကွာတယ် ခင်ဗျ”

“ရှေးတတ်လိုက်တာများ။ ဘယ်က ရှာတွေ့လာတာလဲ”

“ဟင်း ဟင်း။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိန်းလာခဲ့တဲ့ ကလေးပါ”

“ဟော ဒါကြောင့်ကိုး။ ကိုယ့်အိတ်ထဲ အပြည့်ထည့်လိုက်တာပေါ့လေ”

“ပြောရင်လည်း ခံရမှာပါပဲ”

သူမမျက်နှာ ပျက်ချင်လာချေပြီ။ ကိုကိုရေ ဒီဒီက ကိုကိုကလေးလေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကိုကိုယုံအောင် ဒီဒီ ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။ အခုဆို အခြေအနေတွေက လွန်ကုန်ပြီ။ ဒီဒီက ဒီဒီကိုကိုအချစ်ကို လိပ်ညာယူတယ်လို့ စွပ်စွဲသလိုမျိုးဖြစ်နေမှာကို သိပ်ကြောက်ပါတယ်။

“ကဲ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်လေ။ ခုထိ သတိထားမိရင် kiss မပေးသေးပါလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ နဂိုကမှ အရှက်သည်းရတဲ့ကြားထဲ”

“မရဘူးဗျို့။ ဒါ first request ကဲ လုပ်လုပ်”

သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ တောင်းဆိုမှုကြောင့် သူမ မျက်နှာလေး ရဲရဲနီနေချေပြီ။ အို ဒုက္ခပါပဲ။ မတောင်းဆိုသင့်တာကို ဘာဖြစ်လို့များ လိုက်တောင်းနေကြသည်မသိ။ သူမ ခေါင်းကိုငုံ့ချလိုက်စဉ် သူက သူမလက်မောင်းလေးကို ဆွဲလှည့်လိုက်လေ၏။

“ဟင့်အင်းနော် ကိုကို”

“သူတို့တောင်းတုန်းပေးမှဖြစ်မယ် ဒီဒီ။ တော်ကြာ တစ်ဆင့်အိုးပြီး love kiss ပေးပါဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အာ မရဘူးကွာ”

သူက သူမမေးစေ့လေးကို လက်ဖျားနှင့်ဆွဲယူဟော၍ ဖျတ်ခနဲငုံ့မွှေးလိုက်တော့ လက်ခုပ်သံတွေ ဝေါခနဲထွက်လာလေ၏။ သူမ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာကို ငုံ့ဝှက်လိုက်တော့ ရယ်သံတွေက တအုံးအုံး။ ရှက်လိုက်တာနော်။ အငွေ့သာပျံသွားချင်ထော့တာပါပဲ။

“Next one ရဝေ”

“တော်ပါပြီ၊ တော်ကြာ ငိုချလိုက်မှ ချောမရဖြစ်နေမှာဗျ”

“ဟင်း ဟင် တော်တော်အရှက်ပိုတဲ့ သတိတမားလေးပါလား”

ပိုင်းတွေကို လိုက်ညွှန်ခံချိန်မှာ သူက သူမလက်ဖျား
ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ မရင်းနှီးသည့်မျက်နှာတော်
အလိုက်သင့်ပြီးပြရင်း သူမ စိတ်အိုက်နေပြီ။ ကြီးမေတို့ထိုင်နေသည့်
ပိုင်းကိုရောက်တော့ ခုံလွတ်မှာ သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့ထိုင်ချလိုက်တာလဲ”

“ညောင်းလှပြီ ကြီးမေရဲ့”

“ဪ ခက်တာပဲ။ ဒီကလေးမတော့”

“ထိုင်ပါစေ ကြီးမေ။ တစ်နာရီကျော်ပြီဆိုတော့ သူ့လည်
ညောင်းနေမှာပေါ့။ ကဲ ဒီမှာပဲနေနော်။ ကိုယ် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
သွားဦးမယ်”

သူ အပေါင်းအသင်းတွေဆီရောက်သွားတော့ အရက်
တိုက်တာနှင့် ကြုံလေတော့သည်။ သူ လက်တခါခါနှင့် ငြင်းဆန်
လေ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ကလေးကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ကြောက်နေရပြီလားဗျ”

“ကြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်တာပါဗျာ”

“မရဘူးဗျာ၊ တစ်ပက်ပဲ။ တစ်ပက်၊ Bachelor night ပဲ
ပဲပဲ”

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ မလုပ်ပါနဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်
အစာအိမ်နဲ့ မတည့်ဘူး”

“ဟာ ဒီကောင်တော့ အတော့်ကို လက်ပေါက်ကပ်တာပဲ။
ဒီလေးမှ ရဲဆေးမတင်ရင် မင်္ဂလာဦးညကို ဘယ်လိုနဲ့မှာလဲကွ”

သူ့မျက်နှာ ဖြန်းခနဲ ရဲတက်သွားပြီး ရယ်ချလိုက်ပါသည်။
အောက်လှည့်တော့ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ဖနီးကို ကျွန်တော်က အလှူကြည့်

နဲ့သက်သက်လေး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။ အင်း သူသာမူးသွားရင်
သူမ ဘာတွေပြောမလဲ။ စိတ်ထဲမှာ သိချင်လာ၍ တစ်စုံမျှ ယူ၍

နဲ့သိုက်တော့ လက်ခုပ်သံတွေက တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်လာ၏။
သူ့ကွယ်မှာ ပြန်ထွေးလိုက်ပြီး အလိုက်သင့် ရယ်မောနေလိုက်သည်။

သူမ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်နေလေပြီ။ အမလေး သူ သူ
အရက်တွေသောက်နေပါလား။ အဲဒါမှ မဟာ့ မဟာ့ ဒုက္ခ။ အရက်
တွေသောက်ပြီဆိုမှတော့ သူ့ကတိကို သူ ဘယ်လိုတည်နိုင်တော့မှာလဲ။
စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။

အိမ်ကိုပြန်ရန် ကားပေါ်တက်စဉ် သူက ပြုံးချင်စိတ်ကို မနည်းအောင်ထားရ၏။ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည့် သူမကိုယ်လုံး လေးကို အသာပွေ့ဖက်ထားသဖြင့် သူမမှာ ရုန်းလည်းမရ။ အိမ်ကို ရောက်တော့ အောက်ထပ်ရှိ မင်္ဂလာခန်းထဲ တန်းဝင်လိုက်သဖြင့် သူမပါ တုန်တုန်ခိုခိုဖြင့် ပါလာလေသည်။

“ဒီဒီ ကိုယ် မဟန်နိုင်တော့ဘူး”

“ဂုန်း”

“အား”

အိမ်ရာထက် သူမကိုပါ ဆွဲချလိုက်သဖြင့် သူမ ကြောက်လန့် တကြား အော်လိုက်မိသည်။ အမလေးနော်၊ သေတော့မှာပဲ။ သူမ မင်္ဂလာခန်းထဲပေါ်မှာ ကန်လန်ကြီးလဲ့၍ တရှူးရှူးနှင့် အိပ်ပျော်သွားနေ ပြီ။ သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းချလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ် ဝတ်ထားသည့်ဝတ်စုံကို Pajamas နှင့် လဲဝတ်ပေးလိုက်ပြီး တည တညပြန်လှည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူမ အဝတ်အစားလဲ၍ ရတနာ ပစ္စည်းတွေကို ချွတ်လိုက်၏။ ဆံထုံးကို ဖြန့်ချ၍ ရတနာတွေကို ဘူးထဲ သေချာထည့်ကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင် မျက်နှာသစ်ပြီး သနပ်ခါး

ကျလေး လူးလိုက်ပါသည်။ ရတနာဘူးလေးကို တစ်ပါတည်း သူ့လာခဲ့ပြီး ဘုရားခန်းမှာ အရင်ဆုံး ဘုရားရှိခိုးလိုက်ပါ၏။

“အရှင်မြတ်စွာဘုရား။ တပည့်တော်မ၏ ရင်တွင်းမှ အပေါ်ထားရှိသည့် ချစ်မေတ္တာစစ်မှန်ပါက တပည့်တော်မအပေါ် အထင်လွှဲမှားနေသည့် သူ့ရင်တွင်းမှ အပူဖိအားကို ငြိမ်းအေးပါစေ ဘုရား”

ဦးသုံးကြိမ်ချ၍ ဘုရားခန်းဘေးရှိ ဘွားအခန်းထဲကို ဝင်လာ ပြန်။ ဘွားက စောင်ခြုံ၍ မိုန်းနေလေပြီ။ မနက်က မင်္ဂလာပွဲမှာ ဝတ်စုံခွဲရှာတာကိုး။

“ဘွား အိပ်ပျော်နေပြီလားဟင်”

“မြေးလား လာလေ၊ ဘယ်နှယ် အပေါ်ထပ်ကိုတက်လာ နာလဲ”

“ဒီဒီ မနက်ကပွဲရယ်၊ ဒီညပွဲမှာပါ ဝတ်ပြီးတဲ့ ရတနာတွေ အပ်တာပါ ဘွား”

“ကွယ် မြေးရယ် သိမ်းထားပါဆိုမှပဲ”

“ဘွားဆီမှာပဲ အပ်ထားပါရစေ ဘွားရယ်။ ဒီဒီ ဘွားကို ပြေးရဦးမယ်လေ။ ဘွား ဒီနေ့ အရမ်းပင်ပန်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဒီနေ့တော့ မနှိပ်ပေးခဲ့တော့ မြေးရယ်။ မြေးက ပိုပင်ဆန်တာပေါ့။ ဘွားကို ခုနပဲ ဖိပလာနှိပ်ပေးသွားတာကွလဲ့”

“ဪ”

“ကဲ ကဲ သွားနားတော့။ မြေးရဝေ အိပ်နေပြီလား”

“အိပ်ပျော်နေပြီပေါ့။ ဘွားမြေးက အရက်တွေ သောက်လာတယ်”

“ဟင်းဟင်း ဒီလိုပဲမြေးရဲ့။ ဒီရက် ဒီညမျိုးဆိုတာ အသင်းအသင်းတွေ တိုက်သမျှ သောက်ရတာပဲ။ ဒီတစ်ရက်ပါပဲ မြေးရယ်။ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ။ ကဲ သွားနားချေတော့။ မနက်ကို အစောကြီးထထနေနဲ့။ မြေးရဝေ စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား။ ဒီဒီသွားတော့မယ်နော်”

“အေး အေး။ မြေး”

သူမ ဘွားကို ကန်တော့လိုက်ပြီး ဖေဖေနှင့်မေမေ အခန်းရှေ့မှာ ထိုင် ကန်တော့နေစဉ် အခန်းတံခါးက ချပ်ခနဲ ပွင့်လာလေ၏။

“ဟဲ့ အမေလေး လန့်လိုက်တာ သမီးရယ်။ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မေမေတို့ကို ကန်တော့နေတာပါ”

“ဪ အဲဒါ တံခါးခေါက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နှယ် အပြင်ကုနေ ထိုင်ကန်တော့နေတာတုံး”

“ဒီဒီ ညတိုင်း ဒီလိုပဲ ကန်တော့နေကျပါ မေမေ။ မေမေတို့ အိပ်နေတာမို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“သာဓုပါ သမီးရယ်။ သာဓု သာဓု။ နောက်ကို (၈) နာရီ ဆိုင်းခင် အခန်းတံခါးကို လာခေါက်လိုက်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“ကဲ ကဲ သွားနားတော့သမီး။ ပင်ပန်းလှပြီ။ မနက်ကို အစောကြီးမထနေဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ နှာခေါင်းလေးရှုံ့သွားမိ၏။ ဟင်းခန်း၊ မနက်ကို ဘယ်နှယ်ကြောင့် အစောကြီးမထစေချင်ကြတာပါလိမ့်။ ကျောပူအောင် အိပ်တတ်ဘူးဆိုမှပဲ။ လှေကားမှ အသာဆင်းလာပြီး အခန်းဝမှာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေအေးလာ၍ ခဏရပ်နေမိသည်။

“ဒင်”

“အပေ့”

တိုင်ကပ်နာရီမှ (၁၂) နာရီထိုးသံကြောင့် သူမ ရုတ်တရက် လန့်သွားရင်း တိုးတိုးလေးရယ်လိုက်မိသည်။ ငါ့နယ်နော် အရာရာ ကြောက်လန့်နေတတ်တဲ့ ယုန်သူငယ်လေးဘဝ ရောက်နေတာမို့မှာ လား။ အခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပြီး Lock ချလိုက်သည်။ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှ ညအိပ်မီးသီးလေးကို ဖွင့်၍ အခန်းမီးကို မှိတ် လိုက်၏။ ပြတင်းတံခါးတွေကို လိုက်ပိတ်ပြီး ခုတင်ဘေးပြန်လျှောက် လာခဲ့သည်။ ကြည့်ပါဦး။ ခုတော့လည်း အပြစ်မရှိတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်လို ဘေးတိုက်လေး အိပ်မောကျနေတာပါလား။ ကိုကို ရယ် ဒီဒီတို့နှစ်ဦးဘဝက အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်နေရသလို စမ်း တာဝါးဝါးပါလားကွယ်။ မဆိုင်ပေမယ့် ပိုင်ခွင့်ရခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဒီပိုင်တာ က လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြုလို့မရတဲ့အရာလေး။ ကိုကိုကို ဒီဒီနှလုံးသား ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးတာပါ ကိုကိုရယ်။ ဒါကို ကိုကိုကတော့ မယုံတော့ဘူး မဟုတ်လား။

ကော်စောထက်မှာ ဒူးထောက်ချ၍ သူ့ကို ဦးခိုက်ကန်တော့ လိုက်သည့်အခိုက်လေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်၏။ ဒီဒီရောက်နေ

ပြော။ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ အိပ်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမ ဘယ်မှာအိပ် သေး သူ့သိချင်နေ၏။ မျက်စိနန်းအစုံကိုတော့ စေ့မှိတ်ထားဆဲ။ သူမထံ အသံတိတိုးထွက်လာလေသည်။

“ကိုကို ဒီဒီ ဒီဒီ အားလုံးကို အကြိမ်ကြိမ်ပြောဖူးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဒီစကားကို ဘယ်သူမှ မယုံကြဘူး။ အထူးသဖြင့် ကိုကို မယုံကြည်တာက ဒီဒီအတွက် ပိုဆိုးပါတယ်။ ဒီဒီကလေး တကယ် ပြုလို့လွင်က ရောက်လာခဲ့တဲ့သူပါ။ မေမေဆုံးသွားတော့ မေမေမောင် လေးလေးကျော်တို့ လင်မယားက ဦးအောင်ပိုင်ဆိုတဲ့ မုဆိုးဖိုကြီးနဲ့ ဒီဒီကို အတင်းပေးစားကြတာ ကိုကိုရဲ့။ ဒီဒီ ဒီဒီ အဲဒီလူကြီးကို မယုချင်လို့ ရန်ကုန်ကို ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ဒီဒီဘဝကလေး ခုထဲပျောနေတဲ့ ဗေဒါလေးလို ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်း ကပ်ရမယ် ဆုံးမသိ။ ယောင်ဝါးဝါးနဲ့ပါပဲ။ ကြီးမေတို့နဲ့ မေမေဆီရောက်လာတော့ ဒီဒီ အဲဒီအိပ်မှာ နေပျော်ခဲ့ရတယ်။ မေမေကို ဒီဒီ သိပ်ချစ်တာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ ဒီဒီ ရှောင်ပြေးလာခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စက ဒီရောက်တော့ ရှောင်လို့မရတော့ဘူး”

သူမအသံလေး တိမ်ဝင်သွားပြီး ခုတင်စောင်းကို နဖူးတိုက်၍

ကိုက်ရှိုက်လိုက်သည်မှ သူ့ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ သူ့ဘာဆက်ပြောဦးမလဲ။

“ဒီဒီရင်ထဲမှာ ယူကျုံးမရဖြစ်ရပါတယ် ကိုကို။ ကိုကိုကိုကိုက ဒီဒီကို ကိုကိုဒီဒီလို့ထင်ပြီး အခုလို အခုလို လက်ထပ်ခဲ့တာ ဒီဒီအကြောင်းတွေကို ကိုကို တစ်နေ့သိသွားရင် ကိုကို ဒီဒီကို သိပ်နှစ်သွားမှာပဲနော်။ ကိုကိုမုန်းသွားမှာကို ဒီဒီ အရမ်းကြောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကို ဒီဒီပြောခဲ့ဖူးသလို ဒီဒီက ကိုကိုဘဝရဲ့ ဧည့်သည်မှန်း ဒီဒီကိုယ် ဒီဒီ သိနေပါတယ်။ ကိုကိုသိသွားတဲ့နေ့မှာ ကိုကိုကို ဒီဒီ ကွာရှင်းပေးခဲ့မှာပါရှင်။ ဒီဒီဘဝက ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လားရမှန်း မသိတဲ့ လမ်းပျောက်နေတဲ့သူပါ။ ဒီလိုပိန်းကလေးမျိုးကို ဘယ်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကမှ တန်ဖိုးထားချစ်ကြင်နာမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါကို ဒီဒီနားလည်ပါတယ်။ အခိုက်အတံ့ကာလလေးတစ်ခုမှာ ကိုကိုအရိပ် ကိုကိုရင်ခွင်မှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့တာမို့ ဒီကျော့တွေကို ဒီဒီ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ဒီဒီကို ဒီဒီကို ကိုကိုတို့အားလုံး မေ့သွားကြမှာပါလေ။ အဲဒီအခါ ဒီဒီကတော့ မြေဦးတည်ရာအရပ်ကို လျှောက်သွားနေရမှာပဲပေါ့”

သူမ ဖြည်းဖြည်းချင်းထရပ်လိုက်၏။ ခုတင်ခြေရင်းမှာ ခေါက်တင်ထားသည့် စောင်ကိုဖြန့်၍ သူ့ကို ဖွဖွလေး ခြုံပေးလိုက်တာကို သိနေသည်။ မျက်နှာနား အပူငွေ့ရှိက်သွားတာမို့ သူမ သူ့ကို ပုံကြည့်နေမှန်း သိနေ၍ သူ ငြိမ်နေလိုက်၏။ ဒီဒီ မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။ ကိုယ့်ရင်ခန်းသံတွေ ဆူညံနေပြီနော်။ မင်းကို ကိုယ်ကတိပေးထားတာကို သိနေပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်တွေ ယိမ်းထိုးနေပြီကွ။

“ကိုကို မယုံကြည်တော့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ကိုကို မကြားခိုန့်မှာပဲ ဒီဒီ ပြောချင်ပါတယ်”

သူမ မျက်ရည်ထက်မှ မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သုတ်လိုက်၏။ သွေးကြောစိမ်းလေးတွေ ယှက်ဖြာနေသည့် ကိုကိုပါးပြင်ကို ပုံကြည့်နေရင်း ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲခံစားမှုက တစ်ကိုယ်လုံးကို နွေး၍ စီးကျသွားလေသည်။

“ကိုကိုကို ဒီဒီ ဒီဒီ တစ်သက်တာအတွက် သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ”

သူမ သူပါးပြင်ကို အသာဖွဖွ မွှေးရှိုက်လိုက်သည် နှာသီးဖျားလေး၏ အေးစက်စက်အထိအတွေ့မှာ သူ လုံးဝ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပေ။ ကျောခိုင်းခွာလိုက်သည့် သူမလက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်မိ

လေ၏။

“ဒီဒီ”

“အမလေး”

သူမခန္ဓာကိုယ်လေး သူ့အပေါ် ထွေးခနဲကျသွားပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်လုံး နစ်မြုပ်နေချေပြီ။

“အို ကိုကို၊ ကိုကို အိပ်ပျော်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်တုန်းက အိပ်ပျော်နေလို့လဲ။ ဘယ်တုန်းက အရက်သောက်ခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“ဟင် ဒုက္ခပါပဲ”

“ခုမှ ဒုက္ခမတနဲ့ ကလေးမရဲ့။ ရင်ဖွင့်နေတုန်းက ဖွင့်ခဲ့ပြီး ခုမှ ဘွားခတ်လို့မရတော့ဘူး။ ကိုယ် ဒီဒီကို ရာသက်ခန့် ရိုးမြေကျ ရည်ရွယ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာ။ ကွဲဖို့ကွာဖို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝထဲကနေ ဒီဒီကို ဘယ်တော့မှ ထွက်သွားဖို့ မပြုဘူးဆိုတာ ဟောဒီနဲ့လုံးသားထဲမှာ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ”

“ကိုကို ဒီဒီ ဒီဒီ”

“သိပ်ကြောက်နေပြီလား။ ကိုယ် ကတိပေးထားတာကို နှိမ့်

သိမ်းလိုက်ပြီ။ အဲဒါ ဒီဒီကြောင့်ပဲ”

“အို ဟင်အင်း”

“ရွှေတံခါးကြီးဖွင့်ပေးမှတော့ ကိုယ်ဝင်လာခဲ့ပြီ ကလေးရယ်။

ကိုယ့်စိတ်တွေ လုံးဝ ထိန်းလို့မရနိုင်တော့ဘူးကွ”

သူမမျက်နှာအနီး သူ့မျက်နှာတိုးကပ်လာချိန်မှာ သူမ

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ချလိုက်တော့သည်။ ရင်ခုန်သံတွေ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကုန်တာက အတိုင်းအဆမဲ့။ အချစ်ဆိုတာ သစ်သီးတစ်လုံးဆိုရင် အဲဒီချိုမြိန်တဲ့အရသာကို သူမ မြည်းစမ်းမိခဲ့လေပြီ။

အိပ်ရာထဲမှ မျက်စိမှိတ်လှဲနေလျက်မှ နံဘေးကို လက်ဖြင့်
လှမ်းစမ်းလိုက်၏။ သူ့နှလုံးသည် ပွတ်လေးက ရှိမနေတော့။ ထိတ်ဆဲ
ခံစားမှုနှင့် သူ့အသံစူးခနဲ ထွက်သွားရလေသည်။

“ဒိဒိ ဒိဒိ”

ကော်ဖီဖျော်နေရာမှ သူ့အော်သံကြောင့် သူမ တွန့်ခနဲ ခြောက်
သွား၏။ မေမေက သူမကို လှည့်ကြည့်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“ကဲ ခေါ်နေပြီ၊ မေမေမပြောဘူးလား။ သမီးကို အစောင့်
ထမလာပါနဲ့လို့”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မသိပါဘူး”

သူမ ပေါင်မုန့်ယိုသုတ်ရန် အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်ပြီး
အိပ်ခန်းသို့ အပြေးလာခဲ့ရတော့သည်။

“ဒိဒိ”

“ရှင် ကိုကို လာပါပြီ”

သူက ခုတင်ထက်မှ ခြေချ၍ထိုင်လျက် ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွ
ညှိကံ၏။ ဟူး တော်ပါသေးရဲ့။ သူမ ဘယ်ကိုများထွက်ပြေးပြီလဲ
အိမ်မှက သူ့ရင်ကို အရိုက်ဖြင့် ရိုက်ခတ်စေလိုက်တာ သူ့ကိုယ်သူသာ
အသိဆုံးမဟုတ်လား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကိုကို”

“လာဦး”

သူမ သူ့အနီးရပ်လိုက်တော့ သူက သူမလက်ဖျားလေးကို
အိမ်မက်စု၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။

“ကိုယ်က ဒီဒီပျောက်သွားလို့ စိုးရိမ်သွားတာပဲကွယ်။ ဘာ
ဖြစ်လို့ အစောကြီးထရတာလဲ။ နောက်ကို ကိုယ်နဲ့မှ အတူတူထပါ
တာ”

“ဒီဒီက ကျောပူနေပြန်အောင် အိပ်လေ့မရှိတာ ကိုက်
 သူမပျက်နာကို သူ စူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် မျက်လွှာ
 ချလိုက်ရသည်။ သွေးကြောမျှင်တွေက လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသလို
 လူက ထူပူလာရ၏။ သူ ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် သူမ ရင်
 နေရာကို ဖျတ်ခဲနဲ မွှေးရှိုက်လိုက်လေသည်။

“အို ဘာလုပ်တာလဲ”
 “မို့နီလေးကို ချစ်လို့ပါ ဒီဒီရဲ့”
 “အား”

သူမ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်၍ အော်ဟစ်
 သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပြီး သူမကို ရင်ခွင်
 ထွေးဖက်လိုက်လေသည်။

“ဟိတ် ဒါ ရှက်စရာလား။ ဘွားဆီက သိန်းသုံးရာရာ
 ထုတ်ကြစို့လေ ဒီဒီရဲ့”
 “ကိုကို မကောင်းဘူးကွာ”
 “ဟုတ်လို့လား ကလေးလေးရဲ့။ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်

တဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ဒီလိုပဲပြောရသလား။ ဒီလက်လေးက သိပ်ရှုပ်
 တာပဲ။ ဖယ်ပေးပါဦး”

“မသိဘူး မသိဘူး”
 “မသိလို့ရမလား။ ဒီဒီကို ကိုယ်ပိုင်တာလေ”

သူမလက်ဝါးကို အတင်းဆွဲခွာလိုက်ပြီး ရှက်မျက်ရည်ပဲနေ
 သည့် မျက်နှာလေးကို တစ်ခွဲခွဲကြည့်မဝနိုင်တော့။ မျက်နှာထက်မှ
 သနပ်ခါးရနံ့တွေကို သူ ရှူရှိုက်လိုက်စဉ် သူမက ရုန်းထွက်နေလေပြီ။

“ကိုကိုညစ်ပတ်ကြီး။ မျက်နှာလည်းမသစ်သေးဘဲနဲ့”
 “ဒီဒီ သစ်ပေးပေါ့”

“ဟင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် မလုပ်တတ်တော့ဘူးလား”
 “မလုပ်တတ်တော့ဘူး။ သနပ်ခါးသွေးတဲ့အလုပ်ရယ်၊ လိမ်း
 ပေးတဲ့အလုပ်ရယ်၊ ဖျက်ပေးတဲ့အလုပ်ရယ်ပဲ တတ်တော့တယ်။ ကဲ
 ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိုကို အပျင်ကြီး။ ကဲ လွှတ်ပါတော့။ တော်ကြာ မေမေက
 ကြာနေပြီပြောဦးမယ်။ ထထ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်၊ ရေချိုး၊
 အဝတ်လဲပြီးလိုက်လာခဲ့နော်။ ကိုကိုကလိမ္မာတယ်”

၁၉၆ စေတနာအတိုင်း

“မလိမ္မာချင်ပါဘူး”

“ခက်လိုက်တာနော်”

သူမက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထလိုက်ပြီး သူ့ကို ဆွဲထုလိုက်မိ
၏။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ သွားတိုက်ရန် အသင့်ပြင်ပေးပြီး အခန်းပြင်
ပြေးထွက်ကာ တံခါးစွဲပေးလိုက်သဖြင့် သူ ပြီးလိုက်မိသည်။ ဒီကောင်
မလေးနဲ့တော့ မလွယ်ပါလား။ ကြာလာတာနှင့်အမျှ မင်းအပေါ်ချစ်မိ
ချစ်ခြင်းတွေက တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တိုးနေပါရောလား ဒီဒီရယ်။

သူမ ပေါင်မုန့်ယိုသုတ်ပြီး ပြင်ဆင်ပြီးတော့ သစ်သီးတွေကို
ရေဆေး၍ ပန်းကန်ထဲ လှလှလေးစီထည့်ထားလိုက်ပါသည်။ ဆေး
အကြာ သူ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာတော့ သူမက သူထိုင်ရန် ခုံ
အသင့်ဆွဲထုတ်လိုက်ပါ၏။ မိမိက ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာပြီး
ဖန်ခွက်ကြီးနှစ်ခွက်ကို သူမတို့နှစ်ဦးရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သဖြင့် သူ
မျက်စိကျယ်သွားရသည်။ အမလေး ဒီလောက်အများကြီးကို ဘယ်
ကုန်အောင် သောက်လို့ရမှာလဲ။

သူက ထိုင်ခုံမှာထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး နို့ခွက်ကို ရှေ့တိုးပေး
၏။ သူမခေါင်းကို ခါပြလိုက်ပါသည်။

“သောက်လေ ဒီဒီ”

“ဟင့်အင်း။ မသောက်ချင်ပါဘူး။ ဒီလောက်အများကြီးကို။

တယ်လိုကုန်မှာလဲ ကိုကိုရဲ့”

“ကုန်အောင် သောက်ရမှာပေါ့။ မရဘူး သောက်”

“မသောက်လို့မရဘူးလား ကိုကိုရယ်။ ဒီဒီ အန်ထွက်ကုန်
လိမ့်မယ်”

“ဝင်အောင်သောက်လိုက်ပါ ဒီဒီရယ်။ ကြက်ဥဖောက်ထည့်
ရင် ဒီဒီညှို့မှာစိုးလို့ Plane ပဲတိုက်တာကို”

သူက သူမနှုတ်ခမ်းဝမှာ တပ်ပေးလိုက်၍ ကျိတ်မှိတ်ချိုချရ
တော့သည်။ ဖန်ခွက်တစ်ဝက်ကျိုးသွားစဉ် သူမက လက်ဖြင့် တွန်း
လေ၏။

“တော်ပြီ”

“ကုန်တော့မှာပဲ ဒီဒီရဲ့။ သောက်လိုက်ပါ”

“ခိုက်မဆုံတော့ဘူး ကိုကိုရဲ့”

“နည်းနည်းပဲလေကွာ”

သူမ ခေါင်းခါနေသည့်ကြားမှ အတင်းထပ်တိုက်လိုက်စဉ်

မန်ခွက်သုံးချိုးနှစ်ချိုးမှာ သူမ ရင်ထဲမှ ပျို့တက်လာသဖြင့် ထခြေ
လေတော့၏။

“ဒွိဒွိ”

“ဝေါ့”

“ဟာကွာ”

ရေချိုးခန်းဘေစင်မှာ ထိုးအန်လိုက်သဖြင့် သူ သူမကော
လေးကို အသာပိပေးလိုက်ရသည်။ သွားပါပြီ။ သောက်သမဆ အကုန်
ပြန်ထွက်ကုန်ပါရောလား။

“ဝေါ့”

“ဒီဒီ ရလား၊ ဆရာဝန်ခါလိုက်ရမလား”

“ဟင့်အင်း”

သူမ ပလုတ်ကျင်း၌ မျက်ရည်ကို ကျိတ်သုတ်လိုက်သဖြင့်
သူ စိုးရိမ်သွား၏။

“ဒီဒီ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒီဒီပြောသားပဲ။ ဒီဒီ နွားနို့အများကြီးသောက်လို့မရဘူး
အပြီ ပြန်အန်တယ် ကိုကိုရဲ့။ ဒီဒီက အမဲရှောင်တာကြာပြီမို့ နွားနို့ကို

သောက်လို့ကို မရတာ”

“ဒီဒီရယ်၊ ကိုယ်မသိလို့ပါ။ ကိုယ့်အဖြစ်ပါကွာ။ မှန်း

သက်သာရဲ့လား”

“ရပါပြီ”

“ကိုယ်နဲ့ ကုမ္ပဏီလိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”

“ဟာ မလိုက်ချင်ပါဘူး။ ပျင်းစရာကြီး။ ကိုကိုက အလုပ်
ဆွဲ ရှုပ်နေရင် ဒီဒီတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“နားနေခန်းမှာ Satellite ဖွင့်ကြည့်နေပေါ့ကွာ။ လိုက်ခဲ့ပါ
ဒီဒီရယ်။ လိမ္မာပါတယ်။ ဒီတစ်ရက်တည်းပါ။ မနက်မြန်ကျ Honey
moon ထွက်ဖို့ပြင်ရမှာမို့ အိမ်မှာပဲနား”

“ဟင် ဘယ်ကိုသွားရဦးမှာလဲ။ ဒီဒီ ဘယ်မှသွားချင်ပါဘူး။
အိမ်မှာပဲ နေချင်တာ ကိုကိုရဲ့”

“ဪ ခက်တာပဲ ဒီဒီရယ်။ အိမ်ထဲ အမြဲအောင်းနေလို့
ဘယ်ရမလဲ။ ကဲ Honey moon မထွက်ချင်လည်း ကုမ္ပဏီကိုတော့
ကြောမကြာ လိုက်ခဲ့ပါကွာနော်”

သူမမျက်နှာလေး သုန်မှုန်နေပါသော်လည်း သူ့အလိုကျ

ကုမ္ပဏီသို့ လိုက်ခဲ့ရလေ၏။ အပေါ်က မြေကြီးရောင်နုနု ငြောင်
ဘလောက်စ်အင်္ကျီကို အနက်မှာ အညိုတုံးလေးများပါသည့် လုံခြုံ
နှင့်တွဲဝတ်လာ၍ လူကြီးဆန်ဆန်လေး လှနေသည်။ ရုံးဝန်ထမ်းတွေက
သူမကို ချစ်စနိုးလေးကြည့်ပြီး ပြုံးပြကြလေ၏။

“ဒီမှာ ခဏထိုင်ဦး။ ရော့ ကိုယ့် Handphone ယူထား
ဗိုက်ဆာရင်ပြောနော်။ ကို ဆိုင်ကမှာပေးမယ်။ အခုရော ဘာစားမလဲ”

“မာလကာသီး”

“ဟာ စောစောစီးစီး မာလကာသီး မစားရဘူးလေ။ ဗွေ
နွေးနွေး တစ်ခုခုစားပါလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီဒီမှ မဆာတာ”

“လိမ္မော်သီးစားမလား”

“အင်း”

သူက သူမနဖူးလေးကို အသာထုလိုက်ပြီး ရေခဲသေတ္တာ
ထဲမှ လိမ္မော်သီးခပ်ကြီးကြီးသုံးလုံးကို ယူပေးလိုက်၏။ သူ့စားပွဲထဲ
Intercon မှ တီခနဲမြည်လာလေသည်။

“ဆရာ အလင်းရောင်ကုမ္ပဏီက ဦးလှဝင်းရောက်နေပါပြီ”

“လွှတ်လိုက်ပါ ဝါဝါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ခဏအကြာ အခန်းထဲသို့ အရပ်မြင့်မြင့် ဗိုက်ရွှေ့၊ ထိပ်ပြောင်
ပြောင် လူကြီးတစ်ဦး ဝင်လာလေ၏။

“ဟာ ဦးရဝေအောင်က ဇနီးကို ချက်ချင်းထုတ်ကြားတာပဲ
ကိုး”

“သူ အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါဗျာ”

“အခုတော့ ကိန္နရီ ကိန္နရာပေါ့လေ”

သူ သဘောတကျရယ်လိုက်ပြီး ဦးလှဝင်းကို စာချုပ်တစ်
စောင်ပေးလိုက်ပါ၏။ ဦးလှဝင်းက စာချုပ်ကို သေချာဖတ်၍ ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ငွေရေကြည့်ပါဦး”

သူ Intercon ခလုတ်ကို နှိပ်၍ ပြောလိုက်ပါ၏။

“ဝါဝါ သက်မာနဲ့ခဏလာခဲ့ဦး။ ငွေရေဖို့ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

အခန်းထဲသို့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဝင်လာလေ၏။ သူမတို့ ပြုံးပြလိုက်ကြသဖြင့် အလိုက်သင့်လေး ပြုံးလိုက်ပါသည်။ စက်ကြင် ငွေရေပြီးတော့ ဦးလှဝင်းက လက်မှတ်ထိုး၍ ပြန်သွားလေ၏။

“ကိုကိုစာရေးမလေးတွေက ချစ်စရာလေးတွေနော်”

“ဟယ် မမက ပြောင်းပြန်ပြောနေပြီ။ မမကမှ ပိုချစ်ဖို့ကောင်း တာရှင့်”

“ဟင် ဒီဒီက တကယ်ပြောနေတာပါ”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ရယ် ချလိုက်တော့ သူမ လိုက်ပြီးမိသည်။ တော်တော်ကလေးဆန်လှသည့် သူ့ဇနီးပါလား။

“နေ့လယ်ကျမှ မုန့်လာဖို့ပေးမယ်နော် မမ”

“ဟင် နေပါစေ”

“မပို့ပါနဲ့ ဝါဝါ။ သူက သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းနည်း တော့ တွေ့ရာလူ လိုက်ခင်ချင်နေတာ”

“ဝါတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ”

“အေးအေး”

သူ File တွေဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် သူမက လိမ္မော်သီးကို အခွံခွာ၍ အမျှင်လေးတွေပါ ကုန်အောင်နှင်နေ၏။ အလယ်မှ အစေ့ လေးတွေ ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့ကို ခွံ့ကျွေးတော့ သူ့မျက်နှာမှာ များရည်ဆမ်းထားသလို မနော့ခွေနေလေတော့သည်။

“ဒီဒီပျင်းရင် ဟိုဘက်ခန်းဝင်နေလေ။ လာ ကို Satellite ခွင့်ပေးမယ်”

သူက မုန့်လုံခန်းထဲခေါ်လာပြီး Aircon လွှတ်ကာ Satellite Stage show အစီအစဉ်ကို ဖွင့်ပေးလေ၏။ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဟမှ ဆိုင်ကြည့်ခိုင်းထားပြီး သူမနုပျိုလေးကို ဝံ့မွှေးကာ အပြင်ပြန်ထွက်သွား လေသည်။ သူမ ခုံကိုကျောမှို၍ ထိုင်နေစဉ် သူ Handphone မှ အသံမြည်လာလေ၏။

“Hello!”

“Hello! Is that Comet Company Limited?”

(ဒါဟာ ကြယ်တံခွန်ကုမ္ပဏီ ဟုတ်ပါသလား)

“Yes, How can I help you?”

“May I speak to Mr. Yawai Aung and who is speak-

ing please?"

(မစ္စတာရဝေအောင်နဲ့ စကားပြောပါရစေ။ ကျေးဇူးပြု၍ အခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ)

"I'm Nadi Hlaine Sir, where are you calling from?"
(ကျွန်မ နဒီလှိုင်းပါ။ ဘယ်ကနေ ခေါ်နေတာပါလဲ)

"Ah, I'm calling from the Singapore Office. I'm manager Mr. Lee"

(ကျွန်တော် စင်ကာပူရုံးကခေါ်နေတာပါ။ မန်နေဂျာ မစ္စတာလီပါ)

"Nice to meet you Sir. Do you want to speak to MD?"

"Of course, please"

"Yes, Sir. Hold on, please"

"Thank you, Mrs."

သူမအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး သူထံသို့ ဖုန်းကိုလာခေါ်လိုက်သဖြင့် သူ မေးဆတ်ပြလိုက်၏။

"စင်ကာပူက မစ္စတာလီတဲ့ ကိုကို"

"ဟုတ်လား"

သူ ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်စဉ် သူမက အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားလေပြီ။ သူမ မစ္စတာလီကို ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောလိုက်သလဲဟု သိချင်လာတော့သည်။

"Hello! Mr. Lee, Yawai Aung Speaking"

"Hello! Mr. Yawai Aung. Congradulation your wife's name is so beauty and her voice is so sweet. I think she is a pretty woman its that true?"

"Yes, Sir. Thanks a lot"

အလုပ်ကိစ္စတွေ ဆက်ပြောအပြီး သူ ထိုင်ခုံမှ ဝုန်းခနဲထ၍ သူမရှိရာဆီ အမြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမ လိမ္မော်သီးစားလျက် Satellite ကြည့်နေသည့်ဘေးမှာ ကပ်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။

"အမေ့ အာ လန့်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်။ အသံလေး ဘာလေး မပေးဘူး။ အလုပ်တွေလုပ်ရတာ ပင်ပန်းနေပြီလား"

"အလုပ်ကို အသာခေါက်ထားစမ်းပါ။ ဒီမှာ ကိုယ့်ကို သေချာ

ကြည့်စမ်း ဒီဒီ”

“ဟင် ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“မစ္စတာလီနဲ့ ဘာတွေဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုရဲ့။ သူက ကုမ္ပဏီနာမည်မေးပြီး ကိုကိုကို စကားပြောချင်လို့ ခေါ်ပေးပါဆိုလို့ လာပေးတာပဲလေ”

သူ့မျက်ဝန်းမှာ အံ့ဩပြီးတို့ဖြင့် အရည်တို့ လဲနေလေသဖြင့် သူမ မျက်လုံးပြူးလာရသည်။ ဒုက္ခပါပဲ ကိုကို ဘာဖြစ်လာတာလဲနဲ့

“ဒီဒီ ဘွဲ့ရပြီးသားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာနဲ့လဲ”

“Physics”

“တော်လိုက်တဲ့ ငါ့မိန်းမ”

“အား သေပါပြီ။ အရိုးတွေ ကျိုးကြေကုန်ပြီ ကိုကိုရဲ့”

သူ သဘောတကျ ဟားတိုက်ရယ်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူကို မြေထဲ လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမှုက အမြန်နှုန်းဖြင့်။ စန္ဒီက ဆယ်တန်းတောင်မှ မအောင်သည့် ငရုတ်မလေးကိုး။ ခုတော့ ခုတော့

သူ့ဇနီးက ဘွဲ့ရပညာတတ်လေး ဖြစ်နေလေပြီ။

“ကိုကို ဒီဒီမူးလာပြီနော်”

“ဟား ဟား ဟား၊ ပျော်လွန်းလို့ပါ ဒီဒီရာ။ ဆောရီး ဆောရီး ကိုယ့်ဇနီးကို မစ္စတာလီက နာမည်လည်းလှတယ်။ အသံလည်း ချိုလို့၊ လူလည်း ချောမှာပဲ မဟုတ်လားတဲ့။ ဟင်း ဟင်း”

“ဟယ် သူက အဲဒီလိုတွေပြောတယ်”

“ပြောတာပေါ့ဗျာ။ အမလေး ဘယ်လိုတော်တဲ့ ကလေးမလေးမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“ဟင် ကိုကိုဒီဒီက ဘွဲ့မှရဘူးလား”

“ဘာ ကိုယ့် ဒီဒီလဲ”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ။ ဘွဲ့တေး ဘွဲ့တေး ဟင်း ဟင်း”

“ဒီဒီ အင်း စန္ဒီက ဆယ်တန်း တဘုန်းဘုန်းကျနေတဲ့ ကောင်မလေးပါ ဒီဒီရဲ့။ မေမေတို့ သဘောတူနေတာတောင်မှ ပညာမတတ်လို့ဆိုပြီး ဘွားက ကန့်ကွက်ခဲ့တာ။ အင်း ဒီကိစ္စကို အိမ်ကသိရင်တော့ တော်တော်ဝမ်းသာကြမှာ”

သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေး တောင့်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ မျက်နှာ

လည်း ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး ပျက်လွှာကို အသာချလိုက်မိ၏။

“မပြောပါနဲ့လား ကိုကို။ ဒီဒီကို ဒီဒီကို ဘယ်သူဆိုတာ သိသွားရင် ကိုကိုနဲ့ခွဲလိုက်တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟာ ဒီဒီ မငိုရဘူးလေ။ ကျွတ် ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ် မေ့သွားလို့ပါ။ တိတ် တိတ် မပြောပါဘူး ဒီဒီရယ်။ ပြောရင်း ပျက်စည် ကာ ဝိုကျလာပါလား”

သူမ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်မိသည်။ ကိုကိုရယ် ဒီဒီနဲ့ ပျော်ရွှင်ချိန်လေးက ဘယ်အချိန်ထိများ ရှည်ကြာနိုင်မှာလဲကွယ်။ သူမ သူမဆံနွယ်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးနေလေ၏။

“နေ့လယ်ရောက်နေပြီ ဒီဒီ။ တစ်ခုခုစားရအောင်၊ ကြော်ငြာ သောက်ချင်လား။ ဒါမှမဟုတ် ထမင်းပေါင်းစားမလား”

“ဆီချက်ခေါက်ဆွဲစားမယ် ကိုကို”

“Ok ကိုယ်မှာလိုက်မယ်နော်”

သူ ဖုန်းပြင်လှမ်းမှာလိုက်ပြီး နားနေခန်းမှာပင် အတူတူစားကြို ကြ၏။ ညနေ အိမ်ပြန်တော့ လမ်းမှာ ကြာဆံချက်ဝယ်စားပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ထမင်းမစားဖြစ်တော့ မေမေဆူတာကို ခံရုံ ကလေးဆူ

ထဲ အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်သား ကျိတ်ရယ်လိုက်မိ၏။ သူမစားချင် တာကိုအလိုလိုက်၍ ဝယ်ကျွေးမိတာမို့ သူက သူမကို ခေါင်းအုံးဖြင့် ဆုလေသည်။ စိတ်ကောက်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်စဉ် ပျာယာခတ် သွားသည့်သူ့ကို စနောက်၍ မဆုံးတော့။ ဪ ကြင်စဉ်းမောင်နဲ့တွေ့ မှာ ပျော်စရာဆိုတာ နေရာတကာ ရှိနေနိုင်တာပဲကိုး။

Without you, I should be dead.

မင်းသာမရှိရင် ကိုယ်သေလိမ့်မယ်။

ဘွားကိုတွဲ၍ လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့၏။ ခြံထဲမှာ လေညင်း
ခံနေရင်း ညနေဆည်းဆာအလှကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ မိပုက
ကလေးစိမ့် လိပ်ပြာလေးတွေ လိုက်ဖမ်းနေရင်း မောလာသဖြင့် သူမတို့
ထိုင်နေသည့် ခုံတွေနား ပြန်ပြေးလာလေ၏။

“ပျင်းလိုက်တာ မမရယ်။ မမပါ မိပုနဲ့အတူတူကစားရင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ဟဲ့ နင့်မမေမျှာ အခုမှ နားချိန်ရတာကို မကြီးမငယ်နဲ့
ဆော့ရမှာလား”

“ဟင်း ဟင်း။ ဒါဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်လေး ဆော့ပေးမယ်လေ။
ဒီလိုလုပ် မိပုက ဘွားခဏလုပ်၊ မမက မိပုလုပ်တမ်း ဆော့မယ်”

“အင်း ဟီးဟီး ပျော်စရာကြီး”

သူမ မိပုကို ခုံမှာထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။ မိပုက မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဘွားရေ၊ ဒီနေ့ ဘာဟင်းစားချင်လဲ”

“အေး၊ ဘွားကို ငါးကြော်လေးနှင့်ပြီး ထမင်းဆီဆမ်းလေးနဲ့ ကျွေးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

“ဘွား ဇက်ကြောတွေတက်နေလို့ မိပုနှိပ်ပေးပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

“အေး အေး လိမ္မာလိုက်တာ။ ဒီနား ဒီနား”

သူမက မိပုကုတ်ပိုးကို အသာနှိပ်တော့ မိပုက ယားသဖြင့် တွန့်လိပ်နေလျက် အော်ရယ်လေလ၏။

“ဟော ဘွား ကော်ဖီသောက်တာ ကိတ်မုန့်တွေမကုန်ပါလား။ မိပုစားလိုက်မယ်နော်”

“အေးအေး၊ စားလိုက်။ ပြီးရင် အောက်ကို တစ်ခါတည်း ယူသွားလိုက်နော် သမီး”

ဘွားက တဟားဟားနှင့် သဘောကျနေလေ၏။ နောက်ပါးမှ

အရပ်နေသည့် မေမေထံမှ ရုတ်တရက် အသံထွက်လာလေသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ လက်စသတ်တော့ မေမေမုန့်စားတာ ကုန်ပါ

အေး။ အံ့ဩနေတာ။ တရားခံက မိပုကိုး”

“ဟိုက် မေမေကြီးမိသွားပြီ မေရေ”

သူမတို့ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြစဉ် ခြံထဲသို့ ဖေဖေကားဝင်လာလေ။ သူမနှင့်မိပုက ဘွားကိုတွဲခေါ်၍ အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“မေ ကိုယ့် file တွေ ဒီစားပွဲမှာပဲ တင်ထားလိုက်ဦး။

အင်းကွာနေတဲ့ကိစ္စ စစ်ချီးမယ်။ အဲဒီမန်နေဂျာ ကိုပိုင်ဖိုးဟာ နဖော် ညှိပ်နိုင်တာပဲ။ ငွေ amount က တော်တော်ကွာနေတာ။ ဟိုဘက် ပြန်ပြောဖို့ဟာလည်း အရမ်းရင်းနှီးနေတော့ မကောင်းပြန်ဘူး။

ငွေရကြေးရေးကိစ္စလောက်ရှုပ်တာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ဟူး တော်တော် ခွကျတဲ့ကိစ္စပဲ။ သမီး သား ဒီည ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှာလဲ”

“နည်းနည်းမှောင်လိမ့်မယ် ဖေဖေ။ (၉) နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်မယ်တဲ့”

“အင်း၊ အဲဒီတော့မှပဲ လုပ်ရတော့မှာပဲ။ ဒီညတော့ မအိပ်ရတော့ဘူးထင်ပါရဲ့”

သူမ ဝိုင်းကူပေးမည်ဟု ပြောချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုချလိုက်ရသည်။ မဖြစ်သေးပါဘူးနော်။ တော်ကြာ သူမကို သံသယဝင်သွားဒုက္ခ။ ညစာစားပြီးချိန် ဖေဖေက file တစ်ထပ်ကြီးဖြင့် အလုပ်ခွပ်ပေးတော့သည်။ သူမ ဘွားကိုနှိပ်ပေးပြီး ပြန်ဆင်းလာတော့ ဖေဖေက မျက်ခုံးတွေနှိပ်နေလေ၏။

“မျက်ရိုးတွေကိုက်နေရင် နားလိုက်တော့လေ ဖေဖေ။ ငါကြာ ပိုဆိုးလာဦးမယ်”

“ရင်တွေပူတယ် သမီးရယ်။ ငွေက ဆယ်သိန်းကျော်ကွာပေတာ။ ကိုပိုင်စိုးလည်း ဒီလို တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးတော့ မူးတောင်လဲသွားလို့ ဆေးခန်းပို့လိုက်ရသေးတယ်။ မနက်မှာ အဆင်သင့်ဖြစ်မှ ဒီကံ့ဖြေရှင်းလို့ကောင်းမှာ”

“ကိုကိုပြန်လာတော့မှာပဲ ဖေဖေရယ်”

“ဟင်း သားကိုလည်း သူ့ကုမ္ပဏီကိစ္စနဲ့ မောပြီး ပြန်လာမှာမီးရဲ့”

“စိတ်အေးအေးထားပါ ဖေဖေရယ်။ ပြဿနာဖြစ်လာရင် ဖြေရှင်းလို့ရတဲ့ နည်းလမ်းတွေရှိလာမှာပါ”

“ငါ့သမီးကတော့ အေးအေးနေတတ်တာကို။ ဖေဖေ ခဏနားဦးမယ်ကွယ်။ သားပြန်လာရင် လာနှိုးနော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ဖေဖေ အပေါ်ကိုတက်သွားတော့ သူမ file တွေကို အသာလှန်ကြည့်လိုက်သည်။ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်တွေကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားလေ၏။

“တီ”

အိမ်ရှေ့ထိုးရပ်လိုက်သည့် ကားပေါ်မှ သူဆင်းလာတာကို ပြေးကြိုလိုက်ပြီး သူမ အကျိုးအကြောင်းပြောလိုက်၏။

“ဟာ ဒါဆို အရေးကြီးတာပေါ့ ဒီဒီရဲ့။ ဒီဒီပါ ဝိုင်းကူပေးလေ”

“ရှူး ဒီဒီကုရင် ဒီမှာလုပ်လို့မရဘူးလ”

“ဒါဖြင့် အခန်းထဲမှာပဲ စစ်ရအောင် ယူလာခဲ့”

ကိုကိုက ထမင်းပင်မစားနိုင်တော့ဘဲ ရေအရင်ချိုးကာ စားပွဲတစ်လုံးမှာ သူမနှင့်အတူ အလုပ်စလုပ်လေတော့သည်။

“ဖေဖေ စစ်ပြီးသားကို နောက်မှတစ်ခါ ထပ်စစ်ပေးမယ်နော်”

ကိုကို”

“အင်း”

သူမ စစ်နေသည့် file နှစ်ခုကို ငွေကွာတာကို တွေ့ရသဖြင့် ခဲဖြင့်ပိုင်း၍ လိုအပ်သည့်ငွေကို သူမ ရေးလိုက်လေသည်။ သူ စစ်သည့် ထဲမှာလည်း တွေ့ရသဖြင့် အားလုံးပေါင်းကြည့်တော့ ဆယ်သိန်း ခြောက်သောင်းလေးထောင်။ သူ အခုမှ သက်ပြင်းချလိုက်ရ၏။

“ကဲ ကိုယ် အန်ကယ်ဦးမြင့်ဦးဆီ ဖုန်းအရင်ကြိုဆက်လိုက် ဦးမယ်”

သူ Handphone နံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်၏။ တစ်ဘက်မှ ပြန်ထူးသံကြားရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားရသည်။

“အန်ကယ်လာ။ ကျွန်တော် ရဝေအောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဖေဖေတော့ စာရင်းတွေစစ်ရင်း မျက်နှာကိုက်လာ လို့ တက်အိပ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်ကယ် စစ်ပြီးပြီလား”

“ဪ အဲဒါဖြင့် အန်ကယ် Secretary လှမ်းတာပေါ့။ တော်

သားတာပေါ့ အန်ကယ်ရယ်။ ဒီမှာ ဖေဖေမယျာ ခေါင်းမီးတောက်နေပြီ။ နိုင်စိုးဆို မူးလဲသွားတဲ့အထိပဲ”

“ရပါတယ်၊ မနက်လာပို့ရင် ပြီးတာပဲ။ ဖေဖေကို meet- မှာပဲ ဖျက်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်။ ဒါဆို ဒါပဲနော် အန်ကယ်။ ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးအများကြီးထင်ပါတယ်ဗျာ”

သူ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး သူမနဖူးလေးကို ငုံ့မွှေးလိုက်လေ၏။ တော်လိုက်တဲ့မိန်းမ။ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါလား။

“ဆာပြီ ဒီဒီ၊ သွားစားကြစို့၊ ဒီဒီစားပြီးပြီလား”

“ဘယ်စားရဦးမှာလဲ၊ ကိုကိုကို စောင့်နေတာ”

သူမတို့ ထမင်းစားပြီး အိပ်ခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ ည (၁၁) နာရီကျော်နေလေပြီ။ ပင်ပန်းလာသည်မို့ သူ ခဏလေးဖြင့် အိပ်ပျော် သွားလေ၏။ သူမ ပြတင်းတံခါးတွေကို လိုက်ပိတ်ချိန်မှာ ရင်ထဲမှာ ချိတ်တက်လာသဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲပြေးဝင်လိုက်ရ၏။

“ဝေါ့”

အား အဆာလွန်ပြီးမှ စားမိလို့ အစာမကြေဘူးထင်ပါရဲ့။ နေ့တွေ ကလီစာတွေပါ လိပ်တက်လာသလိုပင်။ ချဉ်စုပ်စုပ်အရာများ

အန်အပြီးမှာ ကြွေခွက်ကို ရေဆေးချအပြီး ရင်ထဲမှ လိပ်တက်လာပြန်၏။

“ဝေါ့”

လေတွေပါ ပျံ့အန်လာသည်မို့ ခိုက်ကို အသာနိုင်ထားသည်။ အစာတွေကုန်တာတောင်မှ ထပ်အန်နေရသေးတယ်လို့

“ဒီဒီ”

“ဝေါ့”

“ဟာ လေတွေ အန်နေတာပါလား”

သူက သူမကျောကို အသာဖိပေးလိုက်ပြီး လက်ချောင်းထောင့်ကို ချိုး၍ အမြန်ရေတွက်လိုက်ပါ၏။ တစ် နှစ် သုံး လေး ငါး ဟာ သေချာပြီထင်ပါရဲ့။

“ဒီဒီ ဒီဒီ ဟိုဟာလေးလား။ နေဦး ကိုယ် မမဆီ ဖုန်းဆီ လိုက်ဦးမယ်”

“မဟုတ် ဝေါ့”

သူမ တားလိုက်ပါသော်လည်း သူမက ရေချိုးခန်းထဲ

ပြေးထွက်သွားလေ၏။ မျက်နှာသစ်၊ ပလုတ်ကျင်းကာ မောလွန်း၍ ခဏ အမောဖြေလိုက်ရသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ထင်ရာတွေ စွတ်လုပ်နေပြန်ပါပြီ။ ခဏအကြာမှာ သူ အပြေးပြန်ဝင်လာပြန်၏။

“မမလာပြီတဲ့၊ သိလား ဒီဒီ”

“အာ ကိုကိုကလည်း မမေးမစမ်း။ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး။ ဒီဒီ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ရင် ဒီလိုမအန်ဘူး ဒီဒီရဲ့။ ကံ လာ လာ အိပ်ရာမှာ အသာလှဲနေ”

“ခက်တာပဲ ကိုကိုရား။ ဒီဒီအစာမကြေဘူး။ လျက်ဆား ပုလင်းလေးယူလာပေးပါလားဟင်”

“လျက်ဆားနဲ့ တည့် မတည့် ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ ဒီဒီရဲ့။ ခဏလောက် စောင့်ပါကွာ၊ ခဏလေးပဲ”

သူက သူမမျက်နှာထက်မှ ရေစက်တွေကို တယုတယ သုတ်ပေးပြီး ချောနေတာမို့ သူမ ရယ်လည်းရယ်ချင် စိတ်လည်း ညစ်လာရချေပြီ။ ဝေဒနာဖြစ်လို့တောင်မှ ဆေးမစားရတဲ့အဖြစ်ပါလား။ တအောင့်အကြာမှာ ကားဝင်လာသံကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ တံခါးကို

အပြေးသွားဖွင့်ပေးလေ၏။

“ရဝေရယ်၊ ညအချိန်မတော်ကြီး လှမ်းခေါ်စရာလား အသည်းအသန်ကိစ္စ ကျနေတာပဲ”

“ဒါ အသည်းအသန်ကိစ္စပေါ့ မမရဲ့။ သိန်းသုံးရာတောင် ရမှာနော်”

“အမလေးနော်၊ ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာတောင် သိန်း သုံးရာကို မက်နေသေးတယ်။ ကဲ ဖယ်ပေးလေ၊ ငါ စစ်ရမှာလား နှင် စစ်မှာလား”

သူ သူမဘေးမှ မခွာချင်ဘဲ ခွာပေးလိုက်ရသဖြင့် မျက်နှာထဲ မှုန်ချင်ချင်။ သူမ ရယ်မောလိုက်ပြီး ဒေါက်တာမမကို တီးတိုးပြော လိုက်ပါ၏။

“သူထင်တာလွဲနေပြီ မမရဲ့။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အိမ် ကိုကိုကတော့လေ”

“ရောက်မှတော့ စစ်ပေးမယ် ဒီဒီရေ။ နို့နို့ ဂွင့်မောင်တော်က ကျုပ်ကို ပေးမပြန်ဘဲ ဒီမှာ ညအိပ်ခိုင်းနေလိမ့်မယ်”

လှေကားမှ ဆင်းလာသံတွေ ကြားလိုက်ရပြီး အခန်းထဲသို့

ဖေဖေနှင့်မေမေ ဝင်လာလေ၏။ ခုတင်ပေါ်မှာ စမ်းသပ်ခံနေသည့် သူမကိုကြည့်၍ မျက်လုံးမျက်ဆံတွေ ပြူးကုန်ကြတော့သည်။

“ကားသံကြားလို့ ဆင်းလာတာ။ သမီးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး လေးလေးရယ်။ အစာမကြေဖြစ်ပြီး အချဉ်ပေါက်တာကို လေးလေးသားက သိန်းသုံးရာဆုပေါက်ပြီထင်ပြီး မမကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ခေါ်လိုက်တာ”

“ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာသွားလို့ပေါ့ဗျာ”

“ဟဲ့ ခြေခံ သမီးဝေဒနာခံစားနေရတာကိုများ ဝမ်းသာရ တယ်လို့ သားရယ်။ ခုမှ အစောကြိုရှိသေးတာ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လောနေရတာလဲ”

“အဖြစ်သည်းနေတာ တီတီရေ။ တော်တော်ကလေး အဖေ ဖြစ်ချင်နေတယ် ထင်ပါရဲ့”

သူ့အဖြစ်ကို အားလုံးက ပိုင်းရယ်လိုက်ကြသဖြင့် သူ့မျက်နှာ ခဲရဲနီနေပြီး။ သူမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“သက်သာရဲ့လား ဒီဒီ”

“လျက်ဆားစားလို့ရပြီလား ကိုကို”

“ဟောတော်၊ လျက်ဆားတောင် မစားနိုင်ဘူးလား ငါ့မောင်
ရယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ”

ရယ်မောသံတွေ အဆုံးမသတ်တော့။ သူက သူမလက်ထဲ
လေးထဲသို့ လျက်ဆားလုံးလေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဝေဠာ
က file တွေကိုမြင်ပြီး အံ့သြသွားလေ၏။

“ဟာ ဖေဖေအလုပ်တွေ ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ ဖေဖေ။ အန်ကယ့်ကိုလည်း ကျွန်တော် ဖုန်းဆော်
ပြီးပါပြီ။ မနက်ကျရင် လိုတဲ့ငွေ လာပေးလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“မြန်လှချည်လား။ သား ဘယ်လိုများ စစ်လိုက်တာပါလိမ့်”

သူနှင့်သူမ အသံတိတ်သွားရ၏။ အင်း ဒီညအဖြစ်အပျက်
ကတော့ ဆွေမျိုးတွေကြားမှာ ပြောစမှတ်တွင်နေတော့မှာပါပဲလား။

ဈေးထဲမှ ဖိပုနှင့်အတူပြန်လာခဲ့ပြီး လမ်းထိပ်ဆေးခန်းမှာ
ဆီးစစ်ထားသည့် စာရွက်လေးကို ဝင်ယူလိုက်ပါ၏။

“Pregnant တဲ့။ နှစ်လ သေချာပြီပေါ့”

“ဘာလဲဟင် မမ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဖိပုရဲ့။ လာလာ မေမေခွဲဘွားဘုန်းကြီး
ကျောင်းသွားတော့ မမတို့ပဲ မီးဖိုချောင်ဝင်ရမှာ။ နောက်ကျလို့ မဖြစ်
ဘူး”

သူမတို့ခြံထဲဝင်လိုက်ချိန်မှာ ကြီးမေတို့ခြံထဲမှ Taxi တစ်စီး
ထွက်သွားလေ၏။ သူမနှင့်ဖိပု အိပ်ထဲဝင်၍ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ
စီထည့်နေလိုက်သည်။

အိပ်ထဲသို့ ကျောပိုးအိတ်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦး ဝင်လာ

သဖြင့် ဒေါ်တင်တင်ကြီးနှင့် ဒေါ်တင်တင်လတ် ဆိုင်ထွက်ရန် လှေကားမှ ဆင်းလာစဉ် တံအံ့တံ့သြမြင်လိုက်ရလေသည်။ ဘုရားရေ ဒီဒီမိလား။

“ကြီးမေ မေမေရော”

“ဒီဒီ ဒီဒီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ကြီးမေရဲ့။ ဒီဒီကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ဒီဒီအခုမှ ပြန်လာခဲ့တာလေ”

“ဘုရား ဘုရား ဒါဖြင့် ဒါဖြင့် သားရေဝေခွဲလက်ထပ်ပေးလိုက်တဲ့ ဒီဒီက ဘယ်ကဒီဒီလဲ”

“ဘယ်လို ကိုဝေခွဲလက်ထပ်လိုက်တဲ့ ဒီဒီ ဟုတ်လား။ ကိုဝေလက်ထပ်လိုက်ပြီလား ကြီးမေ”

“ဒုက္ခပါပဲ။ ထွေးက ရေ၊ သွားနေတယ်။ မိဒီဒီ ညည်းညည်း လင်နောက်လိုက်သွားတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖရက်ဒီနဲ့ ဆက်မပေါင်းနိုင်တော့လို့ ကွဲလာခဲ့တာ။ ဒီဒီ အရမ်းစိတ်ညစ်လာတာ ကြီးမေရဲ့။ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“သမီးပျောက်သွားတဲ့နေ့ညကပဲ ဒီဒီတစ်ယောက်ကို (ခ)ခိုင်နားမှာ ကြီးလတ်တို့တွေ့လို့ ခေါ်ခဲ့တယ် သမီးရဲ့။ အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လကပဲ။ သူတို့ကို လက်ထပ် လက်ထပ်”

“အို ဒီဒီနေရာမှာ လူစားဝင်ပြီး ကိုဝေကိုယူသွားတာပေါ့လေ။ ဒုက္ခပါပဲ။ မေမေကလည်း ဒါတောင်မှ မသိဘူးလား။ သွားပါပြီ။ သွားဆီက အမေတွေ ဘယ်လောက်တောင် ယူပြီးနေပြီလဲ မသိ။ ဒီဒီ သွားရှင်းမယ်”

“ဟဲ့ ထွေးကို စောင့်ဦးလေ”

ကြီးဒေါ်နှစ်ဦး ဒီဒီနောက်မှ အပြေးလိုက်ခဲ့ရလေသည်။ ဒီဒီက ကိုဝေတို့အိမ်ထဲသို့ ဖိုးဖိုးဇက်ဇက် ဝင်လိုက်ပြီး လူလိမ်မကို လိုက်ရှာနေ၏။ မိပုက မီးဖိုခန်းထဲမှထွက်လာလေသည်။

“ဟင် မေ”

“မိပု၊ ဘယ်မှာလဲ။ နင့်အိမ်က ဒီဒီဆိုတဲ့မိန်းမ”

“မမ မမ အိပ်ခန်းထဲမှာ”

သူမ အဝတ်လဲရန် မိမိကိုဖွင့်၍ အိမ်နေအင်္ကျီကို ထုတ်လိုက်ပြီး ဆေးစာရွက်လေးကို အဝတ်ထပ်အောက်ထဲ ထည့်ရန်ရွယ်စဉ်

အခန်းတံခါးက ဝုန်းခနဲ ပွင့်လာလေ၏။

“အမေ”

လက်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်လေးက ဗီရိအောက်သို့ လွင့်ကျ သွားပြီး သူမ အခန်းဝကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဘုရားရေ ဇနီး စန္ဒီပါလား။

“ကဲ ငါ့နာမည်ယူပြီး ငါ့နေရာကို အစားဝင်လုထားတဲ့မိန်းမ ဒီနေ့တော့ နင့်ဘဝ အဆုံးသတ်ပြီမှတ်”

“စန္ဒီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ စန္ဒီပဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။ နင် ဘယ်သူထဲ ဘယ်ကလဲ။ ဘာအကြံအစည်နဲ့ ငါ့နေရာမှာ လူစားဝင်ပြီး ကိုစေ့ လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ။ နင် လုပ်နေပုံက တရားဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းဘူး နော်။ ဒါ လိမ်လည်မှုမြောက်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဘွားဆီကနေ နင် ဘယ်လောက်ချူစားပြီးနေပြီလဲ။ အဲဒီအမှုက ပိုကြီးတယ်”

သူမ မိုက်ခနဲပြစ်သွား၏။ ဘုရား ဘုရား၊ ကမ္ဘာကြီး ချာချာ လည်ကုန်ပါရောလား။ အခြေအနေတွေက ဒီလောက်ထိ မြန်မြန် ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားမိတာ မှားချေပြီ။ ဘွားရေ ကူကယ်

ရာမဲ့နေချိန်မှာ လှမ်းဆွဲရမည့်ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ကအနားမှာ ရှိမနေခဲ့။ ကိုကိုရေ ဒီဒီတော့ ဒီဒီတော့ ကိုကိုနဲ့အဝေးဆုံးကို သွားရဖို့အချိန်တန်ပါ ရောလား။

“နင့်ကို ငါ ရဲနဲ့တိုင်မယ်။ နင် ထောင်ကျကိုကျမှာ”

“မတိုင်ပါနဲ့ မတိုင်ပါနဲ့။ ဒီဒီ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အံ့မား၊ ဘာခုမှ ကြောက်နေတာလဲ”

“ဒီဒီ တကယ်တောင်းပန်နေတာပါ စန္ဒီ။ ဒီဒီ အခုပဲ ဒီကနေ ထွက်သွားပါမယ်။ ရဲကို ရဲကိုတော့မတိုင်ပါနဲ့”

“အေး နင့်အပြစ်နင်သိရင်ပြီးတာပဲ”

သူမအားလုံးရှေ့မှ ခြေလွတ်လက်လွတ် ပြေးထွက်လာခဲ့မိ၏။ စားထဲမှာ လေတွေက တဟူဟူ။ အာရုံမှာ ကိုကိုမျက်နှာကို မြင် ယောင်လိုက်မိသည်။ ဘွား၏ အားပေးသံက တိုးသဲ့သဲ့။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ ပါတယ် ကိုကို။ ဒီဒီတော့ ကိုကိုဘဝထဲကနေ အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာခဲ့ရပါ ဖြစ်ကွယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှပြန်လာသည့် ဘွားနဲ့မေမေကြီးကို မြင် တော့ မိပုက အပြေးဖက်လိုက်လေ၏။ အိမ်ထဲမှာ လူစုံနေသဖြင့်

ဒေါ်ရင်ရင်မေ အံ့ဩသွားရသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“မေမေကြီး မမ မမ ဒီကနေထွက်သွားရပြီ”

“ဘယ်လို သမီး ဒီဒီလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့မောင်းထုတ်လိုက်ကြလို့ မမ ဒီကနေ ထွက်ပြေးသွားရတာ။ မမ သနားပါတယ် မေမေကြီးရယ်”

“ဘုရား ဘုရား ဒုက္ခတော့ရောက်ကုန်ပါပြီ။ မမကြီးညီ ဘာတွေလာလုပ်ကြတာလဲ”

“အန်တီမေ”

“ဟင် သမီး ဒီဒီ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီဒီအစစ်ပါ။ အန်တီမေတို့အိမ်မှာ ရောက် နေတဲ့မိန်းမက ဒီဒီမဟုတ်ဘူး”

“မှန်ပါတယ် ဒီဒီ။ ဒါပေမဲ့ သူက အန်တီရွေးမလေ သိသနဲ့”

“အန်တီမေ”

“ကျွတ် မဖြစ်သေးပါဘူး။ သားကိုဖုန်းဆက်မှပါပဲ”

ဒေါ်ရင်ရင်မေ သားကိုဖုန်းဆက်ခေါ်နေချိန်တွင် တစ်ဖက်ခြား

ဒေါ်တင်တင်ထွေး အပြေးရောက်လာလေ၏။

“မမကြီး မမလတ်၊ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေကြတာလဲ”

“ထွေး ဒီမှာ တို့တူမ ဒီဒီလေ။ သားရဝေနဲ့ ပေးစားခဲ့တာ တို့တူမ မဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရမှာလဲ။ အဲဒါ မမကြီးတို့တူမပဲ။ ထွေးရဲ့ ထွေးရဲ့ အမွှာသမီးအကြီးပါ”

“ဘာ”

“မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“နင် မဆင်မခြင်လျှောက်လုပ်တာနဲ့ ငါ့သမီး ဒုက္ခရောက်ရ ပြီ မိစန္ဒီ။ နင် ငါ့ကို ဒုက္ခပေးလာတာ ဘယ်နှစ်နှစ်ကြာနေပြီလဲ ကံ”

“ဖြန်း”

“ဟယ် ထွေး မလုပ်ပါနဲ့”

“မတားပါနဲ့ မေ။ မေတို့သားနဲ့ သဘောတူတယ်ပြောတာ တောင် သားဘက်က ထွေး နာပေးခဲ့တာပါ။ သမီးကြီးကို မမကြီးတို့ ခေါ်လာကတည်းက ထွေးသိတယ်။ ထွေးသမီးကြီးနဲ့ ထွေးခွဲခဲ့ရတာ လည်း မမကြီးတို့ကြောင့်ပဲ။ မမကြီးတို့ ထွေးယောက်ျားနဲ့ သဘော

မတူဘူး လိုက်ခွဲကြရင်း လူစုကွဲခဲ့ရတာ။ သမီးကြီးနဒီမယျာ မအေးရင်ငွေ မနိုလှုံရရုံမက ဖအေကိုပါ သေကွဲခွဲခဲ့ရတာ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘအဖုံ့ မပြည့်မစုံနေခဲ့ရတဲ့ဘဝလေးကို လုံခြုံအောင် တောင်မှ ထွေး စောင့်ရှောက်ခွင့်မရခဲ့ဘူး။ သမီးကြီး ဆေးရုံတင်ရတဲ့ညကမှ ကယောင်ကတမ်းပြောလို့ ဒီအကြောင်းတွေသိခဲ့ရတာ။ သနားပါတယ်။ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ သူ့မယျာ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိ”

“အီး ဟီး ဟီး။ ဒီဒီမှားပါတယ် မေမေရဲ့”

“အခုမှ ငါ့ကိုမျက်ရည်ခံလာထိုးမနေနဲ့။ သားရေဝသာသီရင် နှင့်ကိုပိုမုန်းမှာ”

အိမ်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် သူအံ့ဩသွားရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“သား ဒီဒီ ဒီဒီ အိမ်ကနေထွက်သွားပြီသားရယ်”

“ဗျာ ဟာ၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျွန်တော်လိုက်ရှာဦးမယ်”

သူ ချက်ချင်းပင် ကားနှင့်ပြန်ထွက်ကာ သူ့မကို အဖြေ

အလွှား ရှာရတော့သည်။ ဒီဒီ ကလေးရယ်၊ ဘယ်ကိုများ ထွက်သွားတာလဲ။ ကိုယ်ပြန်လာတဲ့အချိန်လေးကိုတောင် စောင့်ပါဦးလားကွယ်။ အားလုံးကို ကိုယ်ရှင်းပေးနိုင်ပါတယ်။ တွယ်ရာမဲ့ဗေဒါလေးကို ကမ်းကပ်ရာမှ မျောချင်ရာမျောပြီလား။

အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရသဖြင့် သူ စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းပြီး အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တော့ ဖေဖေပါ ပြန်ရောက်နေလေပြီ။ ဧည့်ခန်းမှာ တစ်ပြိုင်ကြီးထိုင်နေကြတာမို့ သူ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် မျှော်လင့်ဘကြီး မော့ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

“မတွေ့ဘူးလား သား”

“သူက နဂိုကတည်းက ဒီကနေထွက်သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့သူပါ မေမေ။ ကျွန်တော် တားတားလို့သာ သူ ဆက်နေနေတာ။ ခုသူမှာ နေခွင့်မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ခြေဦးတည့်ရာ သွားပြီပေါ့ဗျာ”

“အို ဒုက္ခပါပဲ”

ဒေါ်တင်တင်ထွေး မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ငိုချလိုက်လေတော့သည်။ သမီးကြီးတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိနိုင်တော့။

“ကျွန်တော် သူနဲ့ဆုံတွေ့ကတည်းက ညီမလေးဒီဒီ မဟုတ်

မှန်း ရိပ်မိခဲ့ပါတယ်”

“မေမေထွေး သားကို လိမ်ညှာပြီးပေးစားခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ ဘူးသားရယ်။ သမီးကြီးက ငယ်စဉ်ကတည်းက သိပ်ကို အနေအေး တဲ့ကလေးပါ။ ဒါကြောင့် သားနဲ့ တမင်အချိန်မဆွဲဘဲ လက်ထပ်ပေး တာပါကွယ်”

“မေလည်းသိတယ် ထွေး။ အန်တီမေ သမီးဒီဒီကို သမီး တစ်ယောက်လို ချစ်ပေမယ့် ချွေးမတော့ မတော်ချင်ခဲ့တာအမှန်ပဲ။ အခု အန်တီမေချွေးမကိုတော့ မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့တာပါ”

“မမကြီးတို့က ဒီအကြောင်းတွေ ဘာတစ်ခုမှမသိခဲ့ပါဘူး မေ။ ထွေးကလည်း တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဘူးကိုး”

“သမီးကြီးမှန်းသိရင် သမီးတို့အဖေပါ ပြန်ဆက်လာမယ် ထင်ပြီး မမကြီးတို့ ကလေးကို မောင်းထုတ်မှာစိုးလို့ ထွေး ဖွင့်မပြောခဲ့ တာပါ။ သမီးကြီး ဆေးရုံတက်ရတဲ့ညကမှ ထွေးတို့နဲ့ လူစုကွဲပြီး သူတို့သားအဖ စက်လှေမြှုပ်တဲ့ထဲ ပါခဲ့မှန်း သိတာ။ သူ့အဖေက ကလေးကို ပျဉ်ချပ်ပေါ်တင်ပေးပြီး ရေထဲမြှုပ်သွားတာတဲ့။ သမီးက ဖျားရင်း ယောင်ဝါးဝါးပြောမှ ထွေးသိခဲ့ရတာပါရှင်။ သမီးကိုအထက်ထဲ

ပေးတော့ သမီးကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်မဲ့လေးကို ထွေး ရှာတွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီဒီရဲ့ရင်ညွန့်တည့်တည့်မှာ မွှဲနီလေးတစ်လုံး ရှိတယ်”

သူ ပြတင်းပေါက်ကို ငေးရင်းပြောလိုက်ကာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိ၏။ ရင်နာလိုက်တာ ကလေးရယ်။ ကိုယ့်ကို အားမကိုးချင်တော့ဘူးလား။

“အဲဒီမွှဲနီလေးဟာ ထွေးရဲ့သမီးဖြစ်ကြောင်း သက်သေပါပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အနေသိပ်မနီးလို့ မရိပ်မိတာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတစ်လကပဲ ကျွန်တော့်စာရင်းတွေ ကူစစ်ပေးထားတဲ့ လက်ရေးပိုင်းပိုင်းလေးတွေကို မြင်တော့မှ သတိထားမိခဲ့တာ”

“ဒီဒီက Physics နဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့တာပါ ဖေဖေ”

“ဘွားရဲ့မြေးချွေးမက ဘွားဆီက ဘာတစ်ခုကိုမှ လိမ်ညှာပြီး မယူခဲ့ပါဘူး ဒီဒီ”

ဘွားက ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေရာမှ အသံထွက်လာပြီး စန္ဒီကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဘွားရဲ့မြေးချွေးမနဲ့ ဒီဒီနဲ့က နဲ့သာဆီနဲ့မစင်လို့ အကွာကြီး

ကွာပါတယ်ကွယ်။ ဟိုက ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းကလေးပါ။
ဘွားတင်တာရော၊ သမီးထွေးဆင်တာပါမကျန် ရှိသမျှ ရတနာပစ္စည်း
တွေ ဘွားဆီမှာအပ်ထားပြီးသား။ သူ့အကြောင်းကိုလည်း ဘွားကို
အကုန်ပြောထားပြီးသားကွယ်။ ကဲ ဘယ်မှာလဲ သူ လိပ်စွဲဘာတယ်
ဆိုတဲ့သက်သေ။ အခု သူ့နားမှာ ပန်ထားတဲ့ရွှေနားကပ်လေးတစ်စုံပဲ
သူမှာ ပါသွားတာပါ။ ဘွားက ဘွားရဲ့မြေးချွေ့မလေးကိုပဲ ချစ်တယ်
ဒီဒီ။ အဲဒါအမှန်ပဲ”

“ဘွား ဒီဒီမှားပါတယ်။ ဒီဒီ ဒီဒီ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး ထင်ရာ
စိုင်းခဲ့ရာက နောင်တတွေရပြီး ပြန်လာခဲ့တာပါ။ ဒီရောက်တော့ မဖွင့်
လင့်တာတွေနဲ့ ကြုံရပြီး ဘာတွေ တယ်လိုဖြစ်ကုန်တယ် မသိတော့
ပါဘူး ဘွားရယ်”

“လုပ်တုန်းက မဆင်မခြင်လုပ်လိုက်တာပဲပေါ့ မိဒီဒီ၊
ကလေးရဲ့ဘဝလေးက သိပ်သနားဖို့ကောင်းတာ။ ခမျာ ဦးလေးတွေ
ပေးစားတဲ့ မုဆိုးဖိုကြီးကို မယူချင်လို့ ပြေးလာရာက မြေးရဝေ
လက်ထပ်ခဲ့ရတာ။ ကြိုးစားရှာပါ မြေးရယ်။ သူတော်ကောင်း နတ်
ကောင်းမပါတယ်။ ငါ့မြေးဒီဒီလေး ဘာမှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်မှာ

မဟုတ်ပါဘူး”

မိပုထံမှ ငိုသံအကျယ်ကြီးထွက်လာသဖြင့် သူတို့အားလုံး
လန့်သွားရသည်။ မိပုက သူ့အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ပြောလိုက်လေ
၏။

“ကိုကိုကြီး မမလေး ဈေးကအပြန် လမ်းထိပ်ကဆေးခန်းမှာ
စာရွက်လေးတစ်ရွက် ဝင်ယူလာတယ်။ ဘာလဲတော့ မိပုမသိဘူး။
အဖြူခေါက်လေးပဲ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

သူ အိပ်ခန်းထဲ လိုက်ရှာကြည့်ပါသော်လည်း မည်သည်
ဆေးစာရွက်မှ မတွေ့ရသဖြင့် ခုတင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်
တဲ့ ဝီရိုအောက်ထဲဝင်နေသည့် စာရွက်ခေါက်လေးကို မြင်လိုက်ရလေ
၏။ အမြန်ကောက်ယူ၍ ဖွင့်ဖတ်လိုက်ချိန်မှာ သူ့နှလုံးသားက ဒိန်းခနဲ
ဆောင့်ခနဲသွားလေတော့သည်။ Pregnant တဲ့။ ဒီဒီမှာ ဒီဒီမှာ သူ
ကိုယ်ဝန်ပါသွားတာ သေချာနေပြီပေါ့။ သူ ဧည့်ခန်းဆီ ပြန်ထွက်
လာခဲ့၏။

“အဲဒါကမှ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပါ မေမေ။ ဒီဒီမှာ ဒီဒီမှာ

ကိုယ်ဝန်ပါသွားတယ်”

“ဟယ်”

ဒေါ်တင်တင်ထွေး ဖိုက်ခနဲဖြစ်၍ လဲကျသွားလေ၏။ ခြောက်
သမီးကြီးတော့ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေပါရောလား။ သူ မေမေထွေးကို
အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပြီး အခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အံ့ဆွဲထဲမှ ဒိုင်ယာရီ
စာအုပ်ကိုယူ၍ ဖွင့်လိုက်စဉ် ပိုင်းစက်လှပသည့် လက်ရေးလေးများထံ
မြင်လိုက်ရလေ၏။

“အဲဒီဒုက္ခတွေက တစ်နေ့ ကိုကိုလွတ်ကင်းရမှာပါ။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကိုကို

ဒီဒီကို နာကြည်းမုန်းတီးသွားမှာပါကွယ်။

ပြီးတော့ ဒီဒီကိုမေ့သွားမှာပါ။

ကိုကိုမုန်းတဲ့နေ့ဟာ ဒီဒီရှင်နဲ့နာမ် ကင်းကွာတဲ့နေ့တစ်ရက်

တည်းပဲ ဖြစ်စေရပါမယ်။

ကိုကို
ဒီဒီ

ဒီဒီရယ် ကိုယ့်ရင်တွေ ကွဲကုန်ပါပြီ။ ဒီဒီထင်ထားသလို
ကိုယ်က ဒီဒီကို ဘယ်ဝေတဲ့မှ မုန်းသွားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို ဒီဒီ
မသိဘူးလား။ ဒီဒီ စိတ်သောကဖြစ်နေချိန်မှာ ဒီဒီရင်ထဲကို ငြိမ်းချမ်း
အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ကိုယ့်ကိုတောင်မှ အားမကိုးချင်ဘဲ ထွက်သွား
ရတယ်လို့ကွယ်။

မျက်ရည်တို့က ပေါက်ခဲနဲ့ပြုတ်ကျလာပြန်၏။ ရေကန်ကြီး
 ဘေးမှာ ထိုင်ငိုနေရာမှ သူမ ထရပ်လိုက်သည်။ ဘာထူးတော့မှာလဲ
 သေလိုက်တာကမှ ကောင်းဦးမည်။ ဟုတ်တယ်။ တွေးနေလို့အပိုဝဲ
 သူက ကမ်းစပ်မှ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းလိုက်၏။ ရေထဲသို့ရောက်လာ
 သည်က ခြေသလုံးကျော်လာချေပြီ။ “အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာ ဝဋ်
 တယ်နော်” ဒေါက်တာမမ၏စကားသံကို ပြန်ကြားလိုက်မိသဖြင့်
 လှမ်းက ရပ်သွား၏။

ဗုဒ္ဓေါ့၊ ငါ့မိုက်ထဲမှာ ငါ့မိုက်ထဲမှာ ကလေးလေးရှိနေပြီလေ။
 ငါ့ကြောင့် ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ ကလေးလေးပါ အသက်သေသွား
 ငါ အသက်နှစ်သက် သတ်သလိုဖြစ်ကုန်တော့မှာပေါ့။ အမေ

အဝီစိက လွတ်လမ်းကို မမြင်တော့ပါလား။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ငါ
 ဘာလုပ်ရမလဲ။ ခွင့်လွှတ်ပါ ကလေးလေးရယ်။ မေမေ သတိလက်
 လွတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမိတော့မလို့။ သူမ ရေထဲမှ ပြန်
 လှည့်တက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် လူက ခဲလုံးကို နင်းမိ၍ ယိုင်လဲကျသွား
 လေ၏။

“အမေ့”

“ဗွမ်း”

“ဟာ ကလေးမ ကလေးမ။ အဲဒီလိုမလုပ်ကောင်းဘူးလေ။
 ဒုက္ခပဲ။ လူ့ဘဝဆိုတာ ရခဲပါဘီနဲ့။ မကြံကောင်းမစည်အပ်”

ကမ်းစပ်မှ လူကြီးတစ်ယောက် အပြေးဆင်းလာပြီး သူမကို
 လာပွေ့ထူလိုက်ပါ၏။ သူမ ရယ်လည်းရယ်ချင် ငိုလည်းငိုချင်သွားမိ၏။
 ဪ ကြံစည်မိတုန်းကတော့ ဘယ်သူမှ မဖြစ်ဘဲ အခုမှ မြင်တဲ့လူက
 ရှိနေပြန်ပြီ။

“ဒီဒီ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ဘဘရဲ့”

“ဘာမလုပ်ရမှာလဲ။ အဘမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်လိုက်တာ
 လေ။ အခုပဲ ရေထဲရောက်နေပြီ မဟုတ်လား”

သူမ မျက်ရည်တွေကြားမှ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကမ်းစပ်ခေါ်
ရောက်တော့ ဘာဘက တို့ဟူးသုပ် ရှောက်သီးသုပ် အထမ်းကြီးနှင့်
ဈေးသည်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

“ကဲကဲ လာ အဘအိမ်ကိုလိုက်ခဲ့။ အိမ်ရောက်တော့ ဖြစ်
ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဒီဒီမလိုက်ပါရစေနဲ့ ဘာဘရယ်။ ဒီဒီက ဒီဒီက ဒုက္ခတွေ
ပင်လယ်ဝေနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဪ ခက်တော့တာပဲ။ ဒုက္ခဆိုတာ လူတိုင်းမှာရှိတာပဲ
ကလေးမရဲ့။ အဲဒီဒုက္ခတွေကို ကြောက်နေရင် ဒုက္ခဟာ ကိုယ့်ဘာ
ကောင်းကောင်းပညာပေးသွားမှာပေါ့။ လာပါ ဒီအချိန်ဆို အဘဇနီး
လည်း ဈေးရောင်းပြီးပြန်လာလောက်ပြီ လိုက်ခဲ့”

သူမ ဘာဘနှင့်လိုက်လာခဲ့ရာ ဗဟန်းရပ်ကွက်ထဲရှိ အိမ်ဆေး
ဆေးလေးထံ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်လေးထဲကို ဝင်တော့ ကြီးကြီး
တစ်ယောက်က သူမကို ဖက်လဲတကင်းခေါ်ကာ ရေဖိုအဝတ်အစား
တို့ကို လဲလှယ်စေသည်။ ပြီးမှ ရေအေးအေးလေးတစ်ခွက် ခပ်တိုက်

လိုက်ပြီး သူမကို မေးမြန်းလေ၏။ သူမပြောပြသည့် စကားများဆုံး
တော့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးနှစ်ဦးမှာ စုတ်တသပ်သပ်ဖြစ်နေကြ
လေပြီ။

“ကျွတ် ကျွတ် လူတစ်ခု ပူပူရယ် ဆယ်ကုဋေတဲ့သမီးရဲ့။
ဒီလိုပဲ ကံကိုပုံချလိုက်တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဖြစ်ချင်တန် ဖြစ်၊ ပျက်ချိန်
တန် ပျက်ရတာ ဓမ္မတာပဲလေ။ အခု သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ပါလာတာ
ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးကြီး”

“ဟင်း တကယ်ဆို သမီးခင်ပွန်းကို အကျိုးအကြောင်း
စောင့်ပြောသင့်တာကွယ်”

“ဒီဒီလည်း ပထမတော့ ကိုကိုကုမ္ပဏီကို လိုက်သွားမလို့ပါ
ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအိမ်က လူကြီးတွေပါ သိကုန်ကြပြီဆိုတော့ ဒီဒီမှာ
ပြေးစရာမြေ မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးခဲ့မိတာပါ။
ဒီဒီ ကိုယ်ဝန်ရှိတာကိုတောင် ကိုကို မသိသေးပါဘူး”

“အင်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ အဘတို့မှာလည်း သမီးထက်
နည်းနည်းကြီးတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ နာမည်က မစပယ်တဲ့။

မိစပယ်ကိုတွေ့ သူ့ယောက်ျားပစ်သွားတာကွယ်။ အခု အဘတို့ ခြေလေးတောင် ကျောင်းနေတဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီ။ ခဏနေ ပြန်လာကြတော့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ သမီးရယ်။ ဒီမှာပဲနေ၊ ကြီးကြီးတို့က အနေအစားဆင်းရဲတော့ သမီးမနေတတ်မှာကိုပဲ အားနာနေတာ”

“ရပါတယ် ကြီးကြီး။ ဒီဒီက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆင်ဆင်းရဲရဲ နေလာခဲ့ရတာပါ။ နေတတ်ပါတယ်။ ဘာမှ တကူးတကကြီး မလုပ်ပေးပါနဲ့နော်။ ဒီဒီ ကြီးကြီးတို့နဲ့ အတူတူ ဈေးကူရောင်းပေးမယ်”

“အမလေး မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ သမီးက ဖြူဖြူနုနုလေး အကြမ်းပတမ်းတွေ လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အိမ်မှာပဲနေပါကွယ်”
ညနေစောင်းတော့ မစပယ်တို့ သားအမိပြန်ရောက်လာလေ၏။ ငါးနှစ်အရွယ် သားလေးဖိုးတာက သူမပေါင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက် သဖြင့် မစပယ်က တားရလေသည်။

“သား ဖိုးတာ။ တီတို့ပေါ် မထိုင်နဲ့လေ။ တီတို့ခိုက်ထဲမှာ ညီညီလေးလား။ ညီမလေးလား ရှိတယ် သားရဲ့၊ နော်။ တော်ကြာ

ကလေးလေး နာနေပါဦးမယ်”

“ဟုတ်လား တီတီ၊ သားသားဖို့ ညီညီလေးပေးမှာ တီကယ် သား”

“တကယ်ပေါ့ သားရဲ့။ သားက ညီလေးနဲ့ညီမလေး ဘာကို လိုချင်တာလဲ”

“သားသားနဲ့ ဘောလုံးအတူတူကန်ဖို့ ညီညီလေးပဲ ပေးပါ တီတီ”

လူကြီးတွေ ပိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။ ညမှောင်တော့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်လေးမှာ ပိုင်းထိုင်၍ အဘဆုံးမစကားကို သူမ နာကြားရလေ၏။

“လူ့ဘဝမှာ လောကဝံတရား (၈) ပါးဆိုတာ ရှိတယ်ကွယ်။ သမီးဒီဒီကတော့ ပညာတတ်ဆိုတော့ သိပြီသားဖြစ်နေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဘကတော့ ကိုယ်သိမှတ်ထားသလောက်နဲ့ ဆုံးမတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ဆင်းရဲချမ်းသာ၊ ခြွေရံပေါမိုး၊ ချီးမွမ်းကဲ့ရဲ့၊ လာဘ်ရ မရ။ ဒီ (၈) ခုဟာ လောကဝံ (၈) ပါးပဲ။ အဲဒီ (၈) ခုကို ကြိုကြိုခံ ကျော်လွှားနိုင်ရင် လောကကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ သတ္တိတွေ အလိုလို ပြည့်ဝ

လာတယ်ကွယ်။ ဒီတော့ သမီးရယ်။ လူ့ဘဝထဲကို ရောက်လာမယ့်
ကလေးအတွက် အားငယ်စိတ်တွေကို ဖျောက်ပြီး အားသစ်မွေးစမ်းစမ်း။
အဘတို့မိသားစု သမီးကို ဝိုင်းစောင့်ရှောက်ပေးကြမှာပါကွယ်”

သူမမျက်ရည်တို့ ဝဲလာပြီး ခေါင်းကို အသာညိတ်လိုက်ရင်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘာဘရယ်။ ဒီဒီဘဝမှာ ကောက်ရိုးပျင်ဆိုပြီး
ကိုင်လိုက်မိတာ အမြင့်ကိုတက်ဖို့အတွက် ကြိုးတစ်ချောင်းဖြစ်နေခဲ့မိ
ရောလား။

မနက်စောစောထ၍ မစပယ်နှင့်အတူ မီးခိုခန်းမှာ ဝိုင်းကူချက်
ပေး၏။ ကြီးကြီးက ဘုရားမှာ ပန်းရောင်းရန်အတွက် အဘနှင့်အတူ
ချေးသွားကြုံနေလေပြီ။ ဖိုးတာလေး နိုးလာတော့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေး
ပြီး ထမင်းကြမ်းနှင့် အကြော်အဆာပြေ ကျွေးကာ ကျောင်းစာတွေ
ပြန်နှွေခိုင်းရသည်။ သူမ စာပြပေးတာမို့ ကလေးက စာတော်လာ
သဖြင့် အတော်ကို ပျော်နေလေပြီ။

ကြီးကြီး ဘုရားမှာ ဈေးသွားရောင်းတော့ အဘပါ အသုပ်

လိုက်ရောင်းရန် ထွက်လေပြီ။ မစပယ်က ဖိုးတာလေးကို ကျောင်းဆင် ပို့၍ ဈေးကူရောင်းရန် လိုက်သွားလေ၏။ အိမ်မှာ သူမတစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့ရသည်ပို့ ပျင်းနေမိတော့သည်။

ညနေ (၃) နာရီထိုးခါနီးမှ သူမ ဖိုးတာကို ကျောင်း သွားကြိုရန် ထွက်လာခဲ့၏။ ကျောင်းမဆင်းသေးသဖြင့် ကျောင်းဝင်း ရှေ့မှာ ထိုင်စောင့်နေစဉ် ကွမ်းယာဆိုင်မှ ဦးလေးကြီး၏ သတင်းစာတို့ ခဏတောင်းဖတ်လိုက်မိသည်။

“ဒီဒီ

အမြန်ပြန်လာပါ။ အားလုံးစိတ်ပူနေသည်။

ဘွားဘွား။ မေမေ၊ မေမေ ကိုကို”

“သမီးကြီး ဒီဒီ

အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ပါ။ အားလုံးမျှော်နေကြသည်။

မေမေ၊ ကြီးမေ၊ ကြီးလတ်၊ ညှိမလေးစန့်”

ဗုဒ္ဓေါ။ သူတို့တွေ သူမကို သတင်းစာထဲကနေ ခေါ်နေပါ ရောလား။ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး ကိုကိုရယ်။ အစကတည်းက ကိုကိုနဲ့ စန္ဒီကို နှစ်ဖက်မိဘတွေ သဘောတူထားကြတာပါ။ ဒီဒီက မထင်မထင်

ဘဲ ဝင်လှည့်လိုကြီးဖြစ်ခဲ့တာမို့ ဒီဒီ သိပ်ရှက်ပါတယ် ကိုကို။ မျက်နှာ လည်း အရမ်းပူမိတယ်။ ဒီဘဝတော့ ဒီမျှသာပါပဲကွယ်။ ဒီဒီဘဝနဲ့ ဒီဒီသာ ရှိပါစေတော့လေ။

ကျောင်းဆင်းတော့ ကျောင်းသားလေးတွေကြားထဲမှ ဖိုးတာ လေးက ပြေးထွက်လာလေ၏။

“တီတီ သားသားဒီမှာ”

“လာလာ သားလေး။ ဒီနေ့ ဘာတွေသင်လိုက်သလဲ”

“အများကြီးပဲ တီတီရဲ့။ အိမ်ရောက်ရင် ကြည့်ပေါ့။ ဆရာမ က သားသားကိုပြောတယ်။ သားသားလက်ရေးလှလာတယ်တဲ့။ နောက်ကို အဲဒီလိုပဲရေးနော်တဲ့”

“ဟင်း ဟင်း ဟုတ်တာပေါ့။ သားက တီတီစကားနားထောင် ပြီး လက်ရေးကို ဝိုင်းဝိုင်းလေးရေးတတ်လာတာကိုး”

“အဲဒါ တီတီသင်ပေးလို့ပါ။ ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်လဲ တီတီ”

“ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းရယ်၊ ငါးပိတို့စရာရယ်၊ ကန်စွန်းရွက် ကြော်တယ် သားရဲ့”

“ဟင် ကန်စွန်းရွက်ကြော်ကြီး မစားချင်ပါဘူး”

“ဪ တီတီက ဆီအိအိလေးနဲ့ စိမ်းစိမ်းလေး ကြော်ထား
တာပါကွယ်။ ကန်စွန်းရွက်စားတာ အားရှိတယ် သားရဲ့”

“ဟုတ်လား ဒါဆို သားသားစားမယ် တီတီ”

ထမင်းစားသောက်ကြအပြီးမှာ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်၌ လသာသာ
ကိုကြည့်၍ ထိုင်နေကြသည်။ စိုးတာလေးက စာကျက်ပြီးပြီမို့ သူမ
ပေါင်ပေါ်မှာ ခေါင်းတင်၍ လှဲချလိုက်ပါ၏။

“တီတီ သားသားကို ရွှေမင်းသားလေးပုံပြင် ပြောပြဦးနော်၊
ဟိုနေကပြောတာလည်း အရမ်းနားထောင်လို့ကောင်းတာပဲ သိလား”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ တီတီပြောပါမယ် သားရယ်”

“ဖိုးတာ၊ တီတီနားပါစေလား မြေးရယ်”

“ရပါတယ် ဘာဘရယ်။ ကလေးက ဒီဒီကို တော်တော်လေး
တွယ်တာနေလို့ပါ။ ကဲကဲ ပြောပြမယ်နော်။ ဟိုးရှေးရှေးက တိုင်း
ပြည်တစ်ပြည်မှာ ဘုရင်အိုကြီးတစ်ပါးရှိသတဲ့။ အဲဒီဘုရင်ကြီးမှာ သိပ်
ကို ချောမောလှပတဲ့ သမီးတော်တစ်ပါး ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့
ဘုရင်ကြီးက ဒီလိုစဉ်းစားတယ် သားရဲ့။ သူလည်း အသက်ကြီးလှပြီ
ဆိုတော့ အကယ်၍များ သူ နတ်ရွာစံသွားတဲ့အခါ သမီးတော်လေး

တစ်ပါးတည်း ကျန်နေခဲ့မှာကို စိုးရိမ်ရှာသတဲ့။ အဲဒါနဲ့ သူ့ရဲ့တိုင်းပြည်နဲ့
အနီးနားတစ်ဝိုက်က တိုင်းပြည်အသီးသီးက မင်းညီမင်းသားတွေကို
စာချွန်လွှာတွေ ပို့လိုက်သတဲ့။ စာချွန်လွှာထဲမှာပါတာကတော့ မင်း
သမီးလေးရဲ့ပုံတူကို ဆွဲဖို့ပေါ့။ အဲဒီဆွဲတဲ့ပုံတွေထဲကမှ အတူဆုံးဆွဲနိုင်
တဲ့ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးလေးကို လက်ဆက်ပေးမယ်လို့ပါသတဲ့။
ဒီလိုနဲ့ တိုင်းပြည်အသီးသီးက မင်းညီမင်းသားတွေဟာ မင်းသမီးလေး
ရဲ့ ချောမောလှပတဲ့သတင်းကို ကြားဖူးထားကြတော့ အဲဒီဘုရင်အိုကြီး
ရဲ့ တိုင်းပြည်ကို လာခဲ့ကြတယ်လေ။ သူတို့အားလုံးဟာ မင်းသမီးလေး
ရဲ့ပုံတူကို ကြိုးစားပြီးဆွဲကြသတဲ့။ အဲဒီထဲကမှ မင်းသားလေးတစ်ပါး
ဆွဲတဲ့ပုံက မင်းသမီးလေးနဲ့ ခွဲမရအောင်တူလွန်းနေတော့ ဘုရင်အိုကြီး
ဟာ သူ့သမီးတော်လေးနဲ့ အဲဒီမင်းသားလေးကို သူ့ကတိအတိုင်း
လက်ဆက်ပေးလိုက်သတဲ့ကွယ်”

“ဒါဆို မင်းသားလေးက ပုံဆွဲတော်လို့ပေါ့နော် တီတီ”

“ဒါပေါ့သားရဲ့”

“သားသားလည်း ပုံဆွဲတော်ချင်လိုက်တာ တီတီရယ်”

“သားဆွဲချင်ရင် တီတီ သင်ပေးမှာပေါ့ သားရဲ့”

“တကယ်နော် တီတီ”

“တကယ်ပြောတာပါ သားရယ်”

“အဲဒါနဲ့ မင်းသားလေးက မင်းသမီးလေးကို ခေါ်သွားရောလား တီတီ”

“အေးပေါ့၊ မင်းသားလေးနဲ့ ရံရွှေတော်တပ်မှူးတွေ ပြိုင်ပြီး မင်းသမီးလေးကို ဝေါဟာရနဲ့ မင်းသားလေးရဲ့တိုင်းပြည်ကို ခေါ်လာခဲ့သတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ တောအုပ်တစ်ခုကိုလည်း ရောက်ရော သူတို့ အရမ်းမောနေကြတာမို့ နားဖို့ဆုံးဖြတ်ကြသတဲ့။ ဒါနဲ့ ရေအိုင်ကြီးတစ်ခုအနီးမှာ နားဖို့ပြင်ကြလေရဲ့။ အဲဒီရေအိုင်က ရေတွေဟာ ကြည်စိမ်းပြီး သန့်နေတော့ မင်းသားလေးနဲ့ အဖွဲ့ဟာ အဲဒီရေအိုင်ထဲကရေတွေကို သောက်တဲ့သူကသောက်၊ လက်တွေဆေးတဲ့ သူက ဆေးကြတယ်လေး အဲဒီမှာ ရေအိုင်ထဲကနေ နဂါးကြီးတစ်ကောင် ပြုန်းခနဲပေါ်လာသတဲ့ မင်းသားလေးတို့အဖွဲ့လည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အရမ်းစိုလန့်သွားကြတာပေါ့။ နဂါးကြီးက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ သင်တို့ဟာ ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ငါ့ပိုင်တဲ့ရေအိုင်ထဲက ရေတွေကို လိုသလောက် သောက်သုံးခဲ့ကြပြီပေါ့။ ဒီတော့ သင်တို့အားလုံးကို ငါ အကုန်သတ်စားမယ်လို့

ပြောသတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ မင်းသားလေးနဲ့အဖွဲ့ဟာ နဂါးကြီးကို အရမ်းကြောက်ရွံ့သွားကြတာပေါ့ကွယ်။ မင်းသားလေးက နဂါးကြီးကို အနူးအညွတ် တောင်းပန်ရှာသတဲ့။ သူတို့မသိလို့ ခွင့်မတောင်းမိဘဲ သောက်သုံးမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ပေါ့။ ဒီတော့ နဂါးကြီးက ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် ငါ့အလိုရှိတာကို လုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သင်တို့ရဲ့ အသက်ကို ချမ်းသာပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒါနဲ့ မင်းသားလေးက သူ့လုပ်ပေးပါမယ်။ သူ့အဖွဲ့သားတွေကို အရင်ဆုံး ပြန်ခွင့်ပြုပါလို့ ပြောတာပေါ့။ နဂါးကြီးလည်း သဘောတူလိုက်တော့ မင်းသားလေးနဲ့ မင်းသမီးလေးကလွဲလို့ ကျန်တဲ့သူတွေက တိုင်းပြည်ကို ပြန်ခွင့်ရသွားသတဲ့။ နဂါးကြီးက ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အုံ့ခဲကိုက်နေတာ နှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာနေပြီ မင်းသားလေး။ ဒီတော့ ငါ့ခေါင်းထဲက ဝေဒနာကို သက်သာပျောက်ကင်းစေမယ့်အေးကို မရ ရအောင် ရှာယူပေးရမယ် ဒီအတွက် သင့်ကို တစ်ပတ်အချိန်ပေးမယ်။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှ ဆေး ရမလာရင်တော့ သင့်ရဲ့မင်းသမီးလေးကို ငါ သတ်စားလိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့။ မင်းသားလေးလည်း နဂါးကြီးကို ကတိပေးပြီး မင်းသမီးလေးကို ထားခဲ့ရလေသတဲ့။ မင်းသမီးလေးလည်း အားငယ်

စိတ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ မင်းသားလေးလည်း တစ်တော
 ဝင် တစ်တောင်တက်နဲ့ ခရီးဆက်ခဲ့လေရောတဲ့။ နဂါးကြီးရဲ့ရောဂါကို
 ပျောက်ကင်းဖို့ဆေးကို ဘယ်မှာရှာရမယ်မသိဘဲ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု
 နားမှာ ခဏနားဖို့ ထိုင်ရင်းထိုင်နေမိသတဲ့။ ဘာလိုလိုနဲ့ သူ ခရီးထွက်ခဲ့
 တာ တစ်ရက်ကျော်သွားခဲ့ပြီကို။ အဲဒီအချိန်မှာ စမ်းချောင်းလေးထဲမှာ
 မျောပါလာတဲ့ ကြွက်ကလေးခုနစ်ကောင်ကို သူ တွေ့လိုက်ရတယ်
 ကွယ်။ ကြွက်လေးတွေက ရေစီးထဲမှာ ကယ်သူမရှိဘဲ အော်ဟစ်ပြီး
 မျောပါလာတာလေ။ ဒါနဲ့ မင်းသားလေးလည်း ကြွက်ကလေးတွေကို
 ရေထဲကဆယ်ပြီး ကမ်းပေါ်တင်ပေးလိုက်သတဲ့။ ကြွက်ကလေးတွေ
 လည်း မင်းသားလေးကို ကျေးဇူးတင်ကြတာပေါ့။ အဲဒီထဲက ကြွက်
 ခေါင်းဆောင်လေးက မင်းသားလေးကို ပြောလိုက်သတဲ့။ အခုလို
 အသက်ကယ်ဆယ်ပေးတဲ့အတွက် မင်းသားလေး အကူအညီလိုအပ်
 တဲ့အခါ သူတို့ပြန်ကူညီပါမယ်။ သင် အလိုရှိချိန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို
 'တ' လိုက်ပါလို့ပြောသတဲ့။ မင်းသားလေးလည်း ကောင်းပါပြီလို့
 ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ မင်းသားလေးလည်း ရှေ့ကို ခန့်
 ဆက်လာခဲ့သတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်နေ့ ညဦးချုပ်ချိန်မှာ နန်းထော်

ကြီးတစ်ခုရဲ့ မြို့တံခါးအနီးကို ရောက်လာခဲ့သတဲ့။ မြို့တံခါးကြီးက
 မိုးချုပ်နေပြီမို့ မြို့ထဲကို ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ ပိတ်လိုက်ပြီဆိုတော့ မင်းသား
 လေးဟာ မြို့ပြင်က တဲပုတ်လေးမှာ တစ်ညတည်းခိုခွင့်ပြုပါလို့ ခွင့်
 တောင်းရတာပေါ့။ အဲဒီအိမ်မှာ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက် နေသတဲ့။
 အမေကြီးက မင်းသားလေးကို နေခွင့်ပြုလိုက်ပြီး မင်းသားလေးကို
 ထမင်းကျွေးပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုရှာသတဲ့။ အဲဒီမှာ မင်းသားလေး မျက်နှာ
 မသာမယာဖြစ်နေတာကိုမြင်တော့ မေးမြန်းမိသတဲ့။ ဒီတော့ မင်းသား
 လေးလည်း အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်တာပေါ့။ အမေကြီးက
 မင်းသားလေးကို ဘာပြောလိုက်သလဲဆိုရင် ဒီတိုင်းပြည်က နန်းဆောင်
 တွင်းမှာ ဖန်မင်းသမီးတစ်ပါးရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီဖန်မင်းသမီးလေးဟာ
 ဆေးဝါးအတတ်ပညာမှာ တစ်ဘက်ကမ်းကျွမ်းကျင်တာမို့ သူ့ဆီမှာ
 ဆေးမျိုးစုံရှိတယ်လို့ပြောတယ်။ မင်းသားလေးလည်း အရမ်းဝမ်းသာ
 သွားတာပေါ့။ နဂါးကြီးရဲ့ရောဂါကို ပျောက်ကင်းအောင်ကုဖို့ ဆေးတော့
 ရပြီဆိုပြီး ပျော်သွားချိန်မှာ အမေကြီးက ဘာပြောသလဲဆိုတော့
 ဖန်မင်းသမီးလေးဟာ သူ့ဆီက ဆေးကိုလိုချင်တဲ့လူဟာ သူ့စားမယ့်
 ပွဲတော်အုပ်ထဲက ထမင်းဟင်းတွေကို သုံးရက်တိတိ သူ မသိ မမြင်

အောင် ယူစားနိုင်မှာသာ တောင်းခွင့်ရှိတယ်ပေါ့။ အေး အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ သုံးရက်အတွင်းမှာ နီးစားတဲ့သူကို မိသွားရင်တော့ သေဒဏ်ပေးလေ့ ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ မင်းသားလေးလည်း စိတ်ဓာတ်တွေ တောင် ကျသွားရှာတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒါနဲ့ တစ်ညလုံး အိပ်လို့မရဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့နည်းလမ်းကို တွေးနေမိတာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူ လမ်းမှာကယ်ခဲ့တဲ့ ကြွက်ကလေးတွေကို ရုတ်တရက် သတိရသွားပြီး ကြွက်ကလေးတို့ရယ် ငါ့ကိုကူညီကြပါဦးလို့ တောင်းတလိုက်မိသတဲ့ ခဏအကြာမှာတော့ ကြွက်ကလေးတွေဟာ သူ့အနီးကို ရောက်လာ ကြပါလေရော။ မင်းသားလေးလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ အကျိုး အကြောင်း ပြောပြလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ ကြွက်ကလေးတွေက နန်း တော်အပြင်ကနေ ဖန်မင်းသမီးလေးရဲ့ နန်းဆောင်အထိကို လူတစ် ကိုယ်စာ ဝင်နိုင်မယ့် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကြီးတစ်ခုကို ချက်ချင်းပဲ ထု ပေးကြသတဲ့ကွယ်။ နောက်တစ်ရက်မှာ လိုဏ်ခေါင်းကြီးလည်း ပြီး သွားတာပေါ့။ မင်းသားလေးလည်း ကြွက်ကလေးတွေကို ကျေးဇူးတင် ကြောင်းပြောပြီး ဖန်မင်းသမီးလေးရဲ့နန်းဆောင်ထဲကို ဝင်ဖို့ ညအချိန် ကို ရွဲခိုခိုနဲ့ စောင့်နေတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ညသန်းခေါင်လည်းရောက်လာ

ဖန်မင်းသမီးလေး အိပ်ပျော်နေတုန်း ဆွမ်းအုပ်ထဲက ထမင်းနဲ့ဟင်း နည်းနည်းစီကိုယူစားလိုက်သတဲ့။ ပြီးတော့ လိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ ပြန် ဝင်ပုန်းနေတာပေါ့။ မနက်လည်းလင်းရော ဖန်မင်းသမီးလေးဟာ သူ့ဆွမ်းအုပ်ထဲက ထမင်းဟင်းတွေ လျော့နေတာကို တွေ့သွားသတဲ့။ ဒီတော့ ဖန်မင်းသမီးလေးက ငါ့ရဲ့ထမင်းတွေကို ယူစားတဲ့တရားခံကို ဒီညတော့ မမိ မိအောင်ကို ဖမ်းရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သတဲ့။ နောက် ညမှာ မင်းသားလေးစားပြီးသွားတော့ ဖန်မင်းသမီးလေးက အိပ်ပျော် သွားလို့ ဒေါသတွေထွက်နေတာပေါ့လေ။ နောက်ဆုံးညတော့ မရ ရအောင် ဖမ်းရမယ်ဆိုပြီး သတိနဲ့စောင့်နေတာပေါ့။ အဲဒီနောက်ဆုံး ညမှာ လိုဏ်ခေါင်းထဲကနေ မင်းသားလေးထွက်လာပြီး ဆွမ်းအုပ်ထဲ က ထမင်းတွေ စားပြီးချိန်မှာ ဖန်မင်းသမီးလေးက မိသွားသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သုံးရက်လုံးလုံး စားပြီးသွားလို့ မင်းသားလေးကို လိုရာဆေး တောင်းစေသတဲ့။ မင်းသားလေးလည်း အကျိုးအကြောင်းပြောပြ လိုက်တော့မှ ဖန်မင်းသမီးလေးက ဆေးကို ပေးလိုက်တာပေါ့။ မင်းသားလေးလည်း ဖန်မင်းသမီးလေးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး နဂါးကြီးရှိတဲ့ရေအိုင်ကြီးထဲကို အပြေးပြန်လာခဲ့သတဲ့။ ရေအိုင်လည်း

ရောက်ရော နဂါးကြီးလည်း ဆေးသောက်ပြီး ရောဂါပျောက်သွားတာ ပေါ့။ အဲဒါနဲ့ မင်းသားလေးကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ဆိုပြီး သူပိုင်တဲ့ ရတနာတွေထဲက ပုလဲကုံးလေးကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်သတဲ့ မင်းသားလေးလည်း ပုလဲကုံးလေးကို မင်းသမီးလေးရဲ့လည်မှာ ဆွဲပေးပြီး ခမည်းတော်ရှိတဲ့ နန်းတော်ဆီကို ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ ပြန်ခဲ့ကြသတဲ့ ကွယ်”

ဖိုးတာလေးက သူမပေါင်ပေါ်မှာ အိပ်မောကျနေလေပြီ။ သူမ ကလေး၏ ဆံနွယ်နုနုလေးတွေကို သပ်တင်ပေးလိုက်မိသည်။

“နားထောင်လို့ကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ်။ ကလေးထောင် မပြောနဲ့ ကြီးကြီးတို့တောင်မှ စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေမိတာ”

သူမ တီးတိုးလေးရယ်လိုက်မိ၏။ ညဉ့်လည်း နက်လာပြီနဲ့ အိမ်ထဲဝင်ရန် ဖိုးတာကို မ,ချီလိုက်တော့ မစပယ်က တားလေသည်။

“မ,မနဲ့လေ ညီမလေး။ ဒီအချိန်က အလေးအပင် မ,မတာ အကောင်းဆုံးပဲကွယ်။ သတိထားပြီး ဂရုစိုက်ပါကွယ်။ ပေးပေး သားနဲ့ အစ်မချီသွားလိုက်မယ်”

သူမ ဖိုးယံက လမင်းကို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ အခုချိန်ဆို ကိုကိုတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီဒီ့ကို သတိရနေ မလားကွယ်။

ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေကို မန်နေဂျာနှင့်လွှဲထားလိုက်ပြီး သူမ
မြို့အနှံ့လိုက်ရှာနေမိ၏။ ဘယ်ဆီကိုများ ရောက်နေပြီလဲ ဒီဒီရယ်
မတွေ့ချင်လို့ ပုန်းရှောင်နေတာမို့ ကိုယ့်အတွက် ပိုဆိုးတာပေး
ကိုယ်တို့ရင်သွေးလေးကိုများ တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ပြီလား။ ကိုယ် ရင်တံ
ရုအောင်တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်။ ဒီဒီမှာ ရက်စက်တတ်တဲ့ နှလုံး
သားရှိမနေတာကိုတော့ ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေတွေ
အမြဲပုံမှန်မဟုတ်လေတော့ ကိုယ်စိုးရိမ်မိတာ မလွန်ပါဘူးနော်။

ဆေးရုံတွေ၊ ဆေးခန်းတွေမှာ အသိတွေကို သူမ သတင်း
ပေးထားပြီးပြီမို့ ကိုယ်စန်လာအပ်သည်နှင့် သူမ သတင်းရောက်

သေချာသလောက်ပါပဲ။ အချိန်က တစ်လနီးပါးရှိလာပြီမို့ သူ အတော်
ကို စိုးရိမ်လာမိသည်။ ဒီရန်ကုန်မှာတောင် ရှိနေပါသေးရဲ့လား။ ဒီမြေ
ကရွာပြီး ပြည်နယ်တစ်ခုခုကို ရောက်သွားရင်တော့ သူ့အတွက် ခြေရာ
ပျောက်လေပြီ။ အိုလေ ဒီဒီလက်ထဲမှာ ငွေတစ်ပြားမှ ပါမသွားလေ
တော့ ရန်ကုန်နဲ့ ဝေးဝေးကိုရောက်မသွားနိုင်လောက်ပါဘူး။

“မြေး”
“ဗျာ ဘွား”

အခန်းတမှာ ရပ်လာသည့်ဘွားကို ကူတွဲ၍ အခန်းထဲဝင်လာ
စေ၏။ ဘွားက ခုတင်ထက်ထိုင်၍ သူမ၏ဆံညှပ်လေးကို ယူကိုင်လိုက်
လေသည်။

“ဘယ်နေရာပဲကြည့်ကြည့် မြေးဒီဒီနဲ့ လွတ်ကင်းတဲ့မစ္စည်း
ဆိုလို့ ဘာမှ မရှိနိုင်ပါလား မြေးရယ်။ ကလေးသနားပါတယ်။ ရှာလို့
မရနိုင်တော့ဘူးလား။ ခုဆို အထွေးလည်း အိမ်ရာထဲလဲနေပြီ။ ဘွား
ကတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး လက်မရွှေ့ချင်ပါဘူး။ နည်းလမ်း
တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှာကြည့်ကြတာပေါ့။ သတင်းစာထဲပါတာလည်း
ဘာအကြောင်းမှ မထူးဘူးလား မြေးရယ်”

“မထူးပါဘူး ဘွားရယ်။ ဒီဒီကိုယ်တိုင်ကိုက တမင်ရှောင်ပုန်း
နေတဲ့သူဆိုတော့ လုံအောင်ပုန်းနေနိုင်တာပေါ့။ ကျွန်တော်ရိုးခိုင်တာက
သူ့ကိုယ်ဝန်ကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်မှာကိုပဲ။ ဒုက္ခတွေ ခါးစည်းခံနေရတဲ့
ကြားထဲမှာ ဒီကလေးကို ယူလို့မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး လုပ်လိုက်မှာကို အစိုး
ရိမ်ဆုံးပဲ”

“သူ ဒီလိုတော့ မလုပ်လောက်ပါဘူး မြေးရယ်။ နဂိုကတည်း
က သိမ်မွေ့တဲ့ကလေးမို့ ဒီလိုရက်စက်ပြီး လူမဆန်တဲ့အပြုအမူမျိုး
သူ လုပ်စွဲမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်ရင် သူ ပြန်မလာလာအောင် လုပ်လို့
ရတဲ့နည်းနဲ့ လုပ်လိုက်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုလက်ခံထားတဲ့ လူ
တစ်ယောက်။ ဒါမှမဟုတ် မိသားစုကို ဒုက္ခပေးရာ ရောက်မှာစိုးလို့
ငြိမ်နေလိုက်တာပါ ဘွားရယ်”

“ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ။ ဘွားအသိ ဓေဒင်ဆရာလေးကို အိမ်
အရောက်ပင့်ဦးမှပဲကွယ်။ အဲဒီဆရာလေးဟောတာ သိပ်မှန်တာ
ယတြာလည်း ကောင်းကောင်းကျွမ်းကျင်တယ်ကွယ်”

သူ မသက်မသာလေး ပြုံးလိုက်မိ၏။ ရှေးဆန်လှသည်

ဘွားကို အပြစ်မတင်ရက်ပါချေ။ ဘွား စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ လုပ်ပါ
စေတော့လေ။ ခြံထဲမှာ တစ်ညလုံး ထွက်ထိုင်နေမိပြန်၏။ ဒီလို
အထီးကျန်ညတွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်တောင်မှ ကြာခဲ့
ပြီလဲ။ ဒီဒီရယ် ကိုယ့်ကို သတိမရဘူးလား။ ကိုယ်မှန်းသွားမှာကို
ကြောက်တယ်ဆို။ ကိုယ်နဲ့သူ့မသွားချင်ဘူးဆို။ ခုတော့ ခုတော့ ကိုယ်
မရှိတဲ့တစ်နေရာမှာ ဒီဒီ ပျော်နေနိုင်ပြီလား။

ညဉ့်တော်တော်နက်မှ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့မိသည်။ နှစ်
ယောက်အိပ် ခုတင်ကိုကြည့်၍ နှစ်ဦးသား ကြည်ကြည်နူးနူးလေး
ဆော့ကစားခဲ့ကြတာတွေကို ပြန်မြင်ယောင်နေမိသည်။

“ဒီဒီက ကိုကိုရဲ့ ဒီဒီ မဟုတ်လို့ ဧည့်သည်လို့ပြောလိုက်မိ
တာပါ”

“အချိန်တန်ရင် ဒီကနေ ဒီဒီထွက်သွားရမှာပါ”

“ကိုကို ဒီဒီကို မကြည့်ချင် မမြင်ချင်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

သူမ အသံလေးတွေကို နားထဲမှာ သဲ့သဲ့မျှ ပြန်ကြားမိတော့
မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ ခိုတွဲလာမိ၏။ ညော် ကလေးရယ်၊ ခုများ
တော့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပါလား။ ကိုယ့်လက်မောင်းကိုဖို့ပြီး

ခွဲခွဲနွဲ့နွဲ့ စကားတွေ မပြောချင်တော့ဘူးလား။ ကိုယ်အလုပ်သွားချိန်မှာ အိမ်ရှေ့အရောက် လိုက်မပို့နိုင်တော့ဘူးပေါ့နော်။ အလုပ်က ပြန်လာ ချိန်မှာ အမြဲရှူရှိုက်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ သနပ်ခါးရနံ့လေးကို မှုရခဲ့တာ ဘယ် လောက်ကြာနေပြီလဲ။ လွမ်းတယ် ကလေးရယ်။ နှစ်ကိုယ်တူ တည် ဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ဦးလေးကို အခုလို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖျက်ပစ် ရက်ပြီပေါ့။

ဘုရားပွဲပွဲ လူတော်တော်စည်ကားလှသည်။ ဖိုးတာက လူ အုပ်ကြားထဲမှာ အတော့်ကိုပျော်လေ၏။ မစပယ်လက်ကိုတစ်ဖက်၊ သူမလက်ကိုတစ်ဖက် ဆွဲ၍ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ဖြစ်နေလေသည်။

“မေမေ သားသားကို မျက်နှာပုံးရုပ်ဝယ်ပေးနော်”

“သားက ဘာမျက်နှာပုံးလိုချင်လို့လဲ”

“ကျားရုပ်”

“ယုန်ရုပ်လေးယူပါလား သားရယ်။ ကျားရုပ်က ကြောက် စရာကောင်းတယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တီတီ”

“သားလိုချင်တာကို ဝယ်ပေးတယ်နော်။ သားပျော်ရင်တယ်

ဆိုလည်း ပွဲခင်းထဲလိုက်ပို့ပြီးပြီ။ နောက်လ စာမေးပွဲမှာဆုရအောင် လုပ်ရမယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရဲ့။ အခုတောင် စာမေးပွဲတိုင်း အခန်းထဲ မှာ သားသားက အမှတ်အများဆုံးပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ။ တီတီစကားကိုနားထောင်လို့ သား တော်လာတာ မေမေသိပါတယ်။ တစ်ခုခုစားကြရအောင်လား ညီမ လေးရယ်။ ခြေလည်းညောင်းလှပြီ”

“ဒါဆို မုန့်ဟင်းခါးစားပြီး ပြန်ကြမယ်လေ ယရဲ့”

“အေး ကောင်းတယ်”

သူမတို့ ဒေါ်တင်မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ပဲကြော် ဘူးသီးကြော်နှင့် သုံးပွဲမှာစားလိုက်ပြီး ပြန်အထွက်မှာ တစ်ဘက် အကြော်ဆိုင်ထဲမှထွက်လာသည့် မိန်းကလေးတစ်အုပ်နှင့် သွားဆုံလေသည်။

“ဟယ် ဒီဒီ”

ဗုဒ္ဓေါ လူနားကြပြန်လေပြီ။ သူမ ရင်းနှီးမှုမရှိသည့် မျက်နှာ တွေကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်မိသည်။

“နင် ဖရက်ဒီနဲ့ကွဲသွားပြီဆို။ ငါတို့ ဟိုတစ်လောက မိုက်ကယ်နဲ့တွေ့လို့ သတင်းပေးလိုက်တယ်။ ငါတို့ အစကတည်းက ပြောသားပဲ။ မိုက်ကယ်က နင့်ကို တကယ်ချစ်တာပါဟယ်။ ပြီးတော့ ချမ်းလည်းချမ်းသာတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဟဲ့။ ဖရက်ဒီက အခွဲပဲ ရှိတာပါ။ နင် ပွဲလာလည်တာလား”

“အင်း”

“နည်းနည်းပြည့်လာသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“မိုက်ကယ်ကိုသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါဟယ်။ အရွေးမမှားနဲ့ သိလား။ နင်တို့ wedding ကျရင် ငါတို့ကို ဖိတ်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

“အေးပါ”

“ဒါဖြင့် သွားမယ်၊ ငါတို့အုပ်စု လာခဲ့ဦးမယ် သိလား”

“အင်း”

ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည့် ကောင်မလေးတွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းမှ သူမတို့ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ဘုရား ဘုရား တော်ပါသေးချဲ့ သူတို့နဲ့အတူတူ ပြန်ဆိုမှ ဒုက္ခရောက်မှာ။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ နောက်လဆန်းမှာ စာမေးပွဲလည်းရှိ ပုံပြောပြိုင်ပွဲလည်းရှိတာမို့ ဖိုးတာလေးကို စာသင်ချိန်သက်သက်၊ ပုံပြောနည်းကို လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် လေယူလေသိမ်းကာအစ ပြောတတ်ဆိုတတ်အောင် သင်ပေးရလေ၏။

မိုက်ကလေး မဆူတဆူထွက်နေသည့် သူမပုံစံလေးကို ကြည့်၍ ဘာဘာနဲ့ကြီးကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေကြသည်။ လရောင် ကွက်တိကွက်ကျားလေး ကျရောက်နေသည့် သစ်ပင်အောက်ခြေ ကွက်လပ်လေးမှာမို့ သူမနှင့်ဖိုးတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့နေရ၏။

“သား ဖိုးတာ၊ တီတီမှာတာကိုမမေ့နဲ့နော်။ စင်ပေါ်ကိုရောက် တာနဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေကို အရင်လက်အုပ်ချီပြီး ဦးညွတ်။ ပြီးတော့မှ မိဘနဲ့ပရိသတ်ဘက်ကို ဦးညွတ်။ ပြီးရင် သားသားနားမည်က မောင်သော်တာလင်းပါ။ သူငယ်တန်းအေမှာ ပညာသင်ကြားနေပါတယ်။ သားသားရဲ့အတန်းပိုင်ဆရာမက ဒေါ်နှင်းဆီ ဖြစ်ပါတယ်လို့ အရင်ဆုံးပြောရမယ်နော်။ ပြီးတော့မှ သားရဲ့ပုံပြင်ခေါင်းစဉ်ကို ပြောပြီးတော့မှ ပုံပြင်ကိုပြော။ ကဲ တီတီကို အရင်ဆုံးပြောပြပါဦး သားရယ်”

ဖိုးတာလေးက သူ့မသင်ပေးသည့်အတိုင်း အကုန်လုပ်ပြနိုင်
သဖြင့် ဘာတို့က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလိုက်ကြလေသည်။ ဪ
နာခံလွယ်သည့် အရွယ်လေးမို့ အတတ်မြန်တာပေါ့လေ။

ဗေဒင်ဆရာလေးက အသက်ငယ်ငယ်လေးနှင့် အတော့်ကို
သွက်လက်ချက်ချာလှ၏။

ဧည့်ခန်းမှာ မိသားစု ပိုင်းထိုင်၍ နားစိုက်ထောင်နေကြ
သည်။

မေမေထွေးကပါ သူ့နားထိုင်နေသည်မို့ ဗေဒင်ဆရာလေးကို
မျက်လှည့်ပွဲကြည့်သလို ပြုံးနေကြလေ၏။

“စနေသမီးပါ။ နာမည်က နဒီလှိုင်းဆိုတော့ အေးချမ်းတဲ့

နိမိတ်ပဲ။ ညီလေးက ရဝေအောင်ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဟူးသားပေါ့နော်။ နေနံ
က စီးပွားဖက်ကျတော့ အဆင်ပြေရဲ့သားနဲ့ ထွက်သွားတာပေါ့။ အင်း
အပူအပင်နဲ့ ထွက်သွားတယ်ဆိုတော့ အေးချမ်းတဲ့နေရာမျိုးမှာပဲ သူ
ရှိနေလိမ့်မယ်။ ရိပ်သာတို့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ သီလရှင်ကျောင်း။
ဘုရားပုထိုးစေတီ၊ အဲဒါမျိုးတွေမှာပဲ ရှာရမယ်။ ခဏနော် ကျွန်တော်
သေချာတွက်ပေးပါမယ်”

ဆရာသီလက စာအုပ်ထဲ တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ် တွက်ချက်
ပြီး ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေလေ၏။ မေမေထွေးက ရှေ့ကို
တိုး၍ မေးလိုက်ပါသည်။

“တွေ့ဖို့ နီးပြီလားဟင် ဆရာလေး”

“တွေ့မှာပါ အန်တီရဲ့။ စိတ်ကို အေးအေးထားပါ။ ဒီမြို့က
ဘယ်ကိုမှ မထွက်သွားတာ သေချာပါတယ်။ ညီလေးရေ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
ဗုဒ္ဓဟူးနံဘုရား။ ဗုဒ္ဓဟူးမုခ်ကနေတက်ပြီး ဗုဒ္ဓဟူးသားက စနေထောင့်
မှာ စနေသမီးအတွက် စနေနံနင်းဆီ (၉) ပွင့်၊ အလင်းတိုင် (၉)
တိုင်နဲ့ အမွှေးနံသာတိုင် (၉) တိုင်ပူဇော်ပြီး ယတြာချေရပါမယ်။
အလှူခံပုံးထဲကို ငွေ (၉) ရာဖြစ်ဖြစ် (၉) ထောင်ဖြစ်ဖြစ်လှူရမယ်

နော်။ ယတြာအချိန်က မနက် (၉) နာရီတိတိမှာ ရွှေတိဂုံစေတီ၊
ဗဟန်းမုခ်ကနေ တက်ရမယ်။ ကဲ ဘာမရှင်းတာများ ရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး ဆရာရယ်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ ဆရာ့ကို
ဒီလက်စွပ်လေး ကန်တွေ့ပါရစေ”

“မယူပါရစေနဲ့ အန်တီ။ ကြီးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပညာ
ဉာဏ် ပူဇော်ပေးပြီးပါပြီ။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ လက်မခံတာ စိတ်
မရှိပါနဲ့”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဆရာရယ်။ သမီးထွေးက မသိလို့ပါ။
ဆရာလေးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ တကယ်လို့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ယတြာချေပြီးလို့
မှမထူးရင် ကျွန်တော့်ကိုအကြောင်းထပ်ကြားပါ။ အားလုံးပဲ ခွင့်ပြုကြ
ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဗေဒင်ဆရာလေးကို Taxi ပေါ်တင်ပေးလိုက်ပြီး ယတြာ
ချေရန် တက်ကြွနေကြသည့် လူကြီးတွေကိုကြည့်၍ သနားနေမိသည်။
ဪ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ကြိုးစားနေကြတာပေါ့လေ။ မယုံ

သော်လည်း လူကြီးတွေရဲ့ဆန္ဒကို မပစ်ပယ်ဝံ့တာမို့ သူ နာခံလျက် လုပ်ရဦးမှာပါလေ။ ဒီဒီရယ် ကိုယ် ဒီဒီနဲ့ ပြန်ဆုံပါရစေတော့ကွယ်။ ဒီဒီကို လွမ်းလွန်းလို့ ကိုယ် အားငယ်နေရတာ ကြာလှပါပြီ။

စင်ပေါ်သို့ အဖြူအစိမ်းနှင့် ကလေးဝဝလေးတစ်ယောက် တက်လာ၏။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် ဆရာ ဆရာမတွေကို ဂါရဝပြု ပြီးမှ ပရိသတ်ကို ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ သားသားနားမည်က မောင်သော်တာလင်း လို့ခေါ်ပါတယ်။ သားသားက အမက (၆) ဗဟန်း၊ သူငယ်တန်း (အေ) မှာ ပညာသင်ကြားလျက်ရှိပါတယ်။ သားသားရဲ့အတန်းပိုင် ဆရာမအမည်ကတော့ ဒေါ်နှင်းဆီဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ အခု သားသား ပြောမယ့်ပုံပြင်လေးကတော့ ရွှေမင်းသားလေးနဲ့ သိုက်စောင့်နဂါးကြီး ပုံပြင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နားဆင်ကြည့်ကြပါခင်ဗျာ”

ဆရာ၊ ဆရာမတွေက အမှတ်စပေးနေလေပြီ။ ဖိုးတာလေး က မကြောက်မရွံ့ မထစ်မငေါ့ဘဲ ပုံပြင်ကို စတင်ပြောနေလေ၏။

အင်္ကျီဖြူပေါ်မှ Necktile စိမ်းလေးနှင့် ဝတ်စုံက မီးပူကျခေါက်ရိုးကနီး
နေသလို ခြေစွပ်ဝတ်ထားသည့် ရှူးအနက်ကလည်း မီးရောင်အောက်
မှာ တလက်လက်တောက်ပနေလေ၏။ ဆံပင်တိုတွေကို အုန်းဆီခွံ
လူး၍ သေချာဖီးပေးထားတာမို့ ပွယောင်းခြင်းမရှိဘဲ တကယ်
Gentleman ပေါက်စလေးပုံ ပေါက်နေသည်။ ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ပြော
နေရာမှ တစ်ချက်တစ်ချက် ပေါ်လာသည့် ပါးမိုမိုလေးထက်မှ ပါးချို
ခွက်လေးကအစ ချစ်စဖွယ်လေး ဖြစ်နေလေ၏။ မစပယ်မျက်ဝန်းတို့
ဝေ့ဝဲလာရလေပြီ။ သူမက မစပယ်လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်
သဖြင့် သတိဝင်သွားလျက် ပြီးလိုက်လေသည်။ ဖိုးတာပုံပြောအလှည့်
ပြီးတော့ အခြားကျောင်းသူကျောင်းသားလေးတွေ ဆက်ပြိုင်ဖြစ်၏။
အားလုံးပြီးသွားချိန်မှာ အခမ်းအနားမှူးဆရာက စတိတ်ပေါ် ပြန်တင်
လာလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းရဲ့ အတန်းစုံပုံပြောပြိုင်ပွဲ
ဆုရရှိသွားတဲ့သူတွေကို ကြေညာပါမယ်။ တတိယဆုကို ဒုတိယတန်း
(အေ) မှ မဇာခြည်ခြိမ်က ရရှိသွားပါတယ်။ မဇာခြည်ခြိမ် ဆုယူရန်
ကြွပါ”

လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်လာလေ၏။ ဆံပင်
လေး နှစ်ဖက်စည်းထားသည့် ကလေးမလေးက ဆုတက်ယူလိုက်လေ
သည်။

“ဒုတိယဆုကို တတိယတန်း (ဘီ) မှ မောင်ညီညာအောင်
က ရရှိပါတယ်။ မောင်ညီညာအောင် ဆုယူရန်ကြွပါ”

အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ကလေးလေး တက်ယူအပြီးမှာ
ဆရာက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး လှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ ဆရာကြီးနား
ရောက်ပြီး ဆရာကြီး တိုးတိုးပြောတာကို နားထောင်ပြီးမှ မိုက်ရိုရာဆီ
ကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။

“အခု ပထမဆုရရှိတဲ့ကလေးကို ကြေညာပါမယ်။ မကြေ
ညာဆင် ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေခင်ဗျာ။ ဒီကလေးဟာ အတန်းထဲ
မှာ အမြဲအဆင့် (၁) ရခဲ့တာဖြစ်ပြီး ဘက်စုံစာမေးပွဲမှန်သမျှကို ထူးချွန်
စွာ အောင်မြင်တဲ့ကလေးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကြွရောက်လာကြတဲ့
မိဘပြည်သူတွေအားလုံးလည်း ဒီကလေးရဲ့ အရည်အချင်းကို သိပြီး
သား ဖြစ်မှာပါ။ ဟုတ်ကဲ့ ပထမဆုကို သူငယ်တန်း (အေ) မှ မောင်
သော်တာလင်း ရရှိသွားပါတယ်။ မောင်သော်တာလင်း ဆုယူရန်

ကြပါ။ မောင်သော်တာလင်းကို ညဉ့်ပရိသတ်ထဲမှ ဆုကြေးငွေ သီးသန့် ပေးကြတာကိုလည်း ကြေညာပေးပါမယ်။ စုစုပေါင်း တစ်သောင်း ငါးထောင်ကျပ်တိတိ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟေး”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

မစပယ် ငိုချလိုက်လေ၏။ ဪ ကျောက်ရိုင်းလေးတစ်တုံး ကို သွေးပေးတဲ့ပညာရှင်ရဲ့ကောင်းမှုကြောင့် အဖိုးတန်ကျောက်လေး တစ်ပွင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ ဖိုးတာက ဆုယူအပြီး ဆရာပုံ၌ ပြောတာကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ဆရာက မိုက်ကိုဖြုတ်၍ ဖိုးတာ လက်ထဲကို အသာထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သားသားကို အခုလိုပညာတွေတတ်အောင် သင် ကြားပေးတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာ ဆရာမအားလုံးကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ သားသားကို ပြုစုပျိုးထောင် ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ သားသားရဲ့ မေမေ ဒေါ်စပယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခုလို သားသားကို ဆုကြေးငွေတွေပေးကြတဲ့ ဦးဦး၊ အန်တီတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးအများ ကြီးတင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြီးတော့”

ဖိုးတာအသံလေး တိမ်ဝင်သွားပြီး မျက်ဝန်းမှ လိမ့်ကျလာ သည့် မျက်ရည်တွေကို လက်ဝါးလေးဖြင့် သုတ်လိုက်သဖြင့် သူမ စိုးရိမ်တကြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်မိ၏။ ဖိုးတာက သူမကို လှမ်းပြီးပြု လိုက်ပြီး စကားကို ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

“သားသားကို စာတော်အောင်၊ ထူးချွန်အောင်၊ ပုံပြင်လေး တွေ ပြောတတ်အောင် အမြဲသွန်သင်ဆုံးမခဲ့တဲ့ သားသားရဲ့တိတိ အန်တီဒီဒီကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဝေါခနဲအသံတွေ ထွက်လာပြီးနောက် ဖိုးတာက စင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာကာ သူမကို ပြေးဖက်လိုက်လေသည်။ ဪ ကလေး ရယ် ဒီအရွယ်လေးနဲ့ သံယောဇဉ်တရားကို နားလည်တတ်နေပါရော လား။

သုံးလကြာပြီးနောက်

ကားကို လမ်းဘေးမှာကပ်၍ ရပ်လိုက်ပြီး သော့ခတ်လိုက် ပါ၏။ စောင်းတန်းလှေကားထစ်တွေကို တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းတက်လာ ခဲ့သည်။ နှင်းဆီပန်းကိုးပွင့် ဝယ်ရမည်မို့ နှင်းဆီပန်းအနီရောင်းသည် ဆိုင်တွေကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ဆက်တက်လာခဲ့ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ပန်း ရောင်းနေသည့် Maternity Coat အဝါနုရောင်လေးဝတ်ထားပြီး ကျစ်ဆံပြီးလေးကျစ်ထားသည့် သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေးနှင့် မိန်း ကလေးကိုကြည့်၍ သူ့ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်ပေါက်လာတော့သည်။

သေချာပါတယ်။ ဒါ သူ့ရဲ့နှလုံးသား၊ သူ့ရဲ့အသက်၊ သူ့ဇနီး ဒီဒီပါပဲ။ သူမက နှင်းဆီပန်းတွေကို သေချာစည်း၍ ဈေးဝယ်သူတွေ ကို ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် ရောင်းနေလေ၏။ ပန်းဖိုးငွေတွေကို ဘူးထဲ ထည့်သိမ်း၍ အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ပြောနေပြန်သည်။

“မမေရ ဒီမှာ နှင်းဆီနီတွေကုန်နေပြီ။ မြန်မြန်စည်းပေးပါ။
နွေ ဒီဒီရောင်းပေးမှပဲ လက်မလည်အောင် ရောင်းနေရတော့တာပဲ
နော်”

“ဟုတ်ပါ့တော်၊ ငါ့ညီမလေးက တယ်လာဘ်ကောင်းတဲ့
ဒိန်းကလေး”

သူမက ဆိုင်ရှေ့မှာ လူလာရပ်သဖြင့် ဈေးရောင်းရန် မြန်
လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရလေ၏။ ဘုရားရေ ကိုကို၊
သူမ၏ကိုကို ဖြစ်နေပါရောလား။

“ဒီဒီ”

“ဝွမ်း”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မမ”

သူမ ငွေသိမ်းသည့်တူးလေးကို ပြန်ကောက်၍ ပျက်စီးပျက်နှာ
ပျက်နေလေပြီ။ အမလေးနော်၊ ဘယ်လိုရှောင်ပြေးရပါ။ အခုမှ
တကယ့်ကို အခက်အခဲတွေ့ရတော့တာပါပဲ။

“ဒီဒီ ကိုယ်”

“လူ လူမှားနေပြီရှင်”

“မှားစရာလား။ ကိုယ့်ဒီဒီကို ဘယ်လိုမှ မှားစရာအကြောင်း
မရှိဘူး။ ပြန်လိုက်ခဲ့နော်၊ ကိုယ် ဒီဒီကို လိုက်ရှာနေတာ နေရာနဲ့နေပြီ။
သတင်းစာတွေထဲလည်း ကြော်ငြာထည့်တာ အကြိမ်ကြိမ်ပဲ။ လိမ္မာပါ
တယ် ကလေးရယ်၊ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

“အို လူမှားနေတယ်လို့ ပြောနေတယ်လေ။ လက်ကိုလွှတ်
ပါ”

သူက သူမလက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်တာမို့ သူမ
ရုန်းလိုက်စဉ် နောက်နားပျာ ပန်းတွေစည်းနေသည့် မစပယ်က မြင်
သွားသဖြင့် ထလာလေ၏။

“ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ ဒီဒီရယ်”

“ကိုရဝေအောင်ဆိုတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမ”

“ကိုယ့်ယောက်ျားပြန်ခေါ်နေပြီပဲ ညီမလေးရယ်။ ပြန်လိုက်
သွားလိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း မလိုက်ဘူး။ လူမှားနေပါတယ်လို့ ဆိုနေမှ”

“ဒီဒီ ကိုယ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ခေါ်တုန်းလိုက်ခဲ့နော်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် တရားရုံးကနေ ဆင့်ခေါ်ရမလား ပြော”

သူမ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းသွားလေ၏။ ကြည့်ပါဦး မိခင်လောင်းတတ်စုံလေးနှင့် ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းလေး ကျက်သရေရှိကွန်းလှသည့် ဇနီးသည်လေးကို သူ ကြည့်၍မဝနိုင်တော့ပေ။

“လိုက်သွားလိုက်ပါ သမီးရယ်။ တစ်ရှက်ကနေ နှစ်ရှက် အဖြစ်မခံပါနဲ့။ ပြီးတော့ ဓမ္မေလာမယ့် သမီးရဲ့ရင်သွေးလေးမှာ မိမိဖုန်ရှိရာပါစေ နော်”

အနောက်မှရောက်လာသည့် ဦးလေးကြီးကို သူ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဪ ညီတော်ကောင်းတွေရဲ့လက်ထဲမှာ သူမ ရောက်နေရတာပါလား။ မစပယ်က သူမလက်ကလေးကို သူလက်ထဲသို့ ဆွဲယူထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူက အိမ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်ကိုထုတ်၍ လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို အမြန်ရေး၍ ဦးလေးကြီးလက်ထဲကို တစ်ခုတင်ပေး ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါ ကျွန်တော့်အိမ်လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပါ ဦးလေး။ အားတဲ့တစ်နေ့ အိမ်ကိုလာခဲ့ကြပါဦး။ ဦးလေးတို့ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် ဒီတစ်သက် မမေ့တော့ပါဘူးဗျာ။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ တကယ်ပါပဲ”

“ရပါတယ် မောင်ရင်ရယ်။ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး။ ဦးလေးတို့က သမီးလေးလိုပဲ စောင့်ရှောက်နေကြတာပါ”

“ဘာ ဖိုးတာလေးတော့ ဒီဒီကိုမတွေ့ရင် မေးပြီးငိုတော့မှာပဲ”

“ဪ ညီမလေးရယ်။ အစ်မတို့လာလည်ပါ့မယ် စိတ်သာချ”

“တကယ်နော် မမ”

“အေးပါ သားကျောင်းပိတ်တဲ့နေ့တစ်နေ့ကုန် ညီမလေး အိမ်မှာ လာနေမှာပါ။ ဖိုးတာလေးကို ညီညီလေးရဖို့ တိတိသွားပြီးတို့ ပြောရင် နားလည်မှာပါကွယ်”

သူမ မျက်ရည်တွေကြားမှ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဘာကို ထင်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့လိုက်ပြီး သူ ဆွဲခေါ်ရာနောက် ခေါင်းတလည်တလည်နှင့် အနောက်ကို လှည့်ငေးရင်း ပါလာခဲ့ရတော့သည်။ ဪ

က မကုန်လေတော့ တစ်သက်တာ ပြန်လက်တွဲဖို့ ကံကြမ္မာက ဖန်
ပြန်ပြီပေါ့လေ။

“တိတိ”

ကားဟွန်းသံပေး၍ ခြံထဲဝင်လာတာမို့ အိမ်ထဲမှ လူစုံတက်စုံ
ထွက်လာကြလေ၏။ သူက သူမဆင်းရဲနဲ့ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသဖြင့်
သူမ ဆင်းလိုက်စဉ် မေမေက ပြေးဖက်လိုက်လေသည်။

“သမီး သမီးကြီး၊ အမလေးသမီးရယ် မေမေပြင် စိတ်တွေ
ပူလိုက်ရတာ။ ငါ့သမီးတော့ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေပြီဆိုပြီး စိတ်
ဆင်းရဲလို့ အိမ်ရာထဲတောင် လဲသွားတာ”

“ကဲပါ မေမေရယ်။ မမ အိမ်ထဲဝင်ပါစေဦး။ အပြင်ကြီးမှာ
အလွမ်းသယ်မနေပါနဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ လာ သမီး”

မေမေနှင့်အတူ သူမ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းခုံမှာ ထိုင်
နေသည့် ဘွားက ဝမ်းသာအားရ ထရပ်လိုက်လေသည်။

“မြေး မြေး ဒီဒီ”

“ဘွား”

“အမလေး ငါ့မြေးပြန်ရောက်လာပေလို့။ ဘွားနဲ့ သမီးတွေ
လေ မြေးကိုစိတ်ပူပြီး လုံးပါးပါးနေပြီ။ မြေးရဝဲက ပိုဆို။ ခုတောင်
တော်တော်ပိန်ကျသွားတာ မြေးရဲ့။ ကြည့်ပါဦး။ ငါ့မြေးကတော့ မိခင်
လောင်းဝတ်စုံနဲ့ လှပစိုပြေလို့ပါလား”

“အာ ဘွားကလည်း”

သူမ မျက်နှာလေးရဲသွားပြီး ကြမ်းပြင်မှာထိုင်ချကာ ဘွား
ပေါင်ပေါ်မှာ ခေါင်းမှိုထားလေ၏။ မေမေက ဘွားဘေးမှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်ပြီး ကြီးဒေါ်နှစ်ယောက်က နံကိုယ်စိတ်ထိုင်ကာ သူမလက်မောင်း
လေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်နေကြ၏။ အသားဝင်းဝင်းအိအိလေးနှင့်မို့
အသည်းယားနေကြသလိုပင်။ သူမမေက ဘွားနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်
ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာမို့ သူမမှာ ထိုင်စရာမရှိတော့၍ ဘွားဆက်တီ
နောက်နားမှာ ရပ်လိုက်ရသည်။ စန္ဒီက သူမနံ့သေးကြမ်းပြင်မှာပင်
ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

“ဒီဒီလည်း မမလို လိမ္မာနေပါပြီ ဘွားရဲ့။ ဒီဒီကိုလည်း
ချစ်ရမှာနော်”

“အေးပါ အေးပါ မြေးရဲ့။ ဘွားက မြေးကို ပေါက်စနုလေး

ကတည်းကချစ်ပါတယ်။ ကြီးလာမှ ဆိုးလွန်းလို့ မချစ်ချင်တော့တာပါ အေ”

လူကြီးတွေက သဘောတကျ ရယ်လိုက်ကြ၏။ သူ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အူတွေတိုလာပြီ။ ဘယ့်နယ် သူမိန်းမကို သူချစ်စနိုးနှင့် ကိုင်ရသည်မရှိ။ အားလုံးပြုပြီး ထိနေကြတာပါလား။

“ဟာ ကြည့်လို့မဝကြသေးဘူးလားဗျ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ အလွမ်းသယ်မယ်ကြံထားတာ။ ခုတော့ ဘွားတို့ပဲ အလွမ်းသင့်နေကြတာ မတရားပါဘူး။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ပန်းခြံထဲ တစ်ပတ်လောက်လျှောက်လည်ပြီးမှ ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒါ မင်းမိန်းမကို တစ်သက်လုံး အပိုင်ရမှာတောင် နာရီပိုင်းလေး မခွဲနိုင်ဘူးလား။ အမြင်ကိုကပ်တယ်”

“ဘွားကလည်း သိန်းသုံးရာဆုကြေးထုတ်ချိန်နီးမှ စိတ်မကောက်ပါနဲ့”

“အဲမယ်၊ အဲဒီငွေ မင်းသုံးရမယ်များမှတ်နေလား။ မွေးလာမယ့်ကလေးဖို့ဟဲ့”

“ဘွား မမက တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ နှစ်ယောက်အဖွား

ဖြစ်နေရင်ရောဟင်”

စန္ဒီအပြောကြောင့် ဘွားက တဟားဟား သဘောကျရင်း သူမနဖူးလေးကို ငုံ့မွှေးလိုက်ပါတ်။

“ဒါဆို သိန်းခြောက်ရာယူပေါ့ ငါ့မြေးရယ်”

“ဟာ ကုန်ပါပြီ။ ဘွားနော် ကျွန်တော်တောင် ကျွန်တော့်မိန်းမကို မမွှေးရသေးဘူးဗျ”

“ဟဲ့ သားရယ်”

“ကဲ ခေါ်ခေါ်၊ ကြူ အခန်းထဲသာ ခေါ်သွားပေတော့ ကိုဦးသည်းရေး၊ ကြာလေ ကြာလေ ကြည့်မရတော့ဘူးမြေးရယ်။ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် သူ့ကို နှိပ်ခိုင်းလိုက်စမ်း။ ဒါမှ မှတ်မှာ”

အိမ်ထဲမှာ ရယ်သံတွေ ဝေစည်သွားတော့သည်။ ဪ အခုမှ သီရိဂေဟာအစစ်လေး ပြည့်စုံသွားတာပါလား။

ခြံထဲရှိ မြက်ခင်းပြင်ထက်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်နေမိ၏။
လရောင်က အပေါ်မှ ဖြာကျနေသည်မို့ မြက်ခင်းလေးက လင်းထိန်
လှပနေသည်။ သူမ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းလေးကို မှီထားမိ၏။
ရင်ခုန်သံတိုးသဲ့သဲ့ကို ကြားရစဉ် မင်္ဂလာမဆောင်ခင် တစ်ညက
သူ့ချော့သိပ်ခဲသည်ကို သတိရသွား၍ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဟော ကိုယ့်မိန်းမ ပြုံးလိုက်တယ်ပေါ့။ ပြောပါဦး ဘာတွေ
တွေ့ပြီး သဘောကျနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရဲ့”

“ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ပြုံးစရာလား။ မှန်မှန်ပြောပါ ဒီဒီရယ်။

“ဪ ကိုကို ဒီဒီကို ချော့သိပ်ခဲတဲ့ညလေးကို သတိရမိသွား
လို့ပါ”

“ဪ ဒါဖြင့် အခုလည်း ကိုယ်ချော့သိပ်ရမယ် ဆိုပါတော့”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး။ နေပါစေကိုကိုရယ်။ ကိုကို ပင်ပန်း
ပါတယ်”

“ကိုယ်ဆိုပြပါမယ်ကွာ။ ဒါမှ ကိုယ်တို့သားသားလေး မွေး
လာရင် အဆိုတော်လို အသံကောင်းမှာ”

“ဒါဆို ပုံပြောလည်း ကောင်းလိမ့်မယ်ခင်လား။ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ ဖိုးတာကို ဒီဒီ ညတိုင်း ပုံပြောပြတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်တို့အသက်တွေကြီးလာရင်
သားပြောပြတဲ့ပုံပြင်လေးတွေကို နားထောင်ပြီး အိပ်ကြတာပေါ့”

သူမတို့နှစ်ဦးစလုံးရယ်လိုက်ကြ၏။ တစ်ဖက်ခြံမှ ပြေးလာ
သည့် တဖုတ်ဖုတ်ခြေသံတွေကြောင့် သူမ ထထိုင်လိုက်မိသည်။
စန္ဒီနှင့် ဖိုက်ကယ်ပါလား။

“အဲဒီဖိုက်ကယ်ဟာ ပြောနေတဲ့ကြားက မမတို့ကို သွား
နှောင့်ယှက်ပြီ”

“နှောင့်ယှက်တာမဟုတ်ပါဘူးဟာ။ နင့်အစ်မက နင့်နဲ့ ချွတ်
စွတ်တူတယ်ဆိုတာကို မယုံလို့ လာထပ်ကြည့်ရင်း ဖိုက်ထဲက baby

လေးကို သီချင်းဆိုပြမလို့ပါကွ"

"အတော်ပဲ ညီလေးရေ Boyzone ရဲ့ No matter what တီးပါ။ ကိုယ်တို့ အတူတူဆိုကြရအောင်"

"Ok ရမယ် အစ်ကို"

မိုက်ကယ်နှင့် စန္ဒီက သူမတို့ရှေ့ မြက်ခင်းထက်မှာပင် ထိုင်ချလိုက်၏။ မိုက်ကယ်က လက်ထဲမှကိတာကို ကြိုးညှိ၍ Intro စတီးလေ၏။ အိမ်ထဲမှ လူကြီးတွေ ခြံထဲဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာနေကြတာကို မြင်နေရသည်။ လရောင်က ဒီညမှ ပိုပြီး အစွမ်းကုန် လင်းလက်နေသည့်အလား သူမတို့လေးယောက်အသံက ညဉ့်ယံမှာ တိုးတိုး ငြိမ်းငြိမ်းလေးနှင့် ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

"(Cha Cha ha ha)"

No matter what they tell us.
No matter what they do.
No matter what they teach us.
What we believe is ture.

No matter what they call us.
However they attack.
No matter where they take us
We'll find our own way back.

I can't deny what I believe.
I can't be what I'm not.
I know our love's forever.
I know, no matter what.

If only tears were laughter. (ooh)
If only night was day. (ooh)
If only prayers were answered.
Then we would hear God say. (say)
No matter what they tell us. (ooh)
No matter what they do. (ooh)

No matter what they teach us.
What you believe is true.

And I will keep you safe and strong.
And sheltered from the storm.
No matter where it's barren.
A dream is being born.

(ooh) No matter who they follow.
No matter they lead.
No matter how they judge us.
I'll be everyone you need.

No matter if the sun-don't shine.
(sun don't shine)

Or if the skies aren't blue. (skies aren't blue)
No matter what the end is.
My life began with you.

I can't deny what I believe.
(what I believe, yearh)

I can't be what I'm not. (I know, I know)
I know this love's forever.
That's all that matter now.

No matter what ...
No matter what... (no, no matter, no)
No, no matter ...
That's all that matter to me."

လေးစားလျက်
၂၀၀၇ ခု ဇူလိုင်လ ၂၂ ရက်
22th Nov. 2007
PM (2:05)